

'Ασ' Όλα

Τ. σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΨΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

✧ ΓΡΑΦΕΙΑ ✧

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΜΠΤΟΠАЗΑΡΟΝ, ΣΑΑΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

Αριθμ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 981, Ρέγα.

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Έσωτερικού έτησία γρ. 30 | Έξωτερικού έτησία φρ 10
> έξάμην. > 20 | > έξάμην. > 6

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ

Έσωτερικού έτησία γρ. 54 | Έξωτερικού ... φρ. 18
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 20 ΠΑΡΑΔΕΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

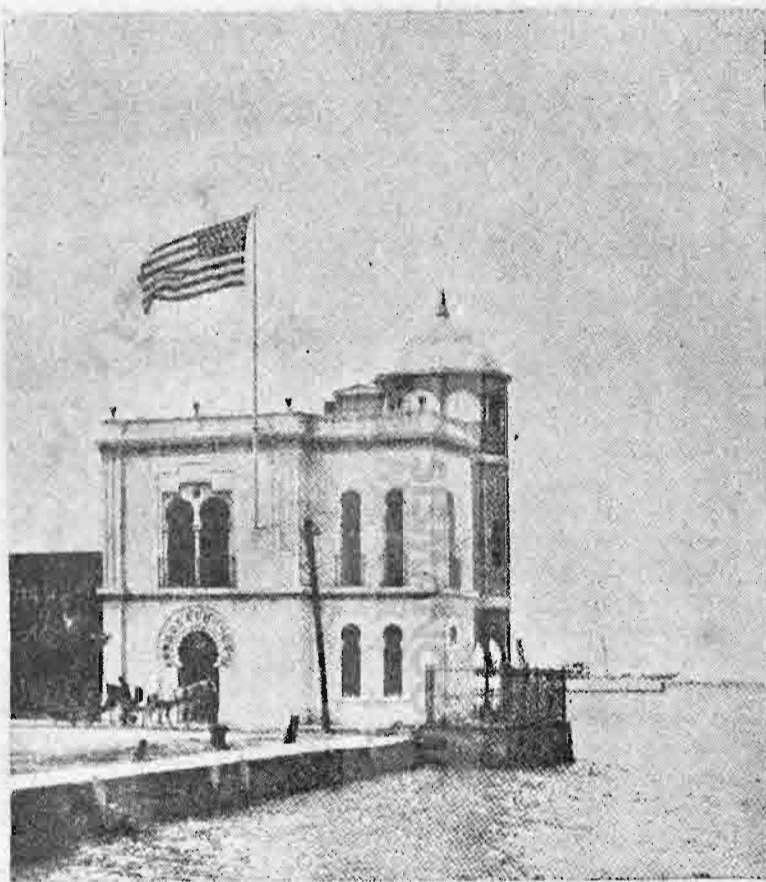
ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ : 12,000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

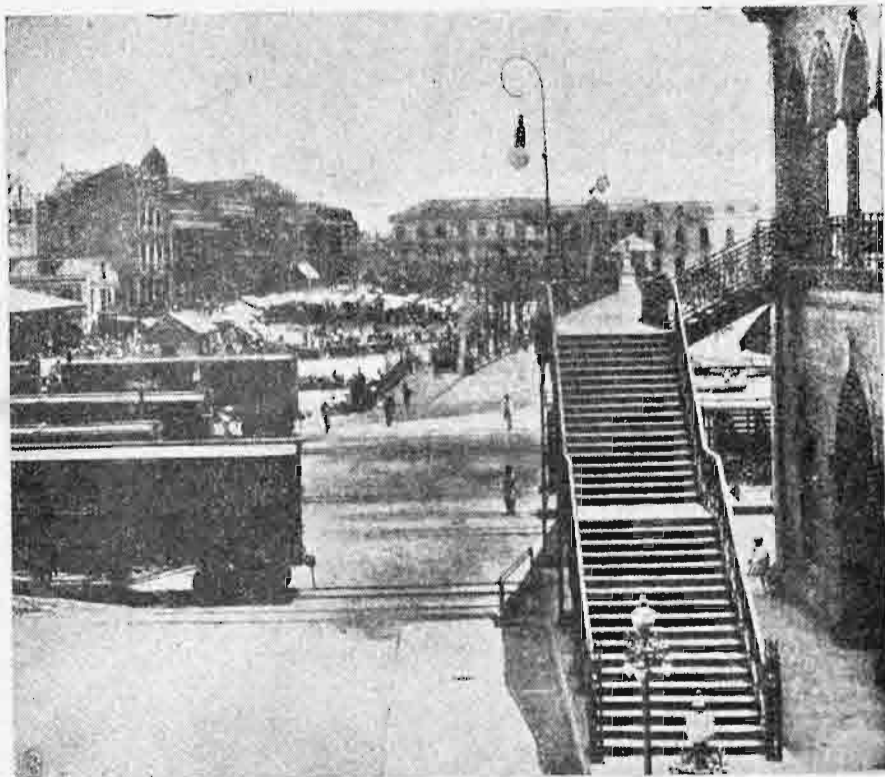
ΑΠΟ
ΤΟΝ
ΠΟΛΕΜΟΝ

ΤΩΝ
ΗΝ. ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΕΞΙΚΟΥ

Η άμερικανική σημαία, τήν οποίαν ο πρόεδρος Χουόρτα ήρνήθη να χαιρετήσει.

Ο λιμην Ταμπίκο μετά την ύπό των Άμερικανών κατάληψιν αυτού.

Κεντρική οδός τής Βερακρούζης, ένθα τελευταίως συνήφθησαν συμπλοκαί.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΑΝΤΙ ΜΥΡΩΝ

Ἡ Ἐκκλησία μας εὐγνώμονα αὐριον τελει ἀνάμνησιν τῶν Μυροφόρων γυναικῶν.

Ἡ ἑορτὴ αὕτη, ἡ εὐγνώμων μνήμη πρὸς ἀγίας γυναίκας ἐκτὸς τοῦ ἐνδιαφέροντος, τὸ ὅποσον προκαλεῖ εἰς ἐκάστην χριστιανικὴν καρδίαν, δέον ν' ἀντηχήσῃ ἔτι βαθύτερον εἰς τὰς καρδίας τοῦ ἑτέρου φύλου, τὸ ὅποσον ἀπ' αἰώνων ἀνέδειξε γυναίκας ἀγίας, μεγάλων καὶ ὑψηλῶν φρονημάτων, σθένους δὲ ὑπερβαίνοντος πάντα λόγον καὶ πάντα ἔπαινον.

Ἡ μακρὰ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους, ἱστορία, τὴν ὁποίαν ἐλάμπρυνον τόσα γεγονότα, ὄχι μόνον δὲν εἶναι λιτὴ, ἀλλὰ τοῦναντίον μάλιστα ὑπεράφθονος ἀπὸ περιόπτους καὶ ἀληθμονήτους πράξεις γυναικῶν, αἵτινες τὸ μὲν ἀνεδείχθησαν πρωτίστως γραμμῆς μητέρες, τὸ δὲ ἐστήριξαν κλονιζόμενα βήματα συζύγων, ἀλλαχοῦ ἐτέθησαν εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ ὑπὲρ τῶν πάντων παλαιόντος ἀνδρὸς καὶ οὐχὶ σπανίως καὶ μονομερῶς ἐπεδείξαντο ζῆλον ἀκραιφνή καὶ πύρινον ὑπὲρ τῶν ἀγίων καὶ θεσμῶν, ὑπὲρ τῶν τιμῶν τῆς οἰκογενείας, τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ἔθνους.

Καὶ μόνη ἀναγραφή ὀνομάτων θὰ κατελάμβανε σελίδας πυκνάς, αὗται δὲ θ' ἀπετέλουν ἕν παμμέγιστον καὶ περιλάμπρον γυναικεῖον Πάνθεον ζηλευτῶν ἀπὸ πολλοῦς.

Ἀλλὰ τὸ Πάνθεον τοῦτο πρέπει ἄρα γε νὰ κλεισθῇ τὰς πύλας τοῦ ἐρμητικῶς ὡς μὴ δεχόμενον πλέον νέα ὀνόματα καὶ νέας ψυχάς;

Ἡ μήπως δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη πλέον γυναικείας εὐεργετικῆς δράσεως ἢ οἰκογένεια ἔφθασεν εἰς τὸ ἄωτον τοῦ συγκροτισμοῦ τῆς, ἢ κοινωνία εἰς τὸ τελειότερον σημεῖον τῆς ὑποστάσεως αὐτῆς;

Οὐτε τὸ ἕν οὐτε τὸ ἄλλο. Ἡ οἰκογένεια ἀνεμιζομένη σήμερον ἀπὸ τὰς παραδοξοτέρας καὶ ἐπικινδυνωθεστέρας θυέλλας, κινδυνεύει νὰ διαλυθῇ, ἢ δὲ κοινωνία, γέννημα τῆς οἰκογενείας, ὑφίσταται καὶ αὐτὴ τὰς συνεπειὰς τῆς χαλαρώσεως ἡθῶν, τῆς ἐνσκηψάσης μανίας τοῦ ἀτομισμού, τῆς εἰκῆ διασπαθίσεως ποικίλων δυνάμεων. Ὑπάρχει φόβος μὴ τὰ εὐγενῆ ἰδεώδη ἐτάφησαν καὶ ὑπὲρ αὐτὰ ἐκυλισθῇ ὁ βαρὺς τοῦ μνήματος λίθος.

Στρέφομεν πρὸς τὰς σημερινὰς γυναίκας, τὰς ἀδελφάς μας, τὰς θυγατέρας μας, δλας μας τὰς ἐλπίδας. Ὑπάρχει καιρὸς αὐταὶ ν' ἀρθῶσι πρῶται, αὐταὶ νὰ δώσωσι τὸ ὄρατον παράδειγμα μιᾶς ριζικῆς ἀναπλάσεως, ἐπανερχόμεναι καὶ αἱ ἴδιαι, ἀλλὰ προάγουσαι καὶ ἡμᾶς εἰς τὸν ὄρατον δρόμον, ἀφ' οὗ παρεξελθίναμεν. Πραδειγμάτων γυναικείας πρωτοβουλίας καὶ γυναικείας δράσεως ἕν τῷ ἔθνει θὰ εὐρωσι πολλὰ πρὸς μίμησιν. Τὸ Πάνθεον ταῖς ἐπεφύλαξεν ἤδη τὰς θέσεις των εἰς τὴν ἀθανάσιαν, ὃ δὲ ἀγγελος λευχειμῶν τὰς ἀναμένει παρά τὸ μνημεῖον διὰ νὰ ταῖς ἐπαναλάβῃ:

— Ἀνεστήθη! Τὰ μύρα σας τὸν ἀνέστησαν!

ΛΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΥΠΟ ΤΑ ΤΡΙΧΑΠΤΑ ΜΟΝΟΝ ;

Μένω καθηλωμένος παρὰ τὸ γραφεῖόν μου, φέρον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μίαν καταδικὴν: πρέπει νὰ γράψω τὴν στήλην αὐτήν, ἥτις μόνη κενὴ τὴν στιγμὴν ταύτην, χάσκει ἔμπρὸς μου. Ἡ γραφὴ ἐλαφρὰ χοροπηδᾷ εἰς τὰ δακτυλά μου, τὸ μελανοδοχεῖον μ' ἀνοικτὸν στόμα μὲ εἰρωνεύεται, τὸ λευκὸ χαρτί ὀγκοῦται ἔμπρὸς μου, τὰ πάντα εἶναι ἔτοιμα, ὁμως τὸ σπουδαιότερον λείπει... Ἀνασκαλεύω τὰ γεγονότα τῆς ἐβδομάδος, ἀναφυλλίζω τὰς πρὸ ἐμοῦ ἡμερίδας, ἀλλ' οὐδὲν μοῦ φέρει τὸ ποθοῦμενον: ἕν θέμα.

Ἡμῖν ἔτοιμος νὰ ἀρπάξω τὴν πρώτην τυχούσαν σκηνήν, νὰ ἐκμεταλλευθῶ τὴν μύσαν, ποῦ δειλὰ περιτριγυρίζει τὸ φλυτζάνι τοῦ καφέ μου, ἢ ὅ,τι δῆποτε ἄλλο ἐπουσιῶδες γεγονός, ὅτε εἰς παρατεταμένους κωδωνισμὸς μὲ κρατεῖ. Ἐκαλούμεν εἰς τὸ τηλέφωνον.

Μὲ τὸν ἀποδέκτην εἰς τὸ αὐτὶ καὶ τὸ πρόσωπον παρὰ τὸ στόμιον τοῦ τηλεφώνου καλῶ.

— Ἐμπρὸς, ποῖς εἰσθε; ὁμιλήσατε.

Μία φωνὴ ἀσθενῆς, λεπτὴ, μ' ἀπαντᾷ.

— Ναι, θὰ ὁμιλήσω, ἀλλὰ ποῖς εἶμαι μὴ μοῦ ζητεῖτε, ἂν θέλετε, ἀρκεσθῆτε εἰς αὐτὸ ποῦ θὰ σᾶς εἰπῶ: εἶμαι ἀναγνώστριά σας. Σεῖς δὲν εἰσθε ὁ συντάκτης τοῦ τελευταίου ἄρθρου: Ὑπὸ τὰ τριχαπτα.

Ἐν «ναι» ἐξέφυγεν ἀπὸ τὸ στόμα μου, ἀλλὰ καὶ ταῦτοχρόνος μίαν ἀνησυχία μὲ κατέλαβε. Προέβλεπον καυοῖαν σκηνήν.

— Λοιπὸν; τί ἔχετε νὰ μοῦ εἰπῆτε; ἤρωτήσα.

Ἡ γυναικεία φωνὴ μοῦ ἀπήντησε:

— Συγχαίρω, κύριε, τὸν φίλον σας, δι' ὅσα μᾶς ἔψαλε το περασμένον Σάββατον, κατώρθωσεν ἐκεῖνο ποῦ ἐζητούσα, ἐπέτυχε μ' ἄλλους λόγους νὰ μᾶς ἐξευτελίση ἐνώπιον τῶν ἀνδρῶν καὶ νὰ μᾶς καμῆ κουρέλια. Ἀλλὰ, δὲν συγχαίρω διόλου σᾶς, κύριε μου, μ' ἐννοεῖτε;

— Κυρία μου, δὲν ἐζήτησα τὰ συγχαρητήριά σας, οὔτε τὰ ἐπεδιώξα.

— Εἰσθε αὐθαδῆς, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ εἰσθε τοῦλάχιστον περιεργῶς. Δὲν ἔχετε τόσην λεπτότητα νὰ ἐρωτησῆτε, διὰ δὲν οὐκ οὐκ συγχαίρει μίαν γυναίκα;

— Ἰὸ φωνάζομαι διότι ἐγὼ διερμηνεύς τῶν ἰδεῶν τοῦ φίλου μου, ὃ ὁποῖος ἀπεκαλυπτεν, ὅτι ὑπο τὰ τριχαπτα σας χαινοῦν πληγαὶ ἠθικαὶ καί...

— Ἐχετε πολὺ μικρὰν ἰδεάν διὰ τὴν εὐθυσίαν τῶν γυναικῶν. Ἀπατάσθε, κύριε, ἂν σᾶς κατηγορῶ αὐτὴν τὴν στιγμὴν, τὸ κάμνω, ὄχι διότι ὀμολογήσατε καί, τὸ ὅποσον ἴσως ἔχει στοιχεῖα ἀληθείας, ἀλλὰ διότι δὲν εἴχετε το θάρρος νὰ ρηψτε κατὰ πρόσωπον τοῦ φίλου σας καὶ τὴν ἄλλην, τὴν γυνὴν ἀλήθειαν. Ἐκεῖνο τὸ ὅποσον δὲν ἐσκέφθητε νὰ τὸ κάμετε σεῖς, ἀφήστε τὸ νὰ τὸ κάμῃ μίαν γυναίκα καὶ νὰ σᾶς εἰπῇ: Ἄν κάτῳ ἀπὸ τὰ τριχαπτα χαινοῦν πληγαὶ σωματικαὶ καὶ ἠθικαὶ, ἂν μίαν κομψὴν γυναίκα εἶναι ἐνίοτε ἐστία, ὅπου παρασκευάζονται οἱ πόνοι, ἡ καχεξία, ἡ στρέβλωσις, συχνότερα ὁμως ἕνας ἀνδρὸς εἶναι ὁ φορεὺς τῆς σήψεως αὐτῆς, τῆς παραλυσίας αὐτῆς, τῆς ἀθλιότητος αὐτῆς. Δυστυχεῖς γυναῖκες! Βλέπομεν εἰς τὰ σαλόνια μας, ἀνδρᾶς κομψοῦς, ἀνδρᾶς χαριτοβρύτους, ἀνδρᾶς ἀνεπιλήπτους τὴν περιβολήν, τοὺς τροπούς, τὸ ἐξωτερικὸν σῶμα καὶ τοὺς φανταζομεθα ἐξ ὅλων αὐτῶν τῶν ἐπιπλάστων σημεῶν, ὡς ἀνδρᾶς γεμάτους ἀπὸ σφρίγγος, ἐμφορουμένους ἀπὸ ὀραίας ἀρχας, μὲ παρελθόν, διὰ τὸ ὅποσον δὲν ἔχουν νὰ ἐντραποῦν καὶ μὲ μέλλον ὄρατον, τὸ ὅποσον θὰ δύνανται αὐτοὶ νὰ δημιουργήσουν...

*

Μία φωνὴ ὡσάν ῥόγγος μᾶς διέκοπεν: ἡ τηλεφωνήτρια μᾶς εἰδήλωνεν ὅτι τὰ τρία λεπτά ἐτελειώσαν.

— Θα ἀνανεώσωμεν, ἐφώνησεν ἡ συνομιλήτριά μου πρὸς τὸ κέντρον καὶ ἐξηκολούθησε κατόπιν πρὸς ἐμέ:

— Λοιπὸν, σχηματίζομεν τὴν ἰδεάν αὐτὴν καὶ πιστεύομεν. Ἐσῦρετε δὲ μὲ ποῖον φανατισμὸν προσ-

κολλῶνται αἱ γυναῖκες εἰς τὰ ἰδανικά των ἀφοσιοῦνται κυριολεκτικῶς, ὀλοφύχως... πλὴν εὐθὺς ὡς τὸ προσωπεῖον καταπέση, εὐθὺς ὡς ἡ συζυγικὴ intimité ἐγκαθιδρυθῆ μεταξύ τῶν δύο, προβάλλει πρὸ τῶ ἐκπλήκτων ὀφθαλμῶν τῆς γυναίκης τὸ ἀποτροπιαστικότερον τῶν θεαμάτων τὸν ἀνδρᾶ, ποῦ ἐπίστευε ὄρατον καθ' ὅλην τὴν σημασίαν ποῦ ἐζητήσατε νὰ δώσετε εἰς τὴν ὀραιότητα, τὸν ἀποκαλύπτει ἕνα ῥάκος σιρκῶν καὶ δυνάμεων, τὸν ἀνδρᾶ, τὸν ὅποσον ἐφαντάσθη δημιουργὸν ἐνὸς ὄρατου μέλλοντος τὸν εὐρίσκει ἀπ' ἄβυσσος ἐνὸς βρωμεροῦ παρελθόντος. Ἐπέρασεν ἀπὸ ὅλους τοὺς κοινωνικοὺς ὀχετοὺς καὶ ὅλας τὰς καταβόθρας πρὶν φθάσῃ μέρους αὐτῆς καὶ τώρα παρὰ τὰ ἐπιπλάστα μύρα τῆς φαινομενικῆς εὐγενείας καὶ ἀβρότητας, ὃ ἀνδρᾶς φέρει εἰς τὴν ψυχὴν του, εἰς τὸ σῶμά του, εἰς τὰς φλέβας του μέσα ὅλην τὴν δυσωδίαν μιᾶς ἀχρείας ζωῆς, ὅλον τὸ δηλητήριον, ποῦ ἐνσταλάζει εἰς τὸν ὀργανισμὸν καὶ εἰς τὸ ἦθος ἢ ἔκλυσις, ἢ κραιπάλη, ἢ ἐλαφρὰ συνείδησις. Εὐρίσκει αἰ πρὸ ἐνὸς μπλαζέ, ἀνικάνου νὰ αἰσθανθῆ τοὺς εὐγενεῖς πόθους τῆς, πρὸ ἐνὸς νερκομένου ὄντος, τὸ ὅποσον καὶ εἰς τὴν γυναίκα του ἀκόμη ζητεῖ προσόντα cocotte, καὶ ὃ ὁποῖος θεωρεῖ τὴν γυναίκα μέσο μόνον ἐγωιστικῶν ἀπολαύσεων καὶ τῆς ἀφαιρεῖ τὸ δικαίωμα νὰ ἀρθῆ ὑπεράνω τοῦ χαμηλοῦ ἐπιπέδου, ὅπου τὴν ἐρριψε. Καὶ αὐτὸ εἶναι φυσικὴ συνέπεια. Ἡρξισε τὴν γνωριμίαν τῆς γυναικὸς διὰ τοῦ αἰσχύους, τὴν ἐζήτησε τοιαύτην, καὶ τώρα ἀδυνατεῖ νὰ ἀνοίξῃ τὰ μάτια του εἰς τὴν ἀληθινὴν πραγματικότητα. Ἡ γυνὴ διὰ τοῦ γάμου τῆς θέλει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ζωὴν, ὃ ἀνδρᾶς διὰ τοῦ γάμου του θέλει νὰ ἐξέλθῃ ἀπ' αὐτῆς. Διὰ τὴν γυναίκα εἶναι ὁ πρόλογος, διὰ τὸν ἀνδρᾶ εἶναι τὸ ξεψύχημα. Παραδίδεται εἰς αὐτὸν ὅταν δὲν τοῦ ἀπέμεινε πλέον τιποτε...

— Δὲν ἔχετε καὶ ἄδικον, κυρία.

— Κανεῖς δὲν σὰ ἐζήτησε τὰς κρίσεις σας. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἰσθε ὁ κατηγορούμενος διότι εἰσθε ὁ «ἀνδρᾶς», ὃ ὁποῖος ὁμως διὰ νὰ ἡσυχάσῃ καπως τὴν συνειδησίαν του ἠρξισε νὰ σκορπίῃ κατηγορίας δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Εἰλέτε μου τώρα, κύριε, ποῖοι ἀπὸ τοὺς δύο παθαίνουν μεγαλειότεραν ἀπογοητεύσεις; ὃ ἀνδρᾶς γνωρίζων κατὰ βεβαιότητα μίαν γυναίκα ἢ μίαν γυναίκα γνωρίζουσα ἕνα ἀνδρᾶ;

— Τί μ' ἐρωτᾶτε; δὲν μοῦ ἀπηγορεύσατε πρὸ μιᾶς στιγμῆς νὰ φερῶ κρίσεις;

— Ὀχυρόνεσθε κατὰ ἀπὸ σοφίσματα. Λοιπὸν σᾶς τὸ λέγω ἐγὼ, κύριε ἢ γυναίκα, ποῦ μὲ τὴν φαντασίαν τῆς ἐπλέξε τὰ ὄρατοτερα καὶ τὰ εὐγενέστερα ὄνειρα, ὅταν παρθένος ἀκόμη ἐπλέξε τὸ ἐργόγειρον τῆς παρὰ τὴν θερμάστραν, ἢ γυναίκα, ἢ ὅποια ἐφύλαξεν ὃ,τι πολυτίμον εἶχε εἰς τὴν καρδίαν τῆς καὶ εἰς τὴν ψυχὴν διὰ τὸν «μέλλοντα», ἢ γυναίκα, ἢ ὅποια ἀνεύεονε τὸ πῦρ τῆς ἰερᾶς ἐστίας, ἐνῶ ἐκεῖνος, διὰ τὸν ὅποσον προώρριξε τὴν ἰεράν αὐτῆν φλόγα, ἐσύρετο ἀπὸ καταγωγίου εἰς καταγωγίον καὶ ἐξητελίξε τὸν ἑαυτὸν τοῦ σκορπίζον τὴν ἀναίδειαν διὰ νὰ συλλεξῇ τὰ αἰσχύ. Τί θέλετε τότε νὰ καμῇ ἢ γυναίκα ἐκεῖνη; ἂν κατέλθῃ θὰ εὐρεθῆ ὁ «φίλος σας» νὰ τὴν κατηγορήσῃ, ἂν μείνῃ ὑψηλὰ δὲν θὰ τὴν ἴδῃ κανεῖς, θὰ μείνῃ κατάδικος...

— Μὰ ποῖα εἰσθε, ἐπὶ τέλους; Ὑστερ' ἀπὸ τόσα δὲν θὰ μοῦ εἰπῆτε τὸ ὄνομά σας;

— Σᾶς τὸ λέγω: Εἶμαι ἡ γυναίκα, τὴν ὁποίαν σεῖς οἱ ἀνδρᾶς ἀδικεῖτε, εἶμαι ἡ ψυχὴ ἐκεῖνης, τὴν ὁποίαν σεῖς ἐξευτελίσετε ἐξευτελιζόμενοι, εἶμαι ἡ γυναίκα, ποῦ φορεῖ τὰ προκλητικὰ τριχαπτα διὰ νὰ σᾶς ἀρέσῃ, διότι ὅταν φορῇ καί ἄλλο ἄπλοῦν, ἀφελές, ἀπεριττον δὲν ἐλκύει ὅτε ἕν σας βλέμμα, εἶμαι τὸ θῦμά σας.

— Μὰ κυρία μου...

*

Ὁ προηγούμενος ῥόγγος ἐπανελήφθη, ἔπειτα ἐπηκολούθησε σιγῇ.

Ἡ συνομιλήτριά μου ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸ τηλέφωνον, ἔμεινεν ἀγνωστος, καθὼς τὸ ἠθέλησε.

Θ. Κ. Μ.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΥΠΟΜΗΜΑΤΑ

ΑΥΣΤΡΙΑ

Η ασθένεια του Καισαροβασιλέως Φραγκίσκου Ίωσήφ ή εκ ταύτης γεννηθείσα άνησυχία έστρεψε την προσοχήν όλων προς την δυναδικήν μοναρχίαν, της οποίας από εξ και ήμισίας δεκατηριδων κατέχει το σκήπτρον. Έπι τη εύκαιρία ταύτη έδωσθήσασμεν καλόν όπωρ δώσωμεν χάριν των άναγνωστών μας περιλήψιν της μακράς και ένδιαφερούσης ιστορίας του κράτους τούτου, όφειλομένην εις ειδικόν ήμών συνεργάτην.

Πρώτος ό αυτοκράτωρ Φρειδερίκος ό Πυρρογένειος (Barberousse, 1152-1190), διά να έχη έν ασφαλές έναντιον των έπιδρομών των Ούγγρων προπύργιον, ίδρυσε τώ 1156, τό αυτόνομον Δουκάτον της Αύστρίας, με δούκα κληρονομικόν τόν Έρρίκον Β' (1142-1177) και με πρωτεύουσαν την Βιέννην. Είχε δε τό δουκάτον έκτασιν άκριβώς την της σημερινής κυρίως Αύστρίας, ήτοι όρια προς Β μέν την Μοραυίαν και Βοημίαν, προς Α την Ούγγαρίαν, προς Ν την Στυρίαν και Καρινθίαν, και προς Δ τό Τυρόλον και την Βιναυρίαν.

Μετά ένενήκοντα άκριβώς έτη, τώ 1246, και άφού έν τώ μεταξύ έμεγαλύνη τό δουκάτον διά νέων προσαρτήσεων, εξέλιπεν ό οικος του Έρρίκου Β', ή δε από του 1246 μέχρι του 1282 περίοδος καλείται αύστριακή μεσοβασιλεία.

Και κατ' άρχάς μέν τό δουκάτον έκυβερνήθη διά τοποτηρητού του αυτοκράτορος της Γερμανίας. Ότε όμως, περί τό 1250, ανέλαβε την τοποτηρητείαν ό κόμης της Βάδης Έρμάννος, οι μεγιστάνες της χώρας, φοβούμενοι αίφνιδίαν νίνα εις την αυτοκρατορίαν προσάρτησιν, εκλέγουσι δούκα της Αύστρίας τόν υιόν του βασιλέως της Βοημίας Βενσεσλαύου του Γ' και κόμητα της Μοραυίας Όττόκαρον, γαμβρόν επ' αδελφή, τη Μαργαρίτα, του τελευταίου της Αύστρίας δουκός Φρειδερίκου του Β', άποθανόντος, ως είπομεν, άκλήρου τώ 1246.

Ό Όττόκαρος, διαδεχθείς τώ 1253 τόν πατέρα του και έν τώ βασιλείω της Βοημίας, κατακτήσας έν τώ μεταξύ την Καρινθίαν, Καρινολίαν και Ίστριαν, νικήσας δε και τους Ούγγρους, επέξεταιειν τό κράτος αυτού μέχρι της Αδριατικής, θαλάσσης. Η έποχή αύτη είναι ή λαμπροτέρα περίοδος του βοημο-αυστριακού μεγαλείου κατά τόν μεσαίωνα.

Ούτως είχαν τά πράγματα, ότε, κατά Μαΐον του 1254, άποθανόντος του αυτοκράτορος της Γερμανίας Κοινοράδου του Δ', τόν μόνον υιόν και διάδοχόν του όποιου Κοινοράδινον, διετή μόλις όντα, άπεμάκρυναν άμέσως εκ του γερμανικού έδάφους οι μεγιστάνες και οι άρχοντες της χώρας, άρχεται και διά την Γερμανίαν μία δεκαεπτατής μεσοβασιλείας περίοδος. Και πρώτον μέν παρέμεινε, με τόν τίτλον Βασιλέως της Γερμανίας, ό κόμης της Όλλανδίας Γουλλιέλμος: ότε όμως, μετά δύο έτη, τώ 1256, απέθανε και αυτός, ή μέν Γερμανία διηρέθη εις πολλά δεινώς άντιμαχόμενα κόμητα, ό δε πάπα: Αλεξάνδρος ό Δ' (1254-1261), έπωφελούμενος της διαμάχης ταύτης, έθεσεν εις πλειστηριασμόν τό στέμμα της Γερμανίας, διά τό όποιον άμέσως παρουσιάσθησαν δύο διά πλειοδοσίας άγορασται:

Ό κόμης της Κοινογαλλίας και αδελφός του βασιλέως της Αγγλίας Έρρίκου του Γ' Ριχάρδος, όστις και άνηγορεύθη έν Κολωνία κατά Ίανουάριον του 1257, έχων και την υποστήριξιν του πάπα.

Και ό βασιλεύς της Καστίλις έν Ίσπανία Αλφόνσος Δ' ό επιλεγόμενος Σοφός, όστις και άνηγορεύθη έν Φραγκφούρτη κατά Μάρτιον του αυτού έτους, έχων και την υποστήριξιν πολλών γερμανών χωροδεσποτών, ιδίως δε την του προμνησθέντος βασιλέως της Βοημίας και δουκός της Αύστρίας Όττοκάρου.

‘Αλλ' ό μέν Αλφόνσος ούδέποτε επάτησε τό γερμανικόν έδαφος, καταστρατηγηθείς υπό του πάπα, εις μάτην δε έξοδεύσας τά χρήματά του και άδίκως ένεκα τούτου επιβιβύνσας με φόρους επαχθείς τους έν Ίσπανία ύπηκόους του. Ό δε Ριχάρδος, ήλθε μέν κατά Μαΐον του 1257 έν Ακυισγράνω (Aix la-Chapelle) και έλαβε τό στέμμα παρά του άρχιεπισκόπου της Κολωνίας, εις τόν όποιον και μόνον επλήρωσεν, ως λέγεται, 12 χιλ. λιρών στεργλινών: έπειδή όμως εύρέθη κατόπιν ένώπιον μεγάλων άπαιτήσεων εκ μέρους των λοιπών της Γερμανίας ήγεμόνων, προς ίκανοποίησιν των χρηματικών αξιώσεων των όποιων όχι μόνον ή άτομική του περιουσία άλλ' ούδέ και τό προϊόν της πωλήσεως των άπεράντων έν Αγγλία κτημάτων και δασών του δεν επήρκεσε, παρηγωνίσθη επί τέλους και περιεφέρετο άπρακτος επί των προθύρων του γερμανικού κράτους, όνόματι μόνον ών βασιλεύς, ένφ την πραγματικήν κυριότητα της χώρας εξέησκον οι κατά τόπους ήγεμόνες και οι χωροδεσποται.

Έπι τέλους κατ' Απρίλιον του 1272, άπεβίωσεν ό Ριχάρδος: έπειδή δε ό μέν Αλφόνσος ούδέποτε είχε ληφθει υπ' όψιν, ή δε ανάγκη κοινής άνωτάτης άρχής είχε ήδη γίνει λίαν αισθητή διά την χώραν, άνετέθη, έν κοινή των ήγεμόνων συνόδω, ή εκλογή νέου βασιλέως εις επτά Έκλεκτορας, μεταξύ των όποιων εις ήτο και ό γνωστός μας βασιλεύς της Βοημίας και δούξ της Αύστρίας Όττόκαρος, όστις είχε και τās περισσοτέρας πιθανότητας να λάβη τό στέμμα. Έπειδή όμως άφ' ενός μέν αυτός, κατά τās προηγηθείσας διαπραγματεύσεις, δεν έδέχθη ούδένα εκ των υποβληθέντων αυτώ προς εκλογήν όρων, οι δε εκλογείς δεν εκριναν σύμφορον ν' αναβιάσωσιν άνευ όρων εις τόν γερμανικόν θρόνον ήγεμόνα της ισχύος και του χαρακτήρος του Όττοκάρου: ή κατά την 29 Σεπτεμβρίου του 1273 συνελθούσα έν τη παρά τόν Μαΐνον Φραγκφούρτη (Frankfurt-am Main) συνέλευσις των Έκλεκτόρων έδωκε την ψήφον της εις τόν Αψβουργίδην κόμητα Ροδόλφον.

Καθαυτό ήγέτης του οικου των Αψβουργιδών, εκ των όποιων κατήγετο ό Ροδόλφος ως και ή νυν έα έν Αυστροουγγαρία άνάσσουσα δυναστεία, είναι ό Ραβδώ, όστις, λαβών εις γάμον την εξαδέλφην του Ίδαν, θυγατέρα του Γερχάρδου Β', κόμητος της Αλσατίας και Λωρραίνης, εκίσε, τώ 1020, έν Αργοβία (γερμ. Aargau), καντονίω της σημερινής Έλβετίας, τόν πύργον Αψβουργ (Habsburg), ή μάλλον του Αμπιστοβουργ, ήτοι Ίεροκων Πυργον (εκ του άρχαιου γερμ. habichts, ίεραξ), του όποιου σώζονται μέχρι σήμερα τά ερείπια έν τώ όμώνυμω της Έλβετίας χωρίω. Τώ 1406, άποθανόντων άνευ άρρένων άπογόνων του τε Ραβδώ και του Γερχάρδου Β', έτερος αδελφός αυτών, ό Βέρνερ, επίσκοπος του Στρασβούργου, συνενώσας τους τε τίτλους και τās γαίας όλης της οίκογενείας, έλαβε πρώτος τόν τίτλον κόμητος του Αψβουργου. Μετά δύο αιώνας ή δύναμις των Αψβουργιδών ήτο μεγάλη, κατείχον δε εκτός της Αλσατίας και Λωρραίνης, όλην σχεδόν την περιοχήν της σημερινής Έλβετίας. Εκ των τότε άπογόνων Αλβέρτος ό Δ' είχε δάσει τό σύνθημα της ΣΤ' σταυροφορίας: μόλις όμως άπεβιάσθη εις Ασκάλωνα της Παλαιστίνης (τώ 1240), απέβλωσε, μη δυνηθείς νάνθήξη εις τό νοσηρόν της πόλεως κλίμα. Τούτου υιός και διάδοχος ήτο ό Ροδόλφος, εις τόν όποιον, τώ 1273, ή έν τη παρά τόν Μαΐνον Φραγκφούρτη συνέλευσις των Έκλεκτόρων προσέφερεν, ως είπομεν, τό στέμμα της Γερμανίας.

Και ό μέν επιζών Αλφόνσος της Καστίλις παρητήθη άμέσως των επί του στέμματος αξιώσεων του, άφού προηγουμένως έλαβε παρά του πάπα Γρηγορίου του Γ' (1271-1276) μέγα μέρος των χρημάτων, τά όποια είχεν έξοδεύσει, και την άπειλήν άφορισμού εάν ήρνεϊτο. Ό υπερήφανος όμως Όττόκαρος όχι μόνον της εκλογικής συνελεύσεως άπέσχεν εϋθύς ως είδεν ότι ή εκλογή εκλινεν υπέρ του Ροδόλφου, αλλά και εις την στέψιν αυτού δεν παρέστη και την εκλογήν αυτού δεν άνεγνώρισε. Τότε ό Ροδόλφος κηρύττει κατ' αυτό τό πόλεμον, καταλαβών δε μετά μακράν πολιορκίαν την Βιέννην (1276), αναγκάζει τόν Όττόκαρον να ζητήση την ειρήνην. Αλλ' ή φιλόδοξος του Όττοκάρου σύζυγος Κυνεγόνδα έξωθει μετ' όλίγον τόν σύζυγόν της εις νέον κατά του Ροδόλφου πόλεμον. Και ιδού συνάπτεται, κατ' Αύγουστον του 1278, ή περίφημος έν Κressenbrunn, παρά τās όχθας του Λάα, μάχη, καθ' ήν ό μέν Όττόκαρος συντρίβεται

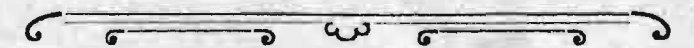
και πίπτει, τό μέγα κράτος του διαμελίζεται μεταξύ του Ροδόλφου και του υιού του Αλβέρτου, άρραγή δε τίθενται τά θεμέλια της δυναστείας των Αψβουργιδών.

Μετά τόν θάνατον του Ροδόλφου (1291), οι δούκες και ήγεμόνες της Γερμανίας, ζηλότυποι διά την ισχύν ήν εκτήσατο έν τώ μεταξύ ό οικος των Αψβουργιδών, εκλέγουσιν αυτοκράτορα τόν κόμητα του Νασσάου Αδόλφον. Έπειδή όμως όλος σχεδόν ό πληθυσμός της χώρας, πιστός εις τους Αψβουργίδας, ήτο κεκρηγυμένος υπέρ του υιού και διαδόχου του Ροδόλφου Αλβέρτου, ό τελευταίος ούτος, κατισχύσας του άντιπαλου κόμηματος, ένίκησε και έφρονευσε τόν Αδόλφον και έλαβε τόν της Γερμανίας θρόνον (1298).

Αλλ' επί της βασιλείας αυτού ή Έλβετία έξανίσταται κατά της τυραννίας και των αυθαιρεσιών των βαίλων (baillis, τοπαρχών) του αυτοκράτορος και, διά του νυκτερινού εκείνου έν τώ έρημικώ Ρούτλι ή Γρούτλι (επί της άριστεράς της λιμνης των Τεσσάρων Καντονίων όχθης) μυστικοψηφίσματος της 7 Νοεμβρίου 1307, κηρυχθείσης της όμοσπονδίας μεταξύ των καντονίων, άποφασίζεται ή κατά του αυστριακού ζυγού επανάστασις. Τή δε 1 Ίανουαρίου 1307, μία γενική εξέγερσις, υπό τους τρεις πρώτους της όμοσπονδίας και της επαναστάσεως διοργανωτάς, Βέρνερ Στάουφφασσερ, Βάλτερ Φύρστ και Αρνόλδον Μέλχθαλ, άποφασίζει περί της άνεξαρτησίας: τα φρούρια του Αλβέρτου κρημνίζονται, εκ δε των βαίλων αυτού άλλοι μέν θανατούνται, άλλοι δε άποδιώκονται. Εις τους χρόνους τούτους άκριβώς θέτει και ή παράδοσις τά φανταστικά μάλλον κατορθώματα του ήρωϊκού της Έλβετίας έλευθερωτού και του Βάλτερ Φύρστ γαμβρού Γουλλιέλμου Τέλλου, τά μετά του άρχιβαίλου Έρμαννου Γεσσερ επεισόδα του όποιου, καθώς και την όλην ύπέρ της έλβετικής άνεξαρτησίας συμβολήν, τοσοϋτον έξύμνησεν ή ποίησις και τό μέλος των μετέπειτα χρόνων.

Και ό μέν Αλβερτος δεν επρόφθασε να καταστείλη την στάσιν, διότι κατά την έναντίον των Έλβετών εκστρατείαν του έδολοφονήθη (1308), ένφ διέβαινε τόν ποταμόν Reuss, επί των συνόρων της Αργουβίας. Ανελάβεν όμως την εκστρατείαν ό τριτότοκος υιός του Λεοπολδος ό επιλεγόμενος Ένδοξος: άλλα και αυτός κατασυνετριβή τώ 1315, έν τη περιανύμφω επί της όρσοειράς του Μοργατεν κλεισωρία του Χασελμελτ υπό των προμνησθέντων τριών άρχιεπαναστατών και του Γουλλιέλμου Τέλλου, των όποιων ήναγκάσθη νάναγνωρίση την άνεξαρτησίαν, επικυρωθείσαν άμέσως ύπο της έν Βρούννεν συνελεύσεως (1315).

Όσον άφορᾷ τόν αυτοκρατορικόν της Γερμανίας θρόνον, τούτον, μετά τόν θάνατον του Αλβέρτου (1308), ό πάπας Κλήμης ό Ε' (1305-1316) προσέφερεν έν πρώτοις μέν εις τόν τέταρτον του Αλβέρτου υιόν Αλβέρτον τόν επιλεγόμενον Σοφόν: άρνηθέντος όμως τούτου, εξέλέγη αυτοκράτωρ, τη ύποδείξει και πάλιν του Κλήμεντος, Έρρίκος Ζ' ό του Λουξεμβούργου, εις τόν οικον του όποιου καθώς και εις τόν της Βαυαρίας έναλλοξ έμεινε τό στέμμα της Γερμανίας μέχρι του 1438, ότε επανέρχεται και πάλιν εις τους Αψβουργίδας, έν τώ προσώπω Αλβέρτου του Ε' του επιλεγόμενου Μεγαλοψύχου (1397-1413), όστις, έν τη ιδιότητι του

ΑΣΦΑΛΗΣ Η ΣΩΤΗΡΙΑ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΣΤΗΘΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ διενεργουμένη διά παραμονής των ασθενών εις τόν ελεύθερον άέρα, υπό την έπήρειαν των ήλιακών ακτίνων και δι' υπερτροφίας εις τά άπηλλαγμένα παντελώς άνέμου και υγρασίας όροπέδια των Έλβετικών Άλπεων

συνιστάται τό νεόκτιστον Pension Grädig του κ. PLEX WALSER

εις Davos Dorf διά τό εξαιρετικόν της τοποθεσίας και θεάς και διά τό άφθονον και επιμελετημένον της τροφής, την διά των σπηρς περιποίησιν και τό σχετικόν μέτριον από φρ. 7 ήμερησίως του τιμήματος. Τό από Κωνσταντινουπόλεως ταξείδιον στοιχίζει φρ. 75. Έναντι αιτήσεως πληροφορία και έλληνιστί: και έναντι άποστολής φρ. 200 άποστέλλεται υπάλληλος προς παραλαβήν ασθενούς.

ὡς γαμβροῦ ἐπὶ τῇ μονογενεῖ θυγατρὶ, τῇ Ἐλισάβετ, τοῦ βασιλέως τῆς Οὐγγαρίας καὶ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας Σιγισμόνδου, διαδέχεται τὸν πενθερὸν του εἰς ἀμφοτέρω τὰ στέμματα. ἐν Γερμανίᾳ μὲν ὡς Ἀλβέρτος Β' ἐν Οὐγγαρίᾳ δὲ ὡς Ἀλβέρτος Α'.

Ἄλλ' ὅσον ἡ ἐκλογή αὐτοῦ ὑπῆρξεν ὑπὸ πᾶσαν ἐποπὴν ἐπιτυχῆς, μεγάλα δὲ ἐλπίδες ἐστηρικθῆσαν ἐπὶ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὸν ἐμβριθείας καὶ ἱκανότητος, τόσον ἡ βασιλεία αὐτοῦ καὶ βραχεία ὑπῆρξε καὶ ἀτυχῆς καὶ ἀσήμαντος. Ὁ ὁσμανίδης σουλτάνος Μουράτ ὁ Β' (1421-1451, ἴδε «Ἀπ' Όλα» 17 Σεπτεμ. 1911 καὶ ἐφεξῆς.) εὕρισκετο τότε εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δαξίης αὐτοῦ καὶ τῆς δυναμείας, δλοκληρῶς δὲ ἡ δυτικὴ Εὐρώπη καὶ ἰδίως ἡ Οὐγγαρία διετέλεε ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ἀλβέρτος, φιλοδοξήσας νὰ ἐξυκολουθήσῃ τὸν κατ' αὐτοῦ ἀγῶνα τοῦ πενθεροῦ του, συνήγαγε μὲν μεγάλην στρατιωτικὴν δ'νάμιν καὶ ἐπὶ κερφαλῆς αὐτῆς ὁ ἴδιος ἔστη ὅτε ὁμως, διαβάς ὄλγον τὰ οὐγγρὶ ἀ μεθόρια, εὐδέθη ἀντιμέτωπος τῆς τεραστίας ἀριθμητικῆς ὑπεροχῆς τοῦ ὀθωμανικοῦ στρατοῦ, δὲν ἐτόλμησε νὰ συναφῇ πρὸς αὐτὸν μάχην καὶ ὑπεχώρησε. Κατὰ τὴν ὑποχώρησιν ὁμως, τὸν στρατὸν αὐτοῦ προσέβαλε δεινὴ ἐπιδημία, θῦμα τῆς ὁποίας ἔπεσε καὶ αὐτὸς ἐν ἡλικίᾳ 42 ἐτῶν.

Ἀποθνήσκων ἀφήκε τὴν γυναῖκα του ἔγκυον. Ἐπὶ τῇ πεποιθήσει δὲ ὅτι ἡ Ἐλισάβετ θὰ ἐγέννα υἱὸν διορίζει, ὀλίγας στιγμὰς πρὸ τοῦ θανάτου του, ἐπιτρόπους τοῦ μελλόντος υἱοῦ του διὰ τὸ στέμμα τῆς Οὐγγαρίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἰς ἕκ τῶν ἐπισημοτέρων ἦτο καὶ ὁ περιώνυμος ἐκεῖνος βοεβόδας (πολεμιστὸς) Ἰωάννης Οὐνιάδης (ἴδε «Ἀπ' Όλα», 22 Ὀκτωβρίου 1911). Ἄλλ' ὁ Οὐνιάδης, θανάσιμος τῆς Ἐλισάβετ ἐχθρὸς, προλαβὼν, κατορθῶναι νὰ δοθῇ τὸ στέμμα τῆς Οὐγγαρίας εἰς τὸν βασιλέα τῆς Πολωνίας Λαδισλαὸν τὸν ΣΤ', ἐξορᾷ δὲ καὶ τὴν Ἐλισάβετ μετὰ τοῦ ἀρτιγεννήτου υἱοῦ τῆς Λαδισλαῶν τοῦ ἐπωνυμουμένου Ὁψιγενοῦς (Posthumus) ἐξω τῆς Οὐγγαρίας.

Ἐν τῷ μεταξὺ καὶ οἱ ἐν Γερμανίᾳ διάδοχοι τοῦ Ἀλβέρτου, ὀλίγας ἡμέρας πρὶν γεννήσῃ ἡ Ἐλισάβετ, ἐκλεγούσι τὸν πρεσβύτερον ἐκ τῶν ἐπιζωντων Ἀψβουργιδῶν καὶ δούκα τῆς Στυρίας Φρειδερίκον, τοῦ ὁποίου ὁμως ἡ ἀνικνίως καὶ ἀπὸ πάσης ἀποφραγῆς νοθεῖα καὶ ἐλευθερὴ ὑπερπεντηκονταετιῆς (μέχρι τοῦ 1493) βασιλεία, ἐν μονον λόγου ἀξίον σημεῖον ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ: τὸν γάμον (1477) τοῦ υἱοῦ τοῦ Μαξιμιλιανοῦ μετὰ τῆς εἰκοσαετιδος Μαρίας, μονογενοῦς θυγατρὸς καὶ κληρονόμου τοῦ πανισχύρου ταύτου δου-ὄς τῆς Βουργουνδίας Καρόλου τοῦ Τολμηροῦ (Teméraire, 1433-1477), γάμον, ὅστις ὑπῆρξεν ἡ ἀπαρχὴ σειρᾶς ὀλης ἐπινομῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἀποκλειστικῶς σχεδὸν ὀφείλει τὸ μεγαλεῖόν του ὁ οἶκος τῆς Αὐστρίας. Αἱ κτήσεις τοῦ Καρόλου ἐξετείνοντο τότε ἀπὸ τοῦ ὄρους Ἰούρα μέχρι τῶν ἀκτῶν τῆς Βορείου θαλάσσης, πᾶσι δὲ μετὰ τὸν πρόωρον καὶ τῆς Μαρίας θάνατον (1482) περιήλθον εἰς τὴν αὐστριακὸν οἶκον. Πόσον λοιπὸν δικαίον εἶχεν ὁ Φρειδερίκος, μετὰ τὴν κοινὴν σπουδαίαν προικολογικὴν ἀπαρχήν, νὰ δώσῃ πρῶτος καὶ παρὰ τὴν χαρακτηριζούσαν αὐτὸν μικρὰν δόσιν πνεύματος, τὸ καὶ μέχρι

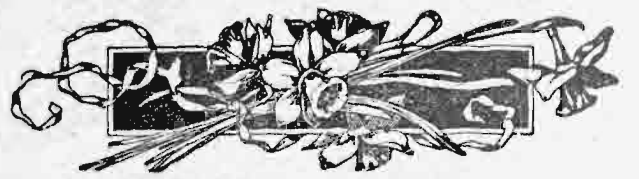
σήμερον ζηλοτύπως φυλαττόμενον καὶ διὰ τῶν πέντε λατινικῶν φωνηέντων A, E, I, O, U συμβολιζόμενον ἔμβλημα τοῦ αὐστριακοῦ στέμματος «Austriae est imperare orbi universo», ἦτοι τῇ Αὐστρίᾳ δεδοται νὰ κατακυριαρχήσῃ τοῦ συμπαντος!

Ὁ Φρειδερίκος οὗτος, παρὰ τῷ ὀποίῳ, μετὰ τὴν εἰς Οὐγγαρίας ἐξοσίαν τῆς, εἶχε καταφύγει μετὰ τοῦ ἀρτιγεννήτου υἱοῦ τῆς ἡ Ἐλισάβετ, ἐνήργησε κατόπιν ὅπως τὸ δουκάτον τῆς Αὐστρίας περιέλθῃ, ἀλλὰ καὶ πάλιν ὑπὸ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ κηδεμονίαν, εἰς τὸν μικρὸν υἱὸν τῆς Ἐλισάβετ Λαδισλαὸν. Μετὰ τὸν πρόωρον ὁμως καὶ τοῦτου θάνατον (1457), προσηύτησεν ὁ Φρειδερίκος εἰς τὸ γερμανικὸν στέμμα καὶ τὸ δουκάτον τῆς Αὐστρίας, προσλαβὼν πρῶτος τὸν τίτλον τοῦ ἀρχιδουκῆος.

Ἐκτοτε, ἐπὶ τρεισήμισον ἀκριβῶς αἰῶνας, μέχρι τοῦ 1806, Αὐστρία μὲν καὶ Γερμανία, συνηνωμέναι ὑπὸ τὸν αὐστριακὸν οἶκον, συμπίπτουσιν ἱστορικῶς, τοῦ ἐκάστοτε ἡγεμόνος φέροντος συγχρόνως τὸν τίτλον αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας καὶ ἀρχιδουκῆος τῆς Αὐστρίας ἢ δι' ἐπιγαμιῶν δὲ ἐπαύξησις τῶν κτήσεις τοῦ αὐστριακοῦ οἴκου ἐξυκολουθεῖ ἀκατάσχετος: Οὗτω, τῷ 1496, ὁ γάμος Φιλίππου τοῦ Ὀρραίου, μονογενοῦς υἱοῦ καὶ διαδόχου τοῦ προμνησθέντος Μαξιμιλιανοῦ, μετὰ τῆς Ἰωάννας, μονογενοῦς θυγατρὸς καὶ κληρονόμου Φερδινάνδου τῆς Ἰσπανίας τοῦ Καθολικοῦ, ἔδωκεν ἀφορμὴν, εἰς τὴν πρόσκτησιν καὶ τοῦ Ἰσπανικοῦ στέμματος ὑπὸ τοῦ Καρόλου Κίντου, τῷ 1516. Τῷ δὲ 1521, ὁ γάμος τῆς ἀδελφῆς τοῦ βασιλέως τῆς Οὐγγαρίας Λαδισλαῶν Β' Ἀννης μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Καρόλου Κίντου Φερδινάνδου φέρει, λόγῳ προικῆος, εἰς τὸν αὐστριακὸν οἶκον τὴν Βοημιαν καὶ, μετ' ὀλίγον, τῷ 1526, ἀποθανόντες ἀκλήρου τοῦ Λουδ. βίκου Β', ἤρχισαν καὶ αἱ ἐπὶ τῆς Οὐγγαρίας ἀξιώσεις τοῦ αὐστριακοῦ οἴκου, αἵτινες, μετὰ μακροχρονίους ἀγῶνας, ἀπέληξαν, τῷ 1687, καὶ εἰς τὴν τῆς Οὐγγαρίας ὑπὸ τὸ αὐτὸ στέμμα προσάρτησιν.

Τῷ 1805, διὰ τῆς συνθήκης τοῦ Πρεσβούργου, καταλυθέντος ὀριστικῶς ὑπὸ τοῦ Μ. Ναπολέοντος τοῦ Ρωμαϊκοῦ Ἰερμανικοῦ Κράτους, κατελύθη καὶ αὐτὸς ὁ τίτλος τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ (τῇ 5 Αὐγούστου 1806) Φραγκίσκος ὁ Β', πατὴρ τοῦ σήμερον ἀνασσοντος Φραγκίσκου-Ἰωσήφ, ἀρκεσθεῖς εἰς μόνον τὸν τίτλον αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας. Τὰ δὲ διάφορα τῆς Γερμανίας κράτη καὶ βασιλεία ἀπέτελεσαν τὴν λεγομένην Ὁμοσπονδίαν τοῦ Ρήνου, ἀρχηγὸς τῆς ὁποίας, μετὰ τὸν τίτλον τοῦ «Προστατου», ἦτο Ναπολεὼν ὁ Α'. Ἔως οὗ, ἀνασυσταθείσης αὐδῆς, μετὰ ἐξήκοντα πέντε ἐτη, τῆς αὐτοκρατορίας, ὁ τίτλος τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας ἀπεδοθῆ (τῇ 18 Ἰανουαρίου 1871) εἰς τὸν βασιλέα τῆς Πρωσσίας Γουλιέλμον Α' τὸν Χοχεντσόλλερν, εἰς τοὺς ἀπογόνους τοῦ ὁποίου παραμένει μέχρι σήμερον.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΜΕΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ
καθηγητῆς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ.

ΔΙΑΤΙ;

Ὁ σαρκαστικώτερος τῶν συγχρόνων Γαλλῶν συγγραφέων Αἰμίλιος Μπέρρ, ἐξέδωκε πρὸ τινῶν ἡμερῶν εἰς κομρὸν τόμον τοὺς συλλογισμοὺς, τοὺς ὁποίους γενεῖ εἰς τὴν φιλοσοφικὴν του εἰρωνικότητα καὶ εἰς τὴν φρόνησιν του ἐν εὐθυμοτατην, τὸ θέαμα τῆς ζωῆς. Ἴδου μερικὰ ἀποσπασματα.

Διατί, καὶ ὅταν φθάνωσι πολὺ ἐγκαίροτερον τοῦ πρέποντος πολλοὶ ἄνθρωποι, χάνουν τὴν ψυχραιμίαν των μόλις εἰσέλθουν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν;

Διατί εἰς τὰς οἰκίας ὅπου γευματίζομεν, εὕρισκομεν δυσκολώτερον ἐν σπύρτον παρὰ ἐν σιγάρον;

Διατί ὅταν ἀναζητοῦμεν τὸ μονόγραμμα ἐνὸς μανδηλίου, τὸ εὕρισκομεν μόνον εἰς τὴν τετάρτην γωνίαν;

Διατί τὸ εἰκονογραφημένον περιοδικόν, τὸ ὁποῖον σᾶς παρέχετε διὰ νὰ περάσητε τὴν ὥραν σας εἰς τὸν προθάλαμον τοῦ ὀδοντοῖατροῦ εἶναι τῆς παρελθούσης ἐξαμηνίας;

Διατί τόσαι νεαραὶ ὑπάρξεις, αἱ ὁποῖαι πρὸ τοῦ γάμου των τρελλαίνονται διὰ τὸ κλειδοκύμβαλον, τὸ συχαίνονται μετὰ τὸν γάμον;

Διατί ὀνομάζομεν «δυστυχησμένε μου φίλε» — καὶ ἂν ἀκόμη εἶναι ὁ εὐδαιμονέστερος — τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν ὁποῖον ἀφηγούμεθα κάτι κακὸν ποῦ μᾶς συνέβη;

Διατί πρὶν φυλλομετρήσωμεν σαλιῶνων τὸν δείκτην, καὶ διατί πρὶν γράψωμεν, δίγομεν τὴν γλώσσάν μας μετὰ τὴν ἄκραν τοῦ μολύβδου;

Διατί τὸ συνοφρῶμα καὶ ὁ μορφασμὸς, ὅταν τίθεται ὁ μονύελος, σημαίνει ὅτι ὁ φέρων αὐτὸ εἶναι κομψὸς κύριος;

Διατί ὅταν τηλεγραφοῦν καὶ οἱ πλουσιώτεροι μεταχειρίζονται τὸν ἀναρθρον λακωνισμὸν διὰ νὰ κερδίσουν ἰολεπτά;

Ὅσον ἐν συνεχείᾳ ἀπευθύνομεν καὶ ἡμεῖς πρὸς τὸ νοῆμον κοινὸν ἢ μάλλον πρὸς τὸν ἑαυτὸν μας τα ἐξῆς ἐρωτήματα:

Διατί ἐνῷ ἕνας συνδρομητῆς λαμβάνει τακτικώτατα τὸ φύλλον, δὲν πληρώνει τὴν συνδρομήν του;

Διατί ἕνας ποῦ θέλει νὰ αὐτοκτονήσῃ, τὸ κάνει χωρὶς νὰ συντάσῃ τοῦλάχιστον τὸ νεκρώσιμόν του;

Διατί ὅταν χιονίζῃ νὰ λέγωμεν ὅτι πέφτουν νιφάδες καὶ ὄχι... γαμβροί;

Διατί τὸ γκαρσόνι ποῦ σᾶς σερβίρει, δὲν φεύγει ἀφοῦ σᾶς δώσῃ τὰ ρέστα;

Διατί τὰ τρία τέταρτα τῶν δεσποινίδων ποῦ παίζουν πιάνο, γιατί, μὰ γιατί παίζουν πιάνο καὶ δὲν ράβουν ἢ δὲν διαβάζου ἔστω καὶ τὸν Βοκκάκιον;

Διατί τὰ τρία τέταρτα τῶν στιχουργῶν γράφουν ὀμοιοκαταληξίας καὶ δὲν παίζουν μετὰ τὴ γάτα τους ἢ μετὰ τὸ σκυλί τους;

Διατί νὰ γράψω ὅσα ἔγραψα κατόπιν τοῦ κ. Μπέρρ, ἀφοῦ δὲν εἶχα καμμίαν ὀρεξίν νὰ Μπέρρ... ἄσω δι' ἔξυπνος.

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ

ΟΙ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ

ΕΦΘΑΣΑΝ

ΕΑΡ

Προτιμᾶτε τὰ Καταστήματά μας.

Θὰ ἐνδύεσθε πάντοτε καλλίτερα

ΕΙΣ ΤΟΥ ΤΙΡΙΓΓ-ΓΑΛΑΤΑ

Η ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

‘Αγαπητά μου,

‘Ανέγνωσα ότι κάπου, νομίζω εις την ‘Αμερικανικήν, ιδρύθη εν σχολείον διά τας μνηστευμένας, εις τὸ ὁποῖον αἱ ἀρραβωνιασμέναι προσέρχονται διὰ νὰ διδαχθοῦν ὅλα τὰ πρακτικὰ μαθήματα, τὰ ὁποῖα θὰ ταῖς χρησιμεύσουν εις τὸν συζυγικὸν βίον. Τὰ μαθήματα συνίστανται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εις πρακτικὰς γνώσεις οἰκιακῆς οἰκονομίας καὶ εις τεχνικὰς τινὰς ὁδηγίας. Τὸ πρῶτον αὐτὸ μ’ ἔκαμε νὰ σκεφθῶ τί κάμνομεν ἡμεῖς διὰ τὴν προπόνησιν τῶν κοριτσιῶν μας εις τὴν ζωὴν καὶ ἀπὸ συλλογισμοῦ εις συλλογισμὸν καὶ ἀπὸ σκέψεως εις σκέψιν κατέληξα ἐκεῖ ὅπου κάθε μία θὰ κατέληγεν.

‘Ολα συμφωνοῦμεν, ὅτι οὐδὲν κάμνομεν χάριν τῶν κοριτσιῶν μας καὶ ἡμεῖς αἱ μητέρες, ὅχι μόνον δὲν φροντίζομεν ν’ ἀποκαλύψωμεν τὴν ζωὴν εις τὰ κορίτσια, ἀλλὰ ὅπως δι’ αὐτὸν τὸν ἀντικείμενον προσπαθοῦμεν, χωρὶς νὰ τὸ θέλωμεν, νὰ ταῖς τὴν παραστήσωμεν ἄλλοίαν ἀφ’ ὅ,τι εἶναι, ἀντίθετον ἀληθινὰ τῆς πραγματικότητος.

‘Όταν τὸ κορίτσι μας εἶναι μικρὸν, πηγαίνει εις τὸ σχολεῖον. Ἐκεῖ μαθαίνει τὰ γραμματικά του ἢ τὰ γράμματά του ἀναλόγως τῆς οἰκονομικῆς θέσεως τῆς οἰκογενείας εις τὴν ὁποίαν ἀνήκει. Ἄλλ’ ἐκεῖ περισσότερο ἀπ’ αὐτὰ οὐδὲ λέξιν. Μανθάνει γράμματα, ἀπομνημονεύει ἱστορίαν, ἐξασκεῖται εις τὴν λύσιν προβλημάτων. Καὶ ὅμως ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θὰ τῆς χρησιμεύσῃ περισσότερο εις τὸν βίον δὲν μαθαίνει. Ἡ σχολὴ ἐπιμελῶς προσπαθεῖ νὰ τὸ ἀποφύγῃ.

‘Αλλὰ παρὰ τὴν σιγὴν τοῦ σχολείου ἔρχεται ἡ φλυαρία τοῦ περιβάλλοντος. Εὐθὺς ὡς ἡ κόρη ἀποκτήσῃ τὰς γραμμάς της, κάποιος θὰ εὐρεθῇ καὶ θὰ τὴν παρακολουθήσῃ, ἂν τὸν ἀποφύγῃ αὐτή, θὰ τῆς παρουσιασθῇ ὡς φίλος μιᾶς φίλης της, καὶ ὡς νὰ μὴ ἴσκει αὐτός, ἔρχεται τὸ βιβλίον τὸ ὑπουργικόν, τὸ περιοδικὸν ποῦ ὑποσκάπτει τὴν συνείδησιν, τὸ μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον ἐρεθίζει τὴν φαντασίαν. Τέλος αἱ αἰσθήσεις ἀρχίζουν καὶ αὐταὶ τὴν γλῶσσάν των.

‘Αλλὰ μήπως εις ἀντίρροπον ὅλων αὐτῶν ἡ μητέρα ἀναλαμβάνῃ νὰ ὁμιλήσῃ, ὅχι ὡς δικτάτωρ ἀλλὰ ὡς φίλη, ὡς συνομιληκός, μὲ τὸ ἴδιον πνεῦμα μὲ τὴν ἴδια ψυχὴν; Ποτέ. Ἐλησμόνησεν ἡ δυστυχὴς ὅτι ὑπῆρξε καὶ αὐτὴ κόρη, ἐξέχασε τὰ βάσανά της καὶ τὰς ἀμφιβολίας της καὶ νομίζει ὅτι ἡ κόρη της εἶναι αὐτή. Ἡ μητέρα λοιπὸν δὲν ὁμιλεῖ, διατάσσει. Ὅσακις δὲν διατάσσει, τότε ὁδηγεῖ τὴν κόρην της εις τὴν ράπτριαν, εις τὴν καπελλοῦ, εις τὸν κομμωτήν, τῆς ἐτοιμάζει ἐν ὑπεραντραβῆ, ἕνα πλουζάκι ἔξωμον, μίαν κόμμωσιν ποῦ ἔλκυει τὰ βλέμματα καὶ... τὴν παραδίδει εις τὸν κόσμον.

‘Αν ὅμως εις τὴν μητέρα αὐτὴν κάποια

ἔλεγε νὰ θέσῃ τὴν κόρην της ἀπέναντι ταύρου φέρουσαν τὸν ἐρυθρὸν μανδύαν τῶν ταυρομάχων χωρὶς νὰ τῆς δώσῃ κἀν ἐν ἀκόντιον διὰ νὰ ἀμυνθῇ θὰ ἐξεφώνιζε καὶ θὰ κατηγόρατο τὴν φίλην της. Καὶ ὅμως τὸ κάμνει εις βαθμὸν χειρότερον, διότι τὴν ρίπτει εις τὴν κοινωνίαν μ’ ὅσα ἐφόδια τῆς ἐπιθύρισε μία φίλη της, μὲ ὅσα τῆς ἀπεκάλυψεν ἕνα ἐρωτικὸ γράμματάκι καὶ μ’ ὅσα ἔπλασεν ἡ ἐφηβικὴ φαντασία της. Ἐπειτα ἀποροῦμεν αἱ μητέρες διατί;... διατί;... διατί;... Ἐπειτα ἀποροῦσιν οἱ ἄνδρες διατί...; διατί...; διατί...; Καὶ ἔπειτα ἀποροῦσιν, ἀλλὰ πολὺ ἀργά, τὰ κορίτσια μας διατί;... διατί...; διατί...;

Καὶ ἐν διότι ἔρχεται νὰ ἀπαντήσῃ εις τοὺς γονεῖς, εις τὸν ἄνδρα εις τὰς ἰδίας:

— Διότι δὲν ἐπροπονήσαμεν εις τὴν ζωὴν τὰ κορίτσια μας.

Εἶναι ἔργον τῶν μητέρων ἢ τῶν σχολῶν; αὐτὸ εἶναι ἄλλο ζήτημα.

Μὲ πολλὰ φιλιὰ.

‘Αθηναῖς Ρ. . .

ΠΩΣ ΤΟΝ ΘΕΛΩ

Μία ἰαπωνικὴ ἐπιθεώρησις τῆς γυναικείας κινήσεως μετὰ εἰνα ἔρευναν μεταξὺ τῶν ἀναγνωστριῶν της ἐδημοσίευσεν τὰ προσόντα καὶ τὰ προτερήματα, τὰ ὁποῖα δεόν νὰ ἔχη ὁ ἰδανικός διὰ τὴν ἰαπωνίδα σύζυγος.

Τὰ προσόντα ταῦτα εἶναι τὰ ἑξῆς:

- 1] δὲν πρέπει νὰ εἶναι φιλόργυρος,
- 2] δὲν πρέπει νὰ εἶναι καλλωπιστής,
- 3] πρέπει νὰ ἔχη ἀνδροπρεπὲς παράστημα,
- 4] δὲν πρέπει νὰ γαπαῖ τὰς γυναῖκας,
- 5] πρέπει νὰ ἐκφράζεται σαφῶς,
- 6] πρέπει νὰ εἶναι εὐθύς εις τὰς ἀποφάσεις του,
- 7] πρέπει νὰ ἔχη ἐν οἰονδήποτε ἰδανικόν,
- 8] πρέπει νὰ ἐμπιστεύεται εις τὴν γυναῖκά του τὴν διαχείρισιν ὅλων τῶν ἐξόδων τῆς οἰκίας,
- 9] ποτὲ νὰ μὴ ἐμβαίνει εις τὴν κουζίνα,
- 10] νὰ μὴ κρίνῃ ποτὲ τὴν περιβολὴν ἢ τὴν κόμμωσιν μιᾶς γυναικός,
- 11] δὲν πρέπει νὰ χάνῃ τὸν καιρὸν του ἐκθέτων εις τὰς γυναῖκας τὰ ἰδιαίτερα γοῦστά του,
- 12] δὲν πρέπει νὰ ἀναμιγνύεται εις ζητήματα γυναικεῖα,
- 13] δὲν πρέπει ἔστω καὶ μετὰ πολυχρόνιον συμβίωσιν νὰ καταστῇ διὰ τὴν γυναῖκά του ἀπεχθὲς ἀντικείμενον,
- 14] πρέπει νὰ εἶναι εὐσπλαγχνός,
- 15] δὲν πρέπει νὰ εἶναι πότης,
- 16] δὲν πρέπει νὰ εἶναι κενόδοξος καὶ 17] δὲν πρέπει νὰ εἶναι ζηλότυπος.

Αὐτὰ ζητεῖ ἡ Ἰαπωνίς, ἂν ἐρωτήσῃ κανεὶς τὰς ἑλληνίδας τί θὰ τῷ ἀπαντήσωμεν!

Ο ΚΟΡΣΕΣ

‘Ο Διδερό εἶπεν ὅτι τὸ ἔνδυμα τῆς φύσεως εἶναι τὸ δέρμα καὶ ὅσον τις περισσότερον ἀπομακρύνεται αὐτοῦ τόσον περισσότερον ἀμαρτάνει κατὰ τῆς καλαισθησίας.

Συμμεριζομένη τὴν γνώμην τοῦ Διδερό, δὲν παύω ὅμως νὰ πιστεύω ὅτι ἀπὸ τὸν κορσὲ ἢ γυνὴ κερδίζει πολλὰ εις καλαισθησίαν καὶ γραμμάς.

Χωρὶς κορσὲ μερικαὶ κυρίαι θὰ ἦσαν τόσον κακόσωμοι ὥστε χάριν τῆς καλαισθησίας αὐτῶν, φθάνει τις μέχρι τοῦ νὰ συχωρήσῃ τὴν πείσμονα στάσιν τῶν ἄλλων,

αἵτινες ἐνῶ τὸ σῶμά των δὲν ἔχει ἀνάγκην τοῦ κορσὲ μ’ ὅλα ταῦτα τὸ παραμορφοῦν διὰ νὰ ὑποκύψουν εις τὴν μόδαν.

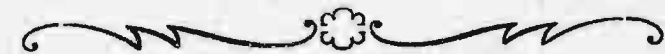
Ὅστε βλέπετε, ὅτι ὁ κορσὲ δὲν εἶναι πάντοτε βλαβερὸς ἢ, κάλλιον, δὲν εἶναι πάντοτε καταστρεπτικός. Χρειάζεται λοιπὸν γοῦστο πολὺ καὶ κάποια αὐτενέργεια διὰ τὸν κορσὲ ὅσον καὶ διὰ τὰ λοιπὰ ἐνδύματα τῆς γυναικός, ἀπαιτεῖται νὰ γνωρίζῃ μία γυνὴ τί τὴν ὠφελεῖ καὶ τί τῆς ἐξαιρεῖ τὴν ὠραιότητά της. Ὅταν τὸ μάθη τότε θὰ γίνῃ πραγματικῶς ὠραία καὶ ὄχι δούλη τυφλῆ τῆς μόδας, ἢ ὁποῖα ἐπὶ τέλους δὲν ἐπιβάλλει τίποτε πραγματικῶς ἀλλὰ μᾶς συνιστᾷ νὰ ἐκλέξωμεν.

ΕΛΑΙΟΝ ΓΙΑΣΕΜΙΟΥ

Τώρα, τὴν ἐποχὴν τῶν πρώτων ἀνθέων ὑπενηθμίζω εις τὰς ἀναγνωστρίαις μας ὅτι οὐδὲν εὐκολώτερον ἀπὸ τοῦ νὰ παρασκευάσωσιν αἱ ἴδιαι μυρωδικὰ ἔλαια (γιασεμιού, ρόδων ἢ ἄλλων). Ἄρκεῖ νὰ λάβωσι 500 γραμμάρια ἔλαιον καθαρὸν καὶ 500 γραμμ. πετάλων ἐκ τοῦ ἀνθους, τὸ ὁποῖον θὰ προτιμήσωσιν, ἀπαιτεῖται ὅμως προηγουμένως ὅπως τὸ ἔλαιον θερμανθῇ διὰ bain-marie. Ἀφίνετε τότε τὸ μίγμα τοῦ ἐλαίου καὶ τῶν ἀνθέων εις δοχεῖον καλῶς κεκλεισμένον ἐπὶ 24 ὥρας, τὸ κινεῖτε δὲ πολλάκις. Κατόπιν τὸ περνᾶτε διὰ κανεβῆ καὶ πιέζετε τὰ ἀνθη διὰ νὰ ἐξαχθῇ ὅλον τὸ ἔλαιον. Μὲ τὸ ἔλαιον αὐτὸ ἀναμιγνύετε ἐκ νέου 500 γραμμ. πέταλα τοῦ ἰδίου ἀνθους καὶ ἐπαναλαμβάνετε κατὰ τὸν αὐτὸν πάντοτε τρόπον τὴν χρῆσιν. Διὰ νὰ νὰ γίνῃ ἐν ἔλαιον ἄρκετὰ εὐώδες πρέπει νὰ ρίψετε πεντάκις ἢ ἑξάκις νέα πέταλα ἀνθέων εις τὸ αὐτὸ ποσὸν τοῦ ἐλαίου.

ΙΑΝΘΗ

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

‘Αν θέλετε κορσέδες τελευταίου συστήματος καὶ ἀναπαυτικούς, δὲν ἔχετε ἢ νὰ ἀποταθῆτε εις

τὴν κυρίαν

ΘΕΟΔΟΣΙΑΝ Α. ΚΡΗΤΙΚΟΥ

ΕΙΔΙΚΗΝ

ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΡΙΑΝ

ΠΕΡΑΝ,

‘Απαρτεμὴν Μαργαῶ,

ἀριθμ. 12.

ΙΣΑΒΕΛΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

συνέχεια από σελ. 646

— Αυτό το παιδί σ'ας όφείλει την ζωήν, του είπε, τι εμπορῶ νὰ κάμω διὰ νὰ μὴ εἶμαι ἀχάριστος ;

Ὁ Μερὸδ τοῦ ἀπήντησεν :

— Ἐχω ὄλα τὰ δικαιώματα ἐπὶ τῆς φιλίας σας.

Ὁ λεπτός αὐτός ὑπαινιγμός τῷ ἐπληρώθη μ' ἐν βλέμμα τῆς νέας γυναικός, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο εὐκολον ν' ἀναγνώσῃ τις τὴν ἀπειρον εὐγνωμοσύνην τῆς ἐρώσεως καρδίας της.

Τέσσαρες ἡμέραι ἐπέρασαν. Ὁ Μερὸδ δὲν ἀνεφάνη. Ἡ Κλοτίλδη ἀνησύχει, ἐσκέπτετο τὴν φοβερὰν ἀσθένειαν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐσώθη ὁ υἱός της, ἀλλ' ἤτις ἠδύνατο νὰ φονεύσῃ τὸν ἱατρόν.

Ὁ μαρκήσιος ἤρχισε νὰ εὐρίσκη παράξενον τὴν σιωπὴν τοῦ νέου ἐπιστήμονος. Σιωπηλῶς εἶχον συμφωνήσει ἡ Κλοτίλδη καὶ ὁ Μερὸδ ν' ἀποκρύψωσι τὴν ὑπάτην ἐνδειξίν τῆς ἀφοσιώσεώς του καὶ τοῦτο διὰ ν' ἀπολαύσωσι καλλίτερον τὸ μυστικόν των. Ὁ μαρκήσιος λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο εἴξευρε, παρ' ὅτι ἡ σωτηρία τοῦ υἱοῦ του ὀφείλεται εἰς τὸν Μερὸδ, ἀλλ' ὄχι καὶ τὸ πῶς.

Μίαν ἡμέραν, τὴν δεκάτην τῆς πρωίας, εἰς θαλαμηπόλος, κομιστῆς ἐπιστολῆς, μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ μαρκησίου. Ἐρνήθη νὰ δώσῃ τὸ γράμμα εἰς τοὺς ὑπηρέτας καὶ ἐξήτησε τὴν ἰδίαν, τὴν μαρκησιαν Μπαρζεμόν.

Ἡ Κλοτίλδη, μὴ ὑποπεύουσα τίποτε, τοῦ ἐπέτρεψε νὰ παρουσιασθῇ πρὸ αὐτῆς. Ἡ ἐπιστολή, ἦτο γραμμένη μὲ τὸν χαρακτήρα τοῦ Μερὸδ, ἀλλὰ τόσον ἡ χεὶρ του ὅταν ἔγραψεν ἔτρεμεν, ὥστε τὰ γράμματα ἦσαν πολὺ δυσανάγνωστα. Ἡ ἐπιστολή ἀπετελεῖτο ἀπὸ τρεῖς γραμμᾶς. Ἐλεγε :

« Αἰσθάνομαι ὅτι θ' ἀπεθάνω. Ἐντὸς μιᾶς ὥρας τὸ πᾶν θὰ ἔχῃ τελειώσει. Μόλις ἔχω τὴν δύναμιν νὰ σοῦ γράψω... Φρόντιζε διὰ τὸν Ἰάκωβον καὶ διὰ τὰ κορίτσια μου ».

Αὐταὶ αἱ γραμμαὶ βεβαίως ἐσήμαινον : Ἐσῶσα ἐν ἀπὸ τὰ παιδιὰ σου ἀπὸ φοβερὸν θάνατον, σῶσε τώρα τὰ κορίτσια μου ἀπὸ τὴν ἐρημίαν, τὴν ἐγκατάλειψιν, τὴν δυστυχίαν.

Ἡ Κλοτίλδη κατέπεσεν ἀναίσθητος. Ὅταν ἀνέλυβε τὰς αἰσθήσεις, ἐνεδύθη, κατέβη, ἐκάλεσεν ἕνα ἀμάξι καὶ ἔδωσε τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἱατροῦ. Μετὰ εἴκοσι λεπτά εὐρίσκειτο εἰς τὸ σπῆτι του.

— Πρέπει νὰ τὸν ἐπανίδω, ἐπιθυροῖς, πρέπει μὲ κάθε τρόπον πρὶν πεθάνῃ.

Δὲν ἐσκέπτετο διόλου τὸ παράτολμον τοῦ διαβήματός της, δὲν ἐσκέπτετο τίποτε, ἦτο ἐκτὸς ἑαυτῆς.

Ὁ Μερὸδ κατῆκει εἰς τὸ τρίτον πάτωμα ἐνὸς μετρίου διαμερίσματος. Ἐκτύπησε τὴν θύραν, ὁ θαλαμηπόλος, ὁ ὁποῖος τῆς ἔφερε τὴν ἐπιστολὴν τῆς ἠνοιξεν... Ἐκλαίεν.

— Ἀπέθανεν ; ἠρώτησε μὲ κραυγὴν, περίτρομος.

— Πρὸ μιᾶς στιγμῆς !

Ἐκλονίσθη καὶ μὲ τὰς δύο της χεῖρας ἔσφιγγε τὸ στήθος της.

— Ἀχ ! δυστυχισμένη μου καρδιά ! δυστυχισμένη μου καρδιά !

Διηυθύνθη πρὸς τὸν νεκρικὸν θάλαμον. Ἱατροί, φίλοι τοῦ Μερὸδ εὐρίσκοντο ἐκεῖ τεθλιμμένοι. Παρεμέρισαν. Ἡ Κλοτίλδη ἐπλησίασε τὴν νεκρικὴν κλίνην. Ὁ Μερὸδ ἐφαίνετο κοιμώμενος, μὲ τὸ στόμα ἡμίκλειστον. Ἐκλινε πρὸς αὐτὸν καὶ καθὼς τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν ἐξήτει τὰ χεῖλη του, τὰ φέροντα τὸ δηλητήριον, οὕτω καὶ τώρα προσεκόλλησε τὰ χεῖλη της εἰς τὰ ἰδικά του.

— ὦ ! πόσον θὰ ἤθελα ! πόσον θὰ ἤθελα ! ἀνεφώνει.

Οἱ ἱατροὶ τὴν ἀπέσπασαν ἐκ τῆς κλίνης, κατάπληκτοι διὰ τὴν ὑπερδιέγερσιν τῆς γυναικός, τὴν ὁποῖαν ἐβλεπον. Ὅταν ἡ Κλοτίλδη ἠσύχασε κάπως, ἐξήτησε τὰ κορίτσια τοῦ Μερὸδ, ἀλλ' ἐκεῖνα δὲν εὐρίσκοντο ἐκεῖ. Τότε βραδέως, ἀποθαρρυσμένη, περίλυπος μέχρι θανάτου, ἀφῆκε τὸν νεκρικὸν θάλαμον καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπῆτι της. Ἀνήγγειλε τὸν θάνατον τοῦ Μερὸδ εἰς τὸν σύζυγόν της, ἐπιφυλαχθεῖσα μετὰ τινὰς ἡμέρας νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ διὰ τὴν κατάστασιν τῶν μικρῶν κοριτσιῶν του.

Ὁ πατὴρ τοῦ Μερὸδ ἦτο ἄνευ περιουσίας. Τὸ κτῆμα ἐκεῖνο δὲν τοῦ ἀνῆκε πλέον καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του τὰ μικρὰ ἐγγόνια του θὰ εὐρίσκοντο ἄνευ χρημάτων, ἐγκαταλειμμένα εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν τοῦ τυχόντος. Τὰς σκέψεις αὐτὰς ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν μαρκησιον μετὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ Μερὸδ, εἰς τὴν ὁποῖαν ἡ Κλοτίλδη ἐξήτησε νὰ παρευρεθῇ.

— Εἶναι καθῆκον εὐγνωμοσύνης δι' ἡμᾶς, εἶπεν εἰς τὸν ἄνδρα της, νὰ ἀναλάβωμεν ὑπὸ τὴν προστασίαν μας τὴν Μάρθαν καὶ τὴν Ἰσαβέλλαν.

— Καὶ τί προτείνεις νὰ κάμωμεν ; Ἀφοῦ τὰ κορίτσια αὐτὰ εὐρίσκονται εἰς τοῦ παποῦ των, ἄς τ' ἀφήσωμεν ἐκεῖ μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ γέρω Μερὸδ, ἔπειτα τ' ἀναλαμβάνομεν.

— Διατί, ἀγαπητέ, νὰ περιμένωμεν τὸν θάνατόν του ; Διατί νὰ μὴ τὰς πάρωμεν ἀπὸ τώρα κοντὰ μας ; Ἡ περιουσία μας δὲν εἶναι πολὺ μεγάλη, αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, ἀλλ' ὅπως δήποτε μᾶς ἐπιτρέπει τὴν υἰοθεσίαν αὐτὴν. Λωρᾶν, σὲ παρακαλῶ, κάμε μου αὐτὴν τὴν χάριν.

Ὁ μαρκήσιος ἐδίστασε ἐπὶ τινὰς ἡμέρας. Ἐσθάνετο κάποια ἀπέχθειαν, τὴν ὁποῖαν ἠδύναται καὶ νὰ ἐξηγήσῃ, ἀλλ' ἠγάπα τὴν γυναικῆά του καὶ αὐτὴ τὸν καθικέτευε καθημερινῶς. Ἄν τῆς ἠρνεῖτο θὰ τὴν ἐλύπει φοβερά. Ἀπεφάσισε νὰ δεχθῇ. Οὕτω λοιπὸν ἡ Μάρθα καὶ ἡ Ἰσαβέλλα ἀνετράφησαν μαζί μὲ τὸν Ὀλιβιέ καὶ τὸν Ἰάκωβον. Ἡ εὐγένειά των, ἡ ἀγάπη των, ἡ καλλονὴ των, οὐδέποτε ἀφώπλισαν τὸν μαρκησιον. Πάντοτε ἔμεινεν ἀδιάφορος πρὸς πᾶν ὅ,τι τὰς ἀφεώρα. Ἀλλ' ἡ Κλοτίλδη τὰς περιέβαλλε μὲ ἀγάπην καὶ λατρείαν τοιαύτην, ὥστε αἱ μικραὶ ὄρφαναὶ ἐξῆσαν εὐτυχεῖς.

Μερικαὶ ἀποτυχίαι εἰς τὸ χρηματιστήριον ἐμείωσαν κατὰ πολὺ τὴν περιουσίαν τοῦ Μπαρζεμόν, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ μεταβάλλῃ τὴν θέσιν τῶν δύο κοριτσιῶν εἰς τὴν οἰκογένειαν Μπαρζεμόν. Μόνον ἐπειδὴ ἦτο πλέον ἀδύνατον νὰ μένουσιν εἰς τὸ Παρίσι, ὁ μαρκήσιος μετὰ τῆς οἰκογενείας του ἐγκατεστάθησαν εἰς τὸν πύργον, ἐκτὸς τοῦ μεγαλειτέρου υἱοῦ, ὅστις ἦτο ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν. Εἰς τὸν πύργον λοιπὸν αὐτὸν εὐρίσκομεν τὴν οἰκογένειαν Μπαρζεμόν κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ παρόντος δράματος. Εἶναι καιρὸς νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς αὐτό.

Εἴχαμεν ἀφήσει τὴν Κλοτίλδην γονυπετῆ, καθικετεύουσαν τὸν μαρκησιον, ἀδυνατοῦσαν πλέον διὰ λέξεων νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὴν, διότι ὁ Μπαρζεμόν τὴν ἐθεώρει ἔνοχον, ἀφοῦ αἱ ἐπιστολαὶ ἐκεῖναί τὴν ἐνοχοποιοῦν.

Ὁ μαρκήσιος ἔμεινεν ἐπὶ ποδός, σιωπηλός. Παρητήρει τὴν γυναικῆά του, παρηκολούθει τὴν ἀπελπισίαν της μὲ μειδίαμα εἰρωνείας σκληρᾶς καὶ ὑπεροπτικῆς.

— Αἱ γυναῖκες εἶναι δευλαί, εἶπε. Δὲν ἔχουν τὸ θάρρος τοῦλάχιστον νὰ ὁμολογήσουν τὸ σφάλμα τὸ ὁποῖον διέπραξαν. Κρύπτονται ὑπὸ τὰ ψεύδη καὶ ὑψῶν τοὺς ὤμους ἐξηκολούθησεν :

— Ἰδοὺ τί ἀπεφάσισα : Ἡ Μάρθα καὶ ἡ Ἰσαβέλλα μοῦ εἶναι μισηταί, δὲν θέλω πλέον αἱ δύο αὐταὶ νὰ μένουσιν πλησίον μου. Λυποῦμαι μάλιστα δι' ὅ,τι ἔχω κάμει ὑπὲρ αὐτῶν. Ἄν εἶχον τὴν δύναμιν θὰ τὰς ἐξώριζον μακρὰν καὶ αὐτῆς τῆς Γαλλίας, ἀλλὰ δὲν δύναμαι καὶ τὰς διώκω μόνον ἐκ τοῦ πύργου μου. Ἡ ἀγωγή, τὴν ὁποῖαν ἔλαβον ἐδῶ, χάρις εἰς ὑμᾶς, θὰ ταῖς ἐπιτρέψῃ νὰ ζήσωσιν ἀνέτως. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ δυστυχία, ἂν ἐπέλθῃ, θὰ ἐνισχύσῃ τὸ θάρρος των καὶ θὰ ταῖς παράσχη τὴν πείραν. Δὲν σ' ἐμποδίζω νὰ ταῖς δώσῃς μερικὰ χρήματα τὴν ὥραν ποῦ θὰ φεύγουν διὰ νὰ δυνηθοῦν νὰ ἔχουν τὰ πρῶτα ἔξοδα διὰ τὴν ἐγκατάστασίν των.

— Λωρᾶν ! ἐσκέφθης καλῶς ; Αὐτὸ εἶναι σκληρόν, πολὺ σκληρόν. Δύο κορίτσια ἠῦραν εἰς ἡμᾶς μίαν οἰκογένειαν, εἰς σὲ ἕνα πατέρα, εἰς ἐμὲ τὴν μητέρα των... Δὲν ἐσκέφθησαν ποτὲ ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ φθάσῃ στιγμὴ, καθ' ἣν θὰ ἐστεροῦντο ὅλων αὐτῶν ταῦτοχρόνως. Τὰς ἀναθρέψαμεν ἐν τῇ εὐμαρείᾳ, καθὼς ἀνεθρέψαμεν τὰ παιδιὰ μας. Ἄν τὰς διώξωμεν, τὰς καταδικάζομεν εἰς τὴν στέρησιν. Τί θὰ κάμουν ; σ' ἐρωτῶ. Ποῦ θὰ ὑπάγουν αἱ δυστυχεῖς ; εἰς τὸ Παρίσι ; ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὰς κάμωσι χωρὶς στήριγμα, χωρὶς χρήματα. Ὅλοι οἱ κίνδυνοι τὰς ἀπειλοῦν καὶ ἡ δυστυχία των εἰς τὴν μεγαλούπολιν ἐκείνην θὰ εἶναι πολὺ τρομερά. Θὰ μείνουν εἰς τὰ περὶχωρα ; Πῶς θὰ ζήσωσι ; Θὰ ἔχῃς τὸ θάρρος νὰ τὰς συναντᾷς εἰς τοὺς περιπάτους σου καὶ τὰ κυνήγια σου ὑπηρετρίας εἰς κάποιο πανδοχεῖον ἢ δοῦλες εἰς τὸ ὀρνιθοτροφεῖον ἐνὸς τσιφλικιοῦ ; Ὁχι, ὄχι ! Ἡ καρδιά σου θὰ μαλαχθῇ δὲν εἶναι ἔτσι ;

(ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΦΙΛΗΜΑ

Ἀφοῦ ἐπεράτωσα τὰς ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ σπουδὰς καὶ ἐξετάσεις μου καὶ ἔλαβον τὸ δίπλωμα διδάκτορος τῆς φιλολογίας καὶ φιλοσοφίας, πρὸς εὐρύτεραν ἀνάπτυξιν τῶν γνώσεών μου, ἀπεστάλην εἰς τὴν Γενεύην τῆς Ἑλβετίας, ἵνα διαμείνω ἐκεῖ ἐπὶ δύο ἔτη.

Ἡ διαμονή μου ἐν τῇ πόλει τῆς Γενεύης, διὰ τὰς ἐν αὐτῇ ἀπασχολήσεις μου, ἦτο ἀναγκαῖα καὶ ἀπαραίτητος, μόνον διὰ τὰς τρεῖς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος, τὴν Τρίτην, Τετάρτην καὶ Πέμπτην, ἵνα ἀκροῶμαι μαθημάτων τινῶν καὶ ἐπισκέπτομαι Μουσεῖα καὶ ἄλλα κέντρα. Τὰς ὑπολοίπους ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος ἤμην ἐλεύθερος, δυνάμενος κατ' οἶκον νὰ καταγίνωμαι εἰς τὰς μελέτας μου. Ἐπειδὴ δὲ ἠγάπων τὸν ἐν τῇ ἔσοχῃ βίον, ἀπεφάσισα νὰ διέρχομαι ταύτας παρά τινι τῶν ἐπὶ τῶν ὄχθων τῆς λίμνης τῆς Γενεύης χλοερῶν χωρίων, ἔνθα καὶ ἠσυχίαν διὰ τὰς μελέτας μου θὰ εἶχον, καὶ θὰ ἠδυνάμην νὰ ἀπολαμβάνω τῶν φυσικῶν καλλωνῶν, ὅς τόνον ἠγάπων.

Πρὸς τοῦτο ἐξέλεξα τὸ ἡμίσειαν ὥραν σιδηροδρομικῶς ἀπέχον τῆς Γενεύης μαγευτικῶτατον χωρίον Chamau, ἔνθα συνεστήθη ἐν τῇ οἰκίᾳ πιωχῆς τινος μὲν, ἀλλ' ἐντίμου οἰκογενείας. Ἡ οἰκογένεια, αὕτη ἦτο πολυμελής· συνέκειτο ἐκ τοῦ πατρός, σιδηρουργοῦ, ἐργαζομένου καὶ διαμένοντος ἅπασαν τὴν ἐβδομάδα εἰς Γενεύην· ἐκ τῆς μητρός, ὀπωσοῦν ἐξύπνου, Ἑλληνίδος τὴν καταγωγὴν, διότι ἦτο θυγάτηρ Βαυαροῦ, θεράποντος τοῦ Ὁθωνος, νυμφευθέντος εἰς Ἑλλάδα καὶ ἐπανελθόντος μετ' αὐτοῦ μετὰ τὴν ἔξωσιν ἐκ τριῶν θυγατέρων, τῆς πρωτοτόκου, ραπτρίας ἐν Γενεύῃ, μεγαλοσώμου ὡς βουβάλας, τῆς δευτέρας οἰκοδιδασκάλου, ἐξύπνου μὲν ἀλλὰ φιλέριδος, φιλαίτου, κακιᾶς καὶ βρώμας, καὶ τῆς μικροτέρας, Χρυσῆς, ὀνόματι καὶ πράγματι, καταγινόμενης εἰς τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας· καὶ ἐκ δύο μικροτέρων ἀρρένων, φοιτῶντων εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ χωρίου.

Ἐκάστην Κυριακὴν, ἡ διεσκορπισμένη καὶ ἐργατικὴ αὕτη οἰκογένεια συνεκεντροῦτο ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ ἀπελάμβανε τῶν θεληγῆτων λίαν λιτῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς· πρὸς πάντα τὰ μέλη τῆς φιλοπόνου καὶ ἐντίμου ταύτης οἰκογενείας συνεχρωτίσθη τσοῦτον, ὥστε συνεπάθησα ταῦτα καὶ ἔνεκα τούτου συνεχῶς συνεδειπνων μετ' αὐτῶν, καταστὰς πλέον λίαν οἰκεῖος καὶ φίλος.

Ἡ μήτηρ, ψελλίζουσα Ἑλληνικά τινα, ὡς τῆς μητρός αὐτῆς καταγομένης ἐκ τινος νήσου τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ὁμιλεῖ ἐνίοτε μετ' ἐμοῦ Ἑλληνιστί· ἐπεθύμει δέ, ἐπειδὴ συνείθισε ν' ἀγαπᾷ τὴν Ἑλλάδα, τοῦλάχιστον ἢ μικρὰ τῆς κόρης, ἢ Χρυσῆ, δεκαοκταετῆς τότε περίπου, νὰ μάθῃ τὴν νεωτέραν ἑλληνικὴν, ὡς ἔχουσα ἀρχὰς τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς, τὴν ὁποῖαν ἐπὶ τινα καιρὸν ἐδιδάχθη εἰς τὸ ἐν Γενεύῃ παρθεναγωγεῖον, ἔνθα ἐπεράτωσε τὰς σπουδὰς τῆς. Μὲ παρεκάλεσεν ἐπομένως νὰ δώσω αὐτῇ μαθήματα τινα τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς, διὰ νὰ δύναται νὰ συνεννοῆται ὀπωσοῦν. Ἐνεκα τῆς ἀναπτυχθείσης οἰκειότητος, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀρνηθῶ τὴν παράκλησιν καὶ ἐδέχθην.

Ἡ γλῶσσα τῆς οἰκογενείας ἦτο ἢ γαλλικὴ· ἔδει ἐπομένως, τὰ μαθήματα τῆς ἑλληνικῆς νὰ δοθῶσιν εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν· πρὸς τοῦτο, ἐξέλεξα ὡς κείμενον ἀναγνώσεως, διὰ μετάφρασιν εἰς τὴν νεωτέραν ἑλληνικὴν, τὸν Τηλέμαχον τοῦ Φινελῶν, ὃν ἢ Χρυσῆ, ἐν τῷ παρθεναγωγείῳ μὲ εἶχεν εἰπεῖ, ὅτι εἶχε διδαχθῆ καὶ σχεδὸν ἀποστηθίσει.

Ἡρξάμην λοιπὸν τῶν παραδόσεών μου, μεταφράζων ἑλληνιστὶ τὸν Τηλέμαχον εἰς τὴν Χρυσῆν, ἣτις ἔκαμνε ταχεῖας καὶ καταπληκτικὰς προόδους εἰς τὴν ἐκμάθησιν, ὡς ἔχουσα κρίσιν ὀρθὴν καὶ ἀντίληψιν ἐκτάκτως ἀκριβῆ, ὑπερτεροῦσα κατὰ ταῦτα πάντα τοὺς οἰκεῖους αὐτῆς. Ἐγραφε καθ' ὑπαγόρευσίν μου ἐν ἰδιαιτέρῳ τετραδίῳ τὴν ἑλληνικὴν μετάφρασιν καὶ ἐκράτει συγχρόνως καὶ ἰδιαιτέρον τετραδίον, καταγράφουσα τὰς ἑλληνικὰς λέξεις μετὰ τῶν ἀντιστοιχῶν γαλλικῶν.

Τὰ μαθήματά μου, κατ' ἀρχὰς εἶχα ὀρίσει νὰ γίνωνται μόνον δις τῆς ἐβδομάδος· ἀλλ' ἢ Χρυσῆ, ἐπιθυμοῦσα καὶ αὕτη τὴν ταχεῖαν ἐκμάθησιν τῆς γλώσσης ἴσως καὶ διὰ νὰ μὲ βλέπῃ, ἅμα ἠννόει, ὅτι ἤμην ἐν τῷ δωματίῳ μου, ἀνήρχετο ἐν αὐτῷ καὶ μὲ ἠνάγκαζεν οὕτως εἰς τὴν διδασκαλίαν, ἣτις τότε ἀπέβη γιγνομένη πολλάκις τῆς ἐβδομάδος.

Ἡ Χρυσῆ, ἦτο ἀρκούντως ὠραία· θαλερὰ καὶ εὔσωμος μὲ ἐντελῶς κανονικὰ μέλη εἶχε· μάτια κρυστάτα θελκτικώτατα καὶ κόμην καστανὴν· ὀδόντας λευκοὺς, κανονικοὺς, καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου λεπτὰ καὶ ὠραῖα· ὄψιν αἰθρίαν, καθαρὰν, λευκὴν, χρωματιζομένην εὐκόλως εἰς ἐκάστην συγκίνησιν· τὸ βλέμμα τῆς εἰλικρινὲς καὶ ἀγνόν, ἀδόλον καὶ ζωηρόν, ἦτο θεσπέσιον· καὶ ὡς πρὸς τὴν περιβολὴν εἰς ἄκρον καθαρὰ. Κυρίως, διὰ ταῦτα πάντα, ἔβλεπον αὐτὴν λίαν εὐχαρίστως, συνάμα δὲ καὶ ὡς ἀπασχολουμένην μετὰ ζήσεως εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης.

Ἐνεκα τῆς μετ' αὐτῆς καθημερινῆς ταύτης ἀναστροφῆς, κατήνησα νὰ θεωρῶ τὴν παρουσίαν τῆς ἀπαραίτητον, καὶ ἤρχισα νὰ αἰσθάνωμαι ἰδιάζουσάν τινα κλίσιν. Παρητήρησα ὁμως, ὅτι καὶ αὕτη, ἐνῶ ἔβλεπον αὐτὴν διὰ βλέμματος ἐκφράζοντος ἄκραν εὐαρέσκειαν, ἠὲ χαριστεῖτο καὶ μὲ ἀπέδιδε τὸ αὐτὸ ἐκφραστικὸν βλέμμα. Οὕτω, κατόπιν σειρᾶς τινος μαθημάτων, ἢ διάρκεια αὐτῶν ἀπέβη δι' ἀμφοτέρους ἀπόλαυσις· ἤρχισα ἐπὶ τέλους ν' ἀγαπῶ αὐτὴν καὶ νὰ ἀντιλαμβάνωμαι, ὅτι καὶ αὕτη μὲ ἀνταπέδιδε τὴν ἀγάπην. Ἐνῶ δὲ μετ' εὐχαριστήσεως ἀμφοτέροι ἀνεμένομεν τὴν ὥραν τοῦ μαθήματος καὶ ἐθελεγόμεθα βλέποντες ἀλλήλους, νὰ περιποιητῆται ἐκάτερος τὸν ἄλλον, ὅσον ἠδύνατο, οὐδεμίαν λέξιν ἀγάπης ἀντηλλάξαμεν πρὸς ἀλλήλους μέχρι τότε.

Ἡ ἀκουσίως ἡμῶν γεννηθεῖσα αὕτη κλίσις καὶ ἀγάπη γίνεται αἴφνης καταληπτὴ εἰς ἀμφοτέρους, ὅτε ἢ Χρυσῆ, ἔνεκα οἰκογενειακῆς ὑποθέσεως, κρίνεται ἐπάναγκες ν' ἀποσταλῆ εἰς τὸ κάτω Τυρόλον τῆς Ἑλβετίας, κατ' ἀρχὰς μὲν διὰ τρεῖς ἡμέρας, κατόπιν ὁμως διὰ πέντε, αἵτινες εἶναι πέντε μῆνες. Ἡ Χρυσῆ ἀνθίσταται εἰς τὴν ἀποστολὴν ἐπιμόνως, προφασίζομένη μὲν τὰ ἑλληνικὰ μαθήματά τῆς, ἀλλὰ συγχρόνως προσβλέπουσά με περιλύπως! . . . Ἐπὶ τέλους ἀναχωρεῖ! . . .

Ἡ ἀπουσία τῆς μὲ στενοχωρεῖ ὑπερβαλόντως! . . . οὐδαμοῦ ἠσυχάζω . . . πάντοτε

ἐν τῷ νῶ ταύτην ἔχω . . . ὀλόκληρα μαρτύρια ἐκ τῆς στεροῦσεως ταύτης ὑφίσταμαι! . . . εἶμαι δυστυχῆς! . . . πολλάκις μ' ἔρχεται νὰ τρέξω εἰς Τυρόλον . . . νὰ πετάξω πρὸς συνάντησίν τῆς . . . ἀλλ' ἀναχαιτίζομαι . . .

Ἐπὶ τέλους ἐπανέρχεται καὶ ἐπαναρχίζουσι τὰ μαθήματά μας . . .

Συνήθως τὸ μάθημα γίνεται εἰς τὴν δυτικὴν γωνίαν τοῦ δωματίου, ἔνθα ἔχω τὴν μαρμαρίνην τράπεζάν μου· ἐγὼ κάθημαι πρὸ αὐτῆς πάντοτε βλέπων τὴν πρὸς δυσμὰς ἀνωφερῆ ὁδόν, ἢ δὲ Χρυσῆ κάθεται παραπλεύρως πρὸς ἐμέ, ἔχουσα κατέναντί τῆς τὴν τράπεζαν καὶ τὸ παράθυρον, τὸ βλέπον τὴν κάθετον πρὸς μεσημβρίαν ὁδόν, οὕτως τὸ παραπέτασμα εἶναι καταβιβασμένον.

Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ μαθήματος, τὰ μεταξὺ ἡμῶν ἀνταλασσόμενα βλέμματα εἶναι ἐκφραστικά, ἐπανελημμένα, σημαίνοντα μεγάλην ἀφοσίωσιν καὶ ἀγάπην, βλέμματα σαγηνεύοντα καὶ ὁμιλοῦντα τὴν ἀληθῆ γλῶσσαν τῆς ἀγάπης. Κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, πολλάκις μοι ἐπέρχεται ἀκαταμάχητός τις ἐπιθυμία νὰ φιλήσω τὴν Χρυσῆν· φοβοῦμαι ὁμως, μὴ τὴν δυσαρεστήσω καὶ ἀπολέσω οὕτω τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην τῆς καὶ τὸ θέληγτρον τοῦ θεσπέσιου αὐτῆς βλέμματος! . . .

Μὴ τολμῶν νὰ φιλήσω ταύτην, διὰ νὰ εἶμαι συνεχῶς μετ' αὐτῆς καὶ πλειότερον χρόνον, ὥστε νὰ τὴν βλέπω διαρκῶς καὶ νὰ μὲ βλέπῃ, ἐπινοῶ καθ' ἐκάστην ἐκδρομὰς μετὰ τῆς μητρός καὶ τῶν ἀδελφῶν τῆς εἰς τὰς πέριξ μαγευτικὰς τοποθεσίας.

Τέλος ἡμέραν τινά, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ μαθήματος, ἀφοῦ ἐξηκριβῶσα καὶ ἐπέισθην ὀπωσοῦν, ὅτι ἢ Χρυσῆ ἀνταποκρίνεται ἀληθῶς εἰς τὴν ἀγάπην μου, τολμῶ, τρέμων ὁμως σύσσωμος νὰ ἐρωτήσω αὐτὴν :

— Χρυσῆ, μὲ ἐπιτρέπεις νὰ σὲ φιλήσω ; »

Αὕτη, ἐλαφρῶς ἐρυθρίασασα καὶ μὴ ἀπαντήσασα, κλίνει ὀλίγον πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν ὠραίαν κεφαλὴν τῆς, ὥστε νὰ μὴ φαίνεται ἐκ τῆς ὁδοῦ, διὰ τοῦ ἐνώπιόν μου παραθύρου, ἀλλὰ περισσότερον πλαγίως πρὸς ἐμέ, ὥσει δηλοῦσα οὕτως, ὅτι εὐχαρίστως δίδει τὴν αἰτηθεῖσαν ἀδειαν.

Ἡ κίνησις τῆς αὕτη, εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἦτο αὐτόματος, προερχομένη καθ' ὀλοκληρίαν ἐκ τῆς καρδίας· ἦτο σχεδὸν ἀκουσία.

Τότε, κύπτω καὶ φιλῶ αὐτὴν ἠδύτατα! . . .

Τοῦτο εἶναι τὸ πρῶτον φιλῆμα,

Ἡ Χρυσῆ ἠὲ χαριστήθη, καθόσον τότε ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῆς διεχύθη ἀπλετος χαρὰ, καταυγάσασα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου αὐτῆς, χαρὰ, ἣτις κατέστησεν αὐτὴν ὠραιότεραν, ἀληθῶς χρυσῆν.

Βραδύτερον, ἢ Χρυσῆ μοι ἐξέθηκε τὰς ἐντυπώσεις τῆς τοῦ πρώτου τούτου φιλήματος· ἐκτοτε ἐξακολουθεῖ ἡ ἀγάπη μας ζωηρὰ καὶ ἀκμαία, ἀγάπη, τὴν ὁποῖαν οὔτε ὁ χωρισμός, οὔτε οὐδὲν ἀπέβηθη ἡμῖν, οὔτε ἡ ζηλεία καὶ ὁ φθόνος, οὔτε ἡ κακὴ συμπεριφορὰ τῶν οἰκεῖων τῆς, οὔτε καὶ αὕτη ἢ ἀπομάκρυνσις, ἠδυνήθησαν νὰ μειώσωσιν, οὔτε ποτὲ θὰ μειώσωσιν.

Ἀγαπώμεθα ἀληθῶς καὶ εἰλικρινῶς, πλάττοντες καὶ βλέποντες *ὄνειρα*, τῶν ὁποίων τὴν πραγματοποιήσιν ἐπιζητοῦμεν καὶ θὰ κατορθώσωμεν.

Ἀπρίλιος 1914.

ΤΕΛΑΚΗΣ

Δ' ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ ΤΟΥ 'Απ' Όλα

ΔΥΟ ΒΡΑΒΕΙΑ: 500 ΦΡΑΓΚΑ

ΧΟΡΗΓΙΑΙ ΔΥΟ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΘΡΟΝΟΥ

Τὸ θέμα τοῦ Δ' Κοινωνικοῦ μας Διαγωνίσματος καθωρίσθη. Περιστρέφεται, ὡς θέλει ἴδει ὁ ἀναγνώστης, περὶ τὸ μέγα ζήτημα τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ ζητεῖ νὰ ἐξαγγελθῶσιν αἱ ἀναγκαῖαι μεταρρυθμίσεις, αἵτινες ἐπιβάλλονται πρὸς βελτίωσιν τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ ἡμῶν καθεστῶτος τόσο ἐν τὰ ἐκπαιδευτήρια τῶν Ἀρρένων, ὅσον καὶ τὰ Παρθεναγωγεῖα, ὅπως ταῦτα ἀρθῶσιν εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς τῶν ἀφ' ἑνός, πολεμηθῆ ἢ ἀφ' ἑτέρου ἢ παρατηρημένη καὶ μὴ ἀνακοπεῖσα, μεθ' ὅλα, τάσις πρὸς φοίτησιν τῶν ὁμογενῶν νέων καὶ νεανίδων εἰς προπαγανδικὰς σχολὰς ἔνθα χάνουσι κάθε θρησκευτικὴν παράδοσιν εἰς τὴν ἐνδεδειγμένην αὐτῶν ἀγωγὴν.

Ὅτι τὸ ζήτημα εἶναι ὑψίστης σπουδαιότητος οὐδεὶς ὁ ἀντιφρονῶν, δι' αὐτὸ καὶ εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι εἰς τὸ Διαγώνισμα τοῦτο θὰ λάβωσι μέρος πολλοὶ ἐκ τῶν δυναμένων νὰ συμβάλωσιν εἰς βελτίωσιν τῶν ἐκπαιδευτικῶν μας πραγμάτων.

Αἱ ἐρωτήσεις τοῦ Διαγωνίσματος τοῦτου εἶναι αἱ ἑξῆς:
Διὰ τοὺς ἀνδρας.

— Ὅποια μεταρρυθμίσεις ἐπιβάλλονται εἰς τὸν ὄργανισμόν καὶ τὰ προγράμματα τῶν ἀρρεναγωγείων τῆς κατωτέρας καὶ μέσης ἐκπαιδεύσεως, ὅπως ταῦτα δυνηθῶσιν ν' ἀνταποκριθῶσιν εἰς τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ Ἑθνους, ταῦτοχρόνως δὲ κατορθωθῆ ἢ ἀπὸ τῶν προπαγανδικῶν σχολῶν ἀπόσπασις τῶν ὁμογενῶν νέων;

Διὰ τὰς γυναῖκας:

— Ὅποια μεταρρυθμίσεις ἐπιβάλλονται εἰς τὸν ὄργανισμόν καὶ τὰ προγράμματα τῶν Παρθεναγωγείων μας, ὅπως ταῦτα δυνηθῶσιν ν' ἀνταποκριθῶσιν εἰς τὰς σημερινὰς ἀνάγκας καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ Ἑθνους, ταῦτοχρόνως δὲ κατορθωθῆ ἢ ἀπὸ τῶν προπαγανδικῶν Σχολῶν ἀπόσπασις τῶν ὁμογενῶν νεανίδων;

ΟΡΟΙ:

α) Αἱ ἀπαντήσεις δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνωσι τὰς εἴκοσι σελίδας κοινῆ ἐπιστολικοῦ χάρτου, πρέπει δὲ νὰ ᾧσι καθαρογεγραμμένα καὶ εὐανάγνωστοι.

β) Δέον νὰ στέλλωνται εἰς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ «'Απ' Όλα» ταχυδρομικῶς μὲν ἐπὶ συστάσει, ἂν δὲ κατατίθενται δι' ἐπιδότου, ἐπὶ ἀποδείξει, φεροῦσῃ τὴν σφραγίδα τῆς Ἐπιθεωρήσεως.

γ) Οἱ φακέλλοι οἱ περιέχοντες ἀπαντήσεις, πρέπει ἔξωθεν νὰ φέρωσι τὴν πρόσθετον σημείωσιν: **Διὰ τὸ Δ' Κοινωνικὸν Διαγώνισμα τοῦ «'Απ' Όλα»** καὶ ἐπὶ πλέον τὸ ἐρώτημα, εἰς ὃ ἀντιστοιχοῦσι, καὶ τοῦτο, διότι αἱ Ἑλλανοδίκαι Ἐπιτροπαί,

αἱ ὁποῖαι θὰ κρίνωσι τὰ ἔργα, θὰ εἶναι διάφοροι· ἐκάστη δὲ θὰ λαβῆ τοὺς φακέλλους τῆς ἰδίας δικαιοδοσίας. Ὡστε, ἂν τὸ αὐτὸ πρόσωπον θελήσῃ ν' ἀπαντήσῃ καὶ εἰς τὰς δύο ἐρωτήσεις, ὀφείλει ν' ἀποστείλῃ τὰ ἔργα του χωριστὰ εἰς δύο φακέλλους.

δ) Τὰ ἔργα θὰ ὑπογράφωνται **μόνον** διὰ ψευδώνυμον. Ἐντὸς ὅμως τοῦ μεγάλου φακέλλου πρέπει νὰ προστεθῆ μικρὸς φακέλλος, ὃ ὁποῖος ἔξωθεν μὲν νὰ φέρῃ τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἔργου, ἔσωθεν δὲ νὰ περικλείῃ τὸ ἀληθὲς ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ διαγωνιζομένου.

ε) Ἐκ τῶν μικρῶν φακέλλων θ' ἀνοιχθῶσι μόνον ἐκεῖνοι, οἱ ἀνήκοντες εἰς τοὺς βραβευομένους.

στ) Θὰ βραβευθῶσι **δύο ἔργα**, ἐν δι' ἐκάστην ἐρώτησιν, εἰς τοὺς συγγραφεῖς τῶν ὁποίων θὰ δοθῶσιν ὡς γέρας ἀνὰ 250 φράγκα.

ζ) Ἡ πρώτη δημοσίευσις τῶν βραβευθέντων ἔργων ἀνήκει δικαιοδικῶς εἰς τὴν Ἐπιθεώρησιν «'Απ' Όλα». Ἡ δημοσίευσις τῶν ἐπαινεθέντων ἔργων εἶναι προαιρετικὴ τοῦ «'Απ' Όλα» πάντοτε δικαιουμένου πρώτου νὰ δημοσιεύσῃ ταῦτα. Τὰ χειρόγραφα δὲν θὰ ἐπιστραφῶσιν.

η) Ἀπαντήσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι 1 Ὀκτωβρίου 1914 συμπεριλαμβανομένης. Αἱ ἐκπροθέσμως ὑποβαλλόμεναι εἶναι ἀπαράδεκτοι.

θ) Εἰς τὸ φύλλον τοῦ «'Απ' Όλα», τὸ ὁποῖον θὰ ἐκδοθῆ μετὰ τὴν 1 Ὀκτωβρίου, θὰ δημοσιευθῶσι τὰ ὀνόματα τῶν μελῶν καὶ τῶν δύο Ἑλλανοδίκων Ἐπιτροπῶν.

ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

Ἡ πρόοδος ἐν τῇ πόλει μας ἐσημείωσεν ἐν ἑτι μέγα γεγονός : τὴν ἐγκατάστασιν καὶ τὴν λειτουργίαν τοῦ τηλεφώνου. Τὸ νὰ θελήσωμεν νὰ ἐξάρωμεν τὰς ὠφελείας καὶ τὴν χρησιμότητα τοῦ τηλεφώνου εἶναι ὄλως περιττόν, διότι ἕκαστος ἀντιλαμβάνεται τὸ μέγεθος τῶν ὑπηρεσιῶν, ἃς προσφέρει, συντομευόν ἐἰς τὸ ἐλάχιστον δυνατὸν ὄριον τὸν χρόνον, τὸ διάστημα, τὰς ἀποστάσεις καὶ θέτον ἐἰς ἄμεσον συγκοινωνίαν πρόσωπα ἀπέχοντα χιλιόμετρα ἀπ’ ἀλλήλων. Τὸ ἐμπόριον, ἡ ἐπιστήμη, ἀλλὰ καὶ ἡ οἰκογένεια μεγάλως ἔχουσι νὰ ὠφεληθῶσιν ἐκ τῆς χρησιμοποίησεως τοῦ τηλεφώνου.

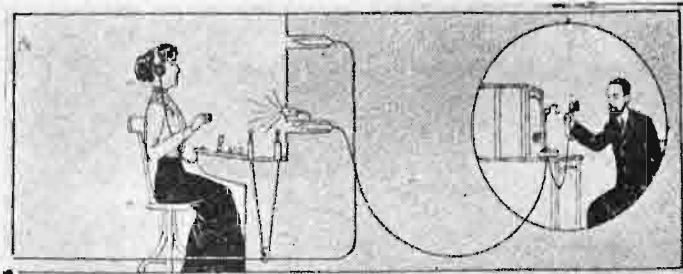
Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς λειτουργίας καὶ ἐν

τῇ πόλει μας τῆς εὐεργετικῆς ταύτης ἐφευρέσεως, ἐθεωρήσαμεν καλὸν νὰ δώσωμεν εἰς τὸν ἀναγνώστην ἕσον τὸ δυνατὸν τελειότεραν καὶ ἀπλουστέραν ἰδέαν περὶ τηλεφώνου καὶ τῆς χρήσεως αὐτοῦ μετὰ τὴν πεποιθήσιν, ὅτι εἰς τὰς γραμμὰς ταύτας θὰ εὕρη τὴν ἐξηγήσιν πολλῶν ἀποριῶν, αἰτινες τοῦ γεννῶνται κατὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ τηλεφώνου.

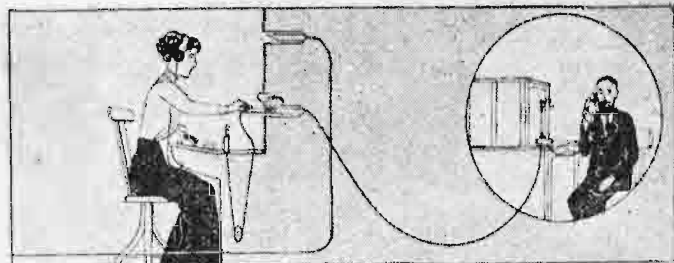
Ἡ ἱστορία.

Τὸ τηλεφώνον δὲν εἶναι ἀρχαία ἐφευρέσεις. Πρῶτος ἐφευρέτης αὐτοῦ φέρεται ὁ Reiss τῷ 1860, μετ’ αὐτὸν δὲ ὁ καθηγητῆς Bell ἐβεβελτίωσε

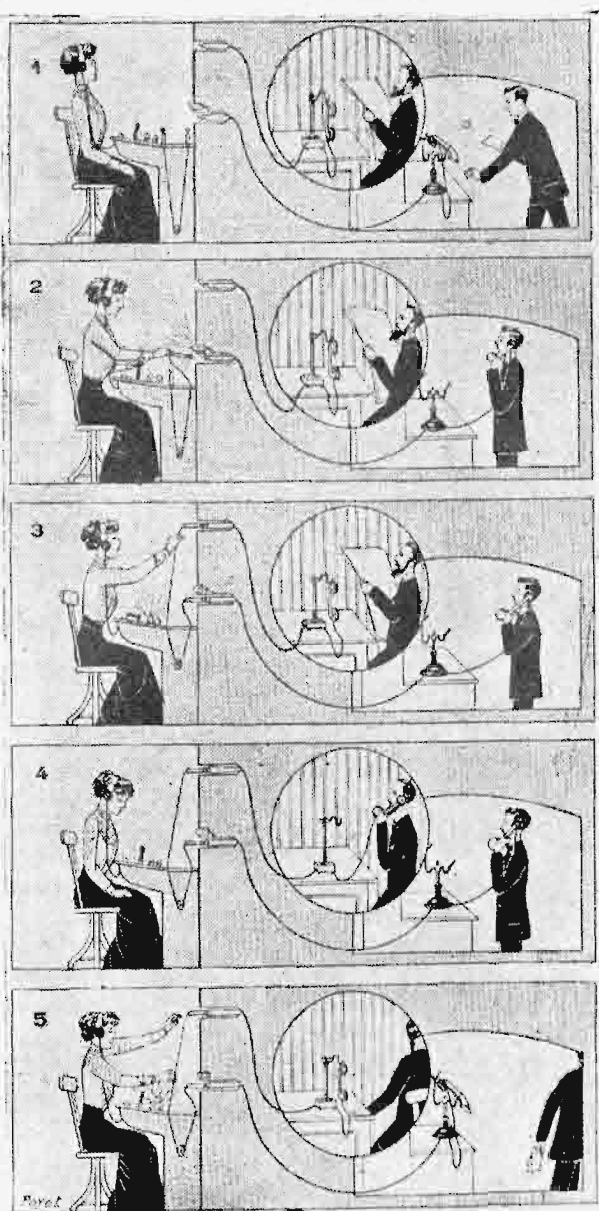
τὴν ἐφεύρεσιν τοῦ πρώτου. Ὅλοι γνωρίζομεν τὰ τηλέφωνα, ποῦ κάμουν μετὰ κλωστὴν τὰ παιδιά παίζοντα, ἐν τούτοις ἢ διὰ τοῦ μέσου τούτου εὐκρινῆς μεταβίβασις τῆς ὁμιλίας δὲν φθάνει εἰς μῆκος ὑπερβαίνον τὰ 600 μ.

Ὁ συνδρομητὴς καλεῖ, ἡ λυχνία τῆς προσκλήσεως ἀνάπτει.

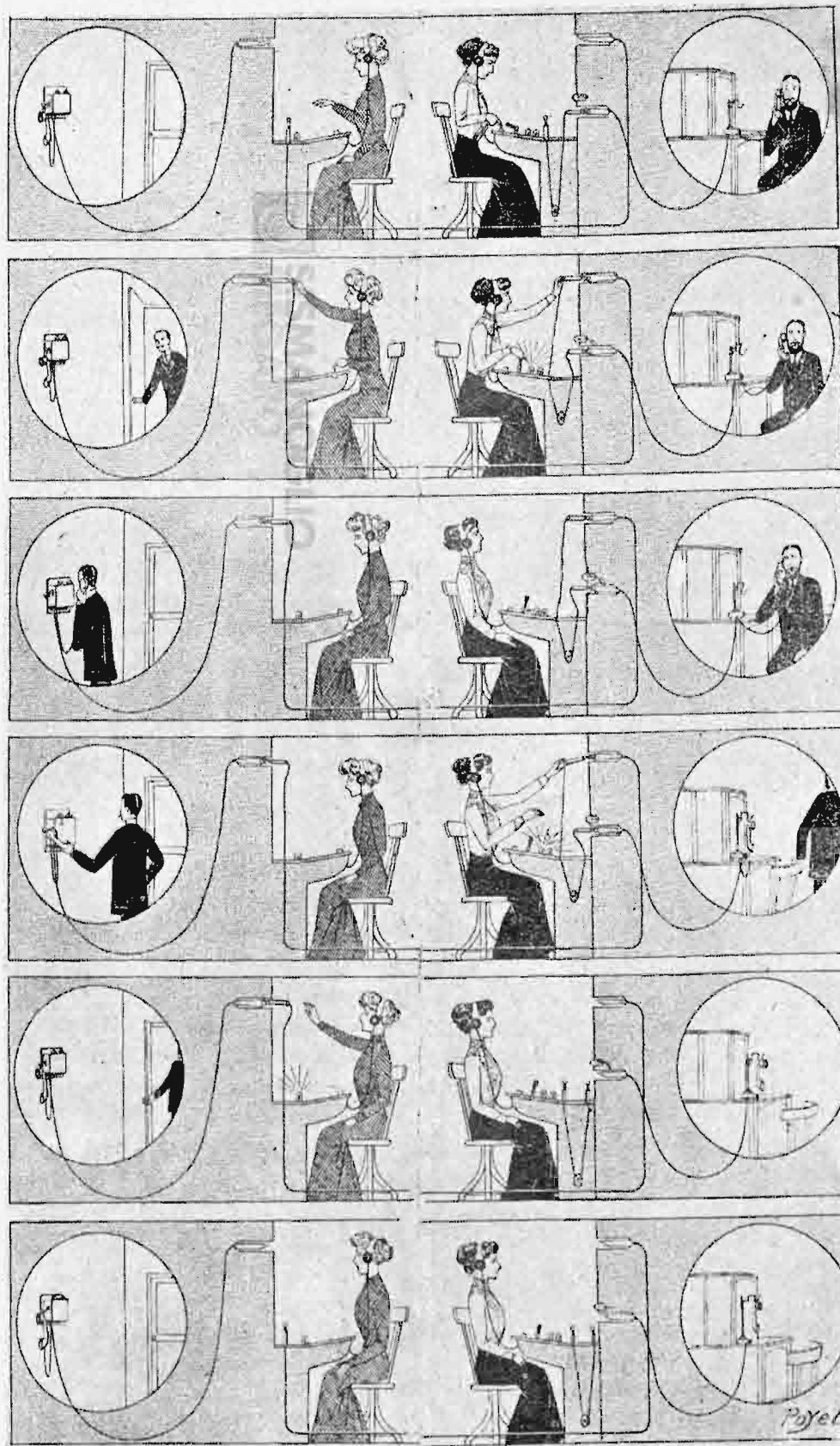

Ἡ τηλεφωνήτρια ἀπαντᾷ, ἡ λυχνία σβύνει.

Συνομιλία μετὰ ξὺ συνδρομητῶν τοῦ ἰδίου Κέντρου

- 1.— Ἡ τηλεφωνήτρια περιμένει τὴν πρόσκλησιν.
- 2.— Ὁ συνδρομητὴς προσκαλεῖ, ἡ λυχνία τοῦ ἀνῶπτε, ἡ τηλεφωνήτρια ἀπαντᾷ, ἡ λυχνία σβύνει.
- 3.— Ἡ τηλεφωνήτρια θέτει τὴν φῆς εἰς τὸν αἰτούμενον ἀριθμὸν καὶ τὸν καλεῖ δι’ αὐτομάτου κωδωνισμοῦ. Ἡ λυχνία τοῦ ἀριθμοῦ αὐτοῦ μένει ἀναμμένη μέχρις οὗ ὁ αἰτούμενος συνδρομητὴς ἀπαντήσῃ.
- 4.— Οἱ συνδρομητῆται ὁμιλοῦσιν, αἱ λυχνίαι τῶν μένουσι σβυσταί, ἡ τηλεφωνήτρια εἶναι ἐλευθέρη.
- 5.— Οἱ συνδρομητῆται ἐπανοῦν ὁμιλοῦντες, κρεμῶσι τοὺς ἀποδέκτας εἰς τοὺς ἀναρτητήρας, αἱ δὲ λυχνίαι τότε ἀνάπτουν καὶ ἡ τηλεφωνήτρια διακόπτει τὴν συγκοινωνίαν.

Ἐπειδὴ ὁ συνδρομητὴς τοῦ ἑνὸς κέντρου ζητεῖ συνδρομητὴν ἄλλου κέντρου, ἡ τηλεφων. πληροφορεῖ τὴν συνάδελφόν τῆς τοῦ κέντρου ἐκείνου.

Ἡ β’ τηλεφων., βυθίζει τὴν φῆς βοηθητικοῦ σύρματος εἰς τὸν αἰτούμενον ἀριθμὸν καὶ ἂν οὗτος εἶναι ἐλεύθερος πληροφορεῖ τὴν Α’, ἣς συνδέει τὸν συνδρομητὴν τῆς διὰ τοῦ βοηθητικ. σύρματος.

Ὁ προσκληθεὶς συνδρ. ἀπαντᾷ, ἡ λυχνία τοῦ σβύνει, οἱ δύο συνομιλοῦσιν, αἱ τηλεφωνήτριαι εἶναι ἐλεύθεραι.

Οἱ συνδρομ. ἐτελείωσαν, κρεμῶσι τοὺς ἀποδέκτας. Αἱ δύο λυχνίαι τῶν ἀνάπτουν. Διακόπτεται ἡ συγκοινωνία ὑπὸ τῆς Α’ τηλεφωνητριάς.

Τότε ἀνάπτει ἡ λυχνία τοῦ αἰτηθέντος ἀριθμοῦ πρὸ τῆς Β’ τηλεφωνητῆς, ἣς καὶ αὐτὴ κόπτει τὴν συγκοινωνίαν.

Αἱ τηλεφωνήτριαι εἶναι διαθέσιμοι.

Ὅταν συνδρομητὴς ἑνὸς κέντρου ζητῇ νὰ συνομιλήσῃ πρὸς συνδρομητὴν ἑτέρου.

Οι δύο προμημονευσθέντες επιστήμονες, στηριζόμενοι επί της αρχής ταύτης, επενόησαν τα ηλεκτρικά τηλέφωνα.

Τί είναι ηλεκτρικόν τηλέφωνον.

Τὸ ηλεκτρικόν τηλέφωνον ἀποτελεῖται ἐκ μιᾶς λεπτῆς σιδηρᾶς μεμβράνης τεταμένης καὶ στηριζομένης μόνον διὰ τῶν ἄκρων ἐπὶ πλαισίου. Ἡ μεμβράνη αὕτη εἶναι τεθειμένη εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ ἰσχυρῶς μαγνητισμένης ράβδου, ἣτις εἶναι περιτυλιγμένη διὰ λεπτοῦ σύρματος μεμονωμένου διὰ μεταξίνου περιθλήματος, οὕτως ὥστε σχηματίζεται περὶ τὴν μαγνητικὴν ράβδον πηνίον (μακαρᾶς). Τὰ δύο ἄκρα τοῦ σύρματος τούτου προσαρμύζονται εἰς ἐνιαίον τι σύρμα, τὸ ὁποῖον ἄγει ἀπὸ τοῦ τηλεφωνικοῦ κέντρου εἰς τὸν ἀποδέκτην σταθμόν.

Ἡ μεμβράνη αὕτη, ὁ μαγνήτης, τὸ πηνίον εἰς τὰ καθ' ἑμᾶς τηλέφωνα εὐρίσκονται τόσον εἰς τὸ ὄργανον, πρὸ τοῦ ὁποῦ ὀμιλοῦμεν, ὅσον καὶ εἰς τὸ ὄργανον, τὸ ὁποῖον φέρομεν εἰς τὸ οὖς διὰ τὴν ἀκούσασθαι.

Πῶς μεταδίδεται ἡ φωνή

Ὅταν πλησιάσῃ τις εἰς τὸ στόμιον τοῦ τηλεφώνου καὶ ὀμιλήσῃ πρὸ αὐτοῦ ἀρκετὰ εὐκρινῶς ἢ σιδηρᾶ μεμβράνη τίθεται εἰς παλμικὰς δονήσεις, συνεπεία τῶν ὁποίων πλησιάζει ἢ ἀπομακρύνεται τῆς κατέναντι τῆς εὐρισκομένης μαγνητικῆς ράβδου. Ἐκ τοῦ κραδασμοῦ τούτου τῆς μεμβράνης γεννῶνται εἰς τὸ σύρμα τοῦ πηνίου ρεύματα, τὰ ὁποῖα εἰσχετευόμενα διὰ τοῦ ἐνιαίου σύρματος εἰς τὸ τηλέφωνον τοῦ ἀποδέκτη, προκαλοῦσιν αὔξησιν ἢ μείωσιν τῆς μαγνητικῆς δυνάμεως τοῦ ἐκεῖ εὐρισκομένου μαγνήτου, ἄρα καὶ δονήσεις τῆς ἐκεῖ σιδηρᾶς μεμβράνης. Αἱ δονήσεις αὗται εἶναι ὅμοιαι καὶ ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὰς δονήσεις, τὰς παραγομένας εἰς τὸ τηλέφωνον τοῦ ὀμιλοῦντος, ἀλλ' ἀσθενέστεραι, φθάνουσι δὲ εἰς τὸ οὖς τοῦ ἀκούοντος ὡς φωνὴ ὑπόρρινος. Πρὸς ἀποφυγὴν τούτου καὶ πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς φωνῆς, ἐχρησιμοποίησαν τὸ μικρόφωνον.

Τί είναι μικρόφωνον.

Τὸ μικρόφωνον εἶναι ἀπλουστάτη συσκευή, ἣτις σύγκειται ἐξ ἀνθρακος ἔχοντος σχῆμα κυλίνδρου, ἀπολήγοντος δὲ εἰς αἰχμὴν κατὰ τὰ δύο ἄκρα. Διὰ τῶν δύο τούτων αἰχμῶν στηρίζεται ὁ ἀνθραξ οὗτος κατακορύφως ἐπὶ ἐτέρων δύο τεμαχίων ἀνθρακος προσηρμοσμένων ἐπὶ κατακορύφου σανίδος. Ἄν ρεῦμα ἐξερχόμενον τοῦ κεντρικοῦ σταθμοῦ καὶ διερχόμενον διὰ τοῦ ἀνθρακος καὶ τοῦ τηλεφώνου εὐρίσκη τὸν ἀνθρακα ἐν ἀκίνησιν, τὸ ρεῦμα μένει σταθερὸν καὶ οὐδεὶς ἦχος παράγεται. Ἄν ὅμως ἐλάχιστος τις κραδασμὸς μεταβάλλῃ τὴν θέσιν τοῦ ἐξ ἀνθρακος κυλίνδρου, μεταβάλλεται ἡ ἀντίστασις τοῦ ρεύματος, τότε δὲ ὁ μαγνήτης τοῦ τηλεφώνου, ὁ δὲ μὲν γίνεται ἰσχυρότερος, ὁ δὲ ἀσθενέστερος καὶ συνεπῶς παράγει ἑλξεις καὶ ἀπώσεις τῆς πρὸ αὐτοῦ μεμβράνης καὶ ἐπομένως ἦχους κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἰσχυροῦς καὶ ἀντιληπτοῦς εἰς τὸ οὖς τοῦ ἀκούοντος.

Ἡ συγκοινωνία, ἡ ἐγκατάστασις.

Εἶναι φανερόν, ὅτι ἂν ὑπῆρχον δύο τηλέφωνα μόνον, τὸ πρᾶγμα ὑπὸ ἑποψίν ἐγκαταστάσεως καὶ συγκοινωνίας θὰ ἦτο πολὺ ἀπλοῦν. Εἰς μίαν ὅμως πόλιν οἱ ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸ τηλέφωνον ἀνέρχονται εἰς χιλιάδας,

ἕκαστος δὲ ἐξ αὐτῶν ἔχει δικαίωμα νὰ ζητήσῃ εἰς συνομιλίαν ἕνα οἰονδήποτε συνδρομητὴν τοῦ τηλεφώνου. Χάριν λοιπὸν εὐκολίας καὶ, ἵνα μὴ ἐπέρχεται σύγχυσις τις, ἔδρυσαν τὸ τηλεφωνικὸν κέντρον ἐκ τοῦ κέντρου τούτου, τὸ ὁποῖον συνήθως εἶναι εὐρὺ καὶ πολυόρονον οἰκοδόμημα, ἐξέρχονται δι' ὑπογείων κάλων ὄλα τὰ σύρματα, τὰ ὁποῖα συνενοῦν τοὺς διάφορους συνδρομητὰς τοῦ τηλεφώνου. Ἐκαστος τῶν κάλων τούτων ἔχει 4±8 ζεύγη ηλεκτρικῶν συρμάτων (ἐν ζεύγος δι' ἕκαστον συνδρομητὴν) καὶ ἐξ αὐτῶν διακλαδίζονται ἀνὰ τὰς συνοικίας καὶ τὰς ὁδοὺς καὶ ἀπολήγουσιν εἰς ἕν ζεύγος πρὸς ἐξυπηρέτησιν ἑνὸς ἐκάστου συνδρομητοῦ. Συμβαίνει δηλαδὴ μὲ τὰ τηλεγραφικὰ σύρματα ὅ,τι καὶ μὲ τὸ σύστημα τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα.

Οὕτως, ἕκαστος τῶν συνδρομητῶν ἔχει τὸ σύρμα του, τὸ ὁποῖον φθάνει μέχρι τοῦ κέντρου. Εἰς τὸ κέντρον τὰ σύρματα ὄλα κατανέμονται καθ' ἑκατοντάδας. Ἐκάστη τηλεφωνήτρια ἀναλαμβάνει τὴν ἐξυπηρέτησιν μιᾶς ἑκατοντάδος συνδρομητῶν.

Πρὸ ἐκάστης τηλεφωνητρίας ἐκτὸς τοῦ πίνακος τῶν 100 συνδρομητῶν τῆς, οἱ ὁποῖοι καλοῦν, ὑπάρχει καὶ ἕτερος πίναξ μὲ τόσα jacks, ὅσοι εἶναι οἱ συνδρομηταὶ εἰς τὸ τηλέφωνον τοῦ κέντρου ἐκεῖνου καὶ οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὸν πίνακα τῶν προσκαλουμένων. Jack δὲ εἰς τὴν τηλεφωνικὴν γλῶσσαν εἶναι μικρὰ ὀπή, ἢ ὁποῖα ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸ σύρμα ἑνὸς ἐκάστου συνδρομητοῦ. Ἡ ὀπή αὕτη δέχεται μίαν κινήτην φῖς (fiche).

Πρὸ τῆς τηλεφωνητρίας λοιπὸν ὑπάρχουν τὰ ἐξῆς: α') ὁ πίναξ τῶν 100 συνδρομητῶν, τοὺς ὁποῖους ἐξυπηρετεῖ εἰς τὸν ὁποῖον καὶ ἐπὶ ἐκάστου ἀριθμοῦ τούτων ἀντιστοιχεῖ καὶ μία ηλεκτρικὴ λυχνία· β') ὁ πίναξ τῶν λοιπῶν συνδρομητῶν τοῦ κέντρου ἐκεῖνου τοῦ Πέραν π. χ. ἂν τὸ κέντρον εἶναι τοῦ Πέραν, τοῦ Καδίκιοι, ἂν τὸ κέντρον εἶναι τοῦ προαστείου ἐκεῖνου· γ') ἐν σύρμα ἀπολήγον εἰς ἐκάστην ἄκραν τοῦ εἰς ἕν κινήτῳ κομβίον (fiche) καὶ δ') ἐν ἄλλο σύρμα, τὸ ὁποῖον καλεῖται σύρμα τῆς συνομιλίας καὶ ὁπερ συνδέει τὴν τηλεφωνήτριαν μὲ τὰς συναδέλφους τῆς τῶν λοιπῶν κέντρων.

Οὕτω διατεθέντων τῶν πραγμάτων ἡ τηλεφωνήτρια ἀναμένει.

Πῶς τηλεφωνεῖ τις

Ἄς ὑποθέσωμεν, ὅτι ὁ ἀριθμὸς 981 τοῦ Πέραν ζητεῖ νὰ τηλεφωνήσῃ· ξεκρεμᾷ τὸν ἀκουστικὸν ὄλμον ἀπὸ τὸν ἀναρτητήρα. Διὰ τῆς κινήσεως τοῦ ἀναρτητήρος, διεσπείρεται ρεῦμα εἰς τὸ κέντρον καὶ ἀνάπτει ἢ λυχνία τοῦ 981 εἰς τὸν πίνακα τῆς τηλεφωνητρίας Α., ἣτις ἐξυπηρετεῖ τοὺς συνδρομητὰς 900—1000 π. χ.

Εὐθὺς ὡς ἀνάψει ἢ λυχνία, ἡ τηλεφωνήτρια ἐννοεῖ ὅτι ὁ ἀριθμὸς 981 ζητεῖ ἐπικοινωνίαν. Λαμβάνει τότε τὴν μίαν ἐκ τῶν δύο φῖς τοῦ σύρματος γ καὶ εἰσάγει αὐτὴν εἰς τὴν ὀπήν τοῦ ἀριθμοῦ 981. Ταυτοχρόνως ἢ λυχνία ἐσθυσεν. Ὁ ἀριθμὸς 981 εἰμπορεῖ τώρα νὰ ὀμιλήσῃ εἰς τὸ κέντρον· ζητεῖ τὸν ἀριθμὸν 565 τοῦ Πέραν ἐπίσης. Ἡ τηλεφωνήτρια τότε λαμβάνει τὴν φῖς, ἢ ὁποῖα εἶναι εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ σύρματος γ, τῆς πρώτης εἰσαχθείσης ἤδη εἰς τὴν ὀπήν τοῦ 981, καὶ εἰσάγει, ταύτην εἰς τὴν ὀπήν τοῦ ἀριθμοῦ 565, ἂν οὗτος εἶναι ἐλεύθερος. Εὐθὺς ὡς ἡ φῖς τεθῆ ὑπὸ τῆς τηλεφωνητρίας εἰς τὸν ἀριθμὸν 565, τὸ

τηλέφωνον τοῦ 565 κρούει καὶ καλεῖ τὸν συνδρομητὴν, ταυτοχρόνως δὲ ἀνάπτει ἢ ἀντίστοιχος λυχνία του. Μόλις ὁ συνδρομητὴς 565 ξεκρεμάσῃ τὸν ἀκουστήρα, ἢ λυχνία του εἰς τὸ κέντρον σβύνει καὶ οἱ δύο συνδρομηταὶ· ὁ 981 καὶ ὁ 565 εὐρίσκονται συνδεδεμένοι.

Τοῦτο, ἄλλως τε, εἶναι προφανές, ἀφοῦ συνεδέθησαν δι' ἑνὸς σύρματος, τεθείσης τῆς μιᾶς φῖς εἰς τὸ σύρμα τοῦ ἑνὸς καὶ τῆς ἄλλης εἰς τὸ σύρμα τοῦ ἄλλου.

Ὅταν ἡ συνομιλία λήξῃ καὶ ἀναρτηθῶσιν οἱ ἀκουστικοὶ ὄλμοι, αἱ δύο λυχνίαι τῶν συνδουλῶν ἀνάπτουσι καὶ ἡ τηλεφωνήτρια ἀποσύρει τὰς φῖς ἀπὸ τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον ἀριθμὸν. Εὐθὺς ὡς αἱ φῖς ἐξαχθῶσιν αἱ λυχνίαι σβύνουσι.

Μεταξὺ δύο κέντρων.

Ἄν τώρα ὁ ἀριθμὸς 981 τοῦ Πέραν δὲν ζητήσῃ τὸν ἀριθμὸν 565 τοῦ Πέραν, ἀλλὰ τὸν ἀριθμὸν 54 τοῦ Καδίκιοι τί γίνεται; Ἡ τηλεφωνήτρια Α. τοῦ κέντρου Πέραν ἔχει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς 100 ἀριθμοὺς συνδρομητῶν καὶ εἰς τὴν διάθεσίν τῆς πρὸς πρόσκλησιν ἄλλους τοὺς ὑπολοίπους τοῦ Πέραν ἐπίσης, οὐχὶ ὅμως καὶ τοῦ Καδίκιοι ἢ τῆς Πόλεως. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ χρησιμοποιοῖ τὸ σύρμα δ, τῆς συνομιλίας λεγόμενον, περὶ τοῦ ὁποῦ ὀμιλήσαμεν ἀνωτέρω, θέτει τὴν μίαν φῖς τοῦ σύρματος τούτου εἰς τὴν ὀπήν τοῦ ἀριθμοῦ 981, ὅστις καλεῖ καὶ πληροφορεῖ τὴν συναδέλφον τῆς, ἣτις ἐξυπηρετεῖ τὸ τμήμα τοῦ Καδίκιοι, τὸν ζητούμενον ἀριθμὸν, τότε ἡ δευτέρα τηλεφωνήτρια τεποθεῖ μίαν φῖς εἰς τὸν αἰτηθέντα ἀριθμὸν καὶ ἡ ἐπικοινωνία ἀρχίζει.

Εἶναι πρόδηλον ὅτι πᾶν ὅ,τι συμβαίνει εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν ἐπαναλαμβάνεται καὶ ἐνταῦθα.

Αἱ εἰκόνες μας.

Ὅμοιοῦμεν, ὅτι εἶναι πολὺ δυσχερὲς νὰ δώσωμεν πλήρη καὶ σαφῆ εἰκόνα τῆς ὅλης ἐργασίας, ἣτις γίνεται κατὰ τὴν τηλεφώνησιν. Ἀπαιτεῖται χώρος πολὺς καὶ αἱ στήλαι τοῦ «'Ασ' Όλα», τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ δημοσιεύσῃ καὶ πολλὰ ἄλλα ποιικίλων θεμάτων ἄρθρα, εἶναι στενά. Ἐξ ἄλλου ἡ ἀγνοία τῶν ἐπιστημονικῶν ὄρων ἀποτελεῖ ἕτερον ἐμπόδιον. Χάριν ὅμως τῶν ἀναγνωστῶν μας, παραθέτομεν εἰκόνας σαφηνιζούσας τὰ ἐκτεθέντα, τὰς ὁποίας ἠντλήσαμεν ἐξ εὐρωπαϊκῆς εἰδικῆς πραγματείας.

Μερικαὶ ὁδηγίαι.

Ἐπειδὴ τινες παραπονοῦνται, ὅτι δὲν ἀκούωσι πάντοτε εὐκρινῶς, σημειοῦμεν ὅτι τὸ ἐλάττωμα τοῦτο δὲν ὀφείλεται πάντοτε εἰς τὴν ἐλαττωματικότητα τοῦ μηχανήματος, ὅσον, πολλάκις, εἰς τὴν ἀπειρίαν τοῦ τηλεφωνοῦντος. Δι' αὐτὸ συνιστῶμεν τὰ ἐξῆς:

α') Ὅταν ὀμιλήτε πλησιάσατε ἐπαρκῶς εἰς τὸ στόμιον τοῦ τηλεφώνου, ἀλλὰ μὴ τὸ ἐγγίζετε διὰ τῶν χειλέων σας.

β') Ἐπίσης τὸν ἀποδέκτην πλησιάσατε εἰς τὸ οὖς σας ἀλλὰ μὴ τὸ φράττετε δι' αὐτοῦ.

γ') Ὅμιλεῖτε ἀργά, μὲ διακεκριμένας ἀπ' ἀλλήλων τὰς συλλαβὰς καὶ ὄχι μὲ ἰσχυρὸν τόνον φωνῆς· ἄλλως θὰ προκύψῃ σύγχυσις τῶν λέξεων. Εἶναι παρατηρημένον ὅτι ὅσον δυνατώτερα ὀμιλεῖ κανεὶς πρὸ τοῦ τηλεφώνου τόσον καὶ ἡ φωνὴ ἀκούεται μὲ ἔντονον συριγγμὸν καὶ εἶναι συγκεχυμένη.

ΥΒΡΕΟΜΑΝΙΑ

Τὸν συνοικισμὸν τοῦ Νέου Φαλήρου λυμáίνεται ἀπὸ ἐτῶν ἕνας τρελλὸς ὑβρεομανής, ὁ περιώνυμος Μανώλης.

— Δῶσέ μου, βρέ, μιὰ δεκάρα!

Μὲ τὴν ἰδίαν ἀπαιτητικότητα ἐζητοῦσε ἡ; δεκάρες τῶν Ἀθηναίων καὶ ὁ ἀείμνηστος Σακκουλές. Ἄλλὰ δὲν ἔφθανε παραπέρα. Ὁ τρελλὸς τοῦ Φαλήρου δὲν περιορίζεται εἰς τὴν ἰταμὴν ἀπαίτησιν.

Ἡ ἄρνησις μιᾶς δεκάρας ἀπὸ τὸν διαβάτην ἢ μιᾶς μερίδος φαγητοῦ καὶ ἑνὸς παλαιοῦ ρούχου ἀπὸ τὸ σπίτι, ὅπου ὁ Μανώλης ἐνσκήπτει πρὸς εἰσπραξίν τοῦ φόρου ὑποτελείας τῶν γνωστικῶν, ἔχει φοβεράς συνεπείας διὰ τὸν ἀρνούμενον. Ὁ παράδοξος καὶ σχεδὸν συμπαθητικὸς με ὄλα αὐτὰ τρελλὸς γνωρίζει λεπτομερῶς τὰ ὀνόματα, τὴν ἀστικὴν κατάστασιν καὶ τὴν οἰκογενειακὴν σύνθεσιν τῶν ὑποτελῶν του. Τὸ ἄλλο πρῶι λοιπὸν βγαίνει εἰς τὴν Ἀγορὰν, περιέρχεται τοὺς δρόμους, σταματᾷ εἰς τὰ καφενεῖα, σχηματίζει ὀμίλους τριγύρω του καὶ ἀπαγγέλλει κατηγορητήρια.

— Ὁ Τάδε ὁ κλέφτης, ὁ Δεῖνα ὁ πλαστογράφος, ὁ Ἄλφα ὁ λωποδύτης, ἡ γυναῖκα τοῦ Βῆτα ἡ ἀπαυτή, ἡ κόρη τοῦ Γάμα, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Δέλτα, ἡ κουνιάδα τοῦ Ἐψιλόν, ἡ βρωμέες ἡ παληγυναῖκες...

Καὶ ἕνας βόθρος ἐξακολουθεῖ νὰ κενοῦται χωρὶς τέλος καὶ νὰ κατακλύζη τὸν τόπον καὶ νὰ γεμίζη τὸν ἀέρα ἀπὸ τὴν ἀναθυμίασιν τῆς κοπρολαλιᾶς καὶ τῆς ὑβρεως. Ἐννοεῖται ὅτι αἱ ὑβρεις ἦσαν χωρὶς σημασίαν, χωρὶς βάσιν, χωρὶς ὑπόστασιν καὶ κατανιᾷ νὰ μὴ ἐνοχλοῦν οὔτε τοὺς ὑβριζομένους. Ὁ Μανώλης καλλιεργεῖ τὴν τέχνην διὰ τὴν τέχνην. Ἀρπάζει ἕνα ὄνομα ἀνδρὸς ἢ γυναικὸς ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ μίαν λεκτικὴν ἀκαθαρσίαν ἀπὸ τὸ ἄλλο, τὰ ὑπανδρεύει καὶ συνθέτει τὸ ἀριστούργημά του.

Ἡ Τάδε ἡ βρωμα, ἡ σουρουκλεμέ!

Ἐπειτα ἀναλύει.

— Ποῦ φορεῖ ψεύτικα μαλλιά, ψεύτικα δόντια καὶ δὲν ντρέπεται! Οὐ! νὰ χαθῆ...

Τώρα εἶνε πολὺ πιθανὸν ἡ κυρία, ποῦ ἔχει τὴν εὐεργετικὴν της, νὰ διατηρῆ πολὺ καλὰ τὰ φυσικὰ της μαλλιά καὶ τὰ φυσικὰ της δόντια. Περὶ αὐτοῦ δὲν θὰ δώσῃ λόγον ὁ Μανώλης. Αὐτὸς δὲν ἔχει καιρὸν οὔτε ὄρεξιν νὰ ἐξακριβώνη ποιδὸς φορεῖ περούκαν, ποιδὸς βάφεται, ποιδὸς εἶνε κλέπτης, ποιδὸς ἄτιμος. Τοῦ ἀρκεῖ ὅτι ὑπάρχει κόπρος εἰς τὸ Λεξικόν. Τὴν ἀρπάζει καὶ τὴν τινάζει εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ πρώτου τυχόντος, ὁ ὁποῖος τοῦ ἠρνήθη μίαν δεκάραν ἢ ἕνα παλητὸ σακκάκι. Καί, θεωρῶν περιττὸν νὰ κερδίζη τὸν ἄστον του με τὸν ἰδρωτὰ τοῦ προσώπου του, τὸν κερδίζει με τὸν σίελον τοῦ στόματός του. Διότι ὄρισμένως τὸν κερδίζει. Προχθὲς εἶδα ἀξιότιμον κύριον, ὁ ὁποῖος, ἅμα τῇ ἐμφανίσει τοῦ Μανώλη εἰς τὸν ὀρίζοντα, ἔβγαλεν ἀμέσως τὸν πορτομαναῖ του κ' ἐτόιμασε τὴν δεκάραν του.

— Θὰ τοῦ δώσῃς δεκάρα;

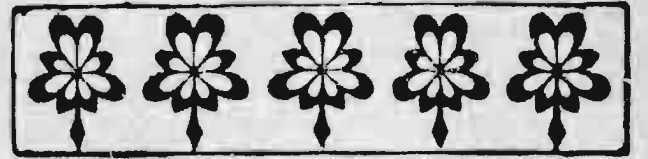
— Τί νὰ κάνω; Θέλεις νὰ πέσω σ' ἡ γλῶσσά του;

— Καὶ τί σὲ μέλει; Θὰ σὲ πῆ κλέφτη; Δὲν εἶσαι. Ἄτιμον; Εἶσαι τὸ ὑπόδειγμα τῆς τιμότητος. Δὲν πάει νὰ λέῃ!

— Γυρεύεις, φίλε μου; Ἄφοῦ με μιὰ δεκάρα μπορῶ νὰ ἐξαγοράσω τὴν ἡσυχίαν μου, γιατί νὰ μὴ τὸ κάμω;

Καὶ ἡ ὑβρις ἐξακολουθεῖ νὰ πληρώνεται εἰς τὸ Νέον Φάληρον, ὅπως δὲν πληρώνεται ὁ ἔπαινος καὶ ἡ εὐφημία. Ἄλλὰ μήπως αὐτὰ τὰ παρίδοξα συμβαίνουν μόνον εἰς τὴν στενὴν ἐπικράτειαν τοῦ Μανώλη; Συμβαίνουν παντοῦ. Μὲ μίαν γλῶσσαν τοῦ εἶδους αὐτοῦ, ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποῦ ἔκαμαν τὴν τύχην τους, ὅπως δὲν τὴν ἔκαμαν ὄλοι οἱ Χρυσόστομοι τοῦ κόσμου. Ὁ Μανώλης τοῦ Φαλήρου εἶνε ἀπλῶς ἕνας ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος, καὶ ἴσως νὰ εἶνε ὁ συμπαθητικώτερος ἀπὸ τοὺς ὀμοτέχνους του.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΣΕ ΜΙΑ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΑ

Ἦ! δὲν μοῦ λές ἡ θάλασσα γιατί σ' ἀρέσει τόσο; Κάθε φορὰ ποῦ σὲ ζητῶ θε νὰ σὲ ἀνταμῶσω
Στὰ γαλανὰ νερά,

Μέσ' τὴν λευκὴ βαρκούλα σου, ποῦ πάει καμαρωμένη, Κρατῶντας τὸ τιμόνι της, με χόρι ξαπλωμένη,
Ἦχ! οἰώθεις μ' εὐχαρίστησι τὴν πλώρη νὰ γλυστρᾷ.

Τὸ βλέμμα σου με ρεμβασμὸ δὲν παύει νὰ κυττάζη Τὸν δίσπλατον ὀρίζοντα, ποῦ με γραμμὴ ὀμοιάζει
Χωρὶς τελειωμό!

Καὶ με γλυκὸ χαμόγελο ὅπου κανεὶς δὲν ξέρει Στὴν πρύμνη πάντα ἔχοντας τὸ γραφικὸ σου χέρι,
Πλέεις με μέθη ὀλόγλυκεια, πλέεις με ρεμβασμὸ!..

Καὶ λέγω: Ἄρά γε ἡ σκέψις σου ποῦ τᾶχα νὰ πετᾷ!.. Μὴ 'στὸ δελφίνι τὸ γοργὸ ποῦ στὰ νερά βουτάει,
Μὴ 'στὸν ἀφρὸ τὸν γαλανό,

Ποῦ ἀφίνει ἡ βαρκούλα σου, μὴ στοὺς κατάσπρους [γλάρους,
Στὰ κύματα ποῦ σ' ἀκολουθοῦν, στοὺς βράχους καὶ [τοὺς φάρους,

Μὴ 'στὴν ξηρά, μὴ ἄρά γε ψηλὰ 'στὸν οὐρανὸ;... Τί σκέπτεσαι; τί σκέπτεσαι ἐκεῖ μέσ' τὴν βαρκούλα; Μήπως τὰ τόσα κάλλη σου δείχνεις, ὃ ναυτοπούλα,
Παντοῦ ὅπου περιᾶς;

Μὴ σοῦ εἶπανε τὰ κύματα 'στὰ κρυφομλητὰ τους Πῶς ἀγαποῦν νὰ 'νειώθουνε ἐσὲ 'στὴν ἀγκαλιά τους, Καὶ ἀπὸ τότε ἔτσι συχνὰ με τὴν βαρκούλα πᾶς;

Μὴν ἀκουσες 'στὸ διάβα σου νὰ σὲ μιλοῦν εἰ βράχοι; Μὴν ὄλα σ' ἐρωτεύθηκαν καὶ οὐ πάντα μονάχη
Πηγαίνεις νὰ τὰ βρῆς;

Γιατί αἰσθάνεσαι χαρὰ σὰν γύρω σὲ κυττάζουν Καὶ ὡσὰν θεὰ τῆς ἐμμορφιάς γυρνοῦν καὶ σὲ θαυ- [μάζουν,
Καὶ ὄλα, ὄλα ἀνατριχοῦν ἐμπρὸς τοὺς σὰν διαβῆς;

Ναί, τὰ γαλάζια μάτια σου ξεύρω τί καθρεφτίζουν Ἀκολουθοῦν τὴν σκέψι σου ἐκεῖ π' ὄλα χρυσιζοῦν
Καὶ δὲν γυρνοῦν ποτέ.

Κι' ὀμως πόσοι σ' ἀγάπησαν. κορίτσι μου ὄρατο!.. Τόσος μεγάλος ρεμβασμὸς σὲ πρόσωπο ἔτσι νέο Κάμνει νὰ πιάνουν μ' ἐρωτα τῆς λύρες οἱ ποιηταῖ.

ΣΤΕΦ. Α. ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

Κυρίαί, Δεσποινίδες,

ΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΣΑΣ, ΤΟΥΣ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΥΣ ΣΑΣ,
ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΔΙΑ ΚΟΣΤΟΥΜ ΤΑΓΙΕΡ

Γαλλικῆς καὶ Ἀγγλικῆς προελεύσεως, ὄλα τὰ εἶδη τῆς προικὸς εἰς τιμὰς ἀπιστεῦτως εὐθηνὰς

Εἰς τὸ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ "ΝΕΣΤΕΡΕΝ"

ΚΑΣΙΜ ΖΑΔΕ, Ν. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΣΑΣ (πρώην ὑπαλλήλου Γρυζαγοριδῶν)

Πόλις, ὀδὸς Γενὶ Δζαμί, Χασεκῆ Χαμάμ, ἀριθμ. 15—19.

Ἐφάσματα νεωτερισμοῦ διὰ Κοστοῦμ-Ταγέρ, Γκαμπαρδὲν νεώτατον εἰς ὄλα τὰ χρώματα, Ἴμπὸτ διάφορα, Βχίσκορδ εἰς διάφορα χρώματα, Ζακάρδ, Κὸτ-Σεβάλ κλπ **ΚΟΣΤΟΥΜ ΤΟΥΑΛΕΤ**, Κρεπὸν διάφορα, βαμβακερά, μάλλινα καὶ μετωξιά, Σαρμεζ ὀλομέταξα εἰς νεώτατα χρώματα, Ἴμπὸτ καμελιὲν ὀλομέτοξα, Ζαγκάρδ μολλομέταξα καὶ ὀλομέταξα, Γρεναδὲν Βοαλὲτ Φαντ. Παρὶ καὶ ὅ.τι νεώτατον. Μεγάλῃ συλλογῇ Μουσελὶν λαῖν, Βανάλ κοτόν, πανικὰ διάφορα, Σινδονόπανα εἰς ὄλα τὰ φάρδη, Στρωματόπανα, Κρετόνια, Τραπεζομάνδυλα, Πετσέται, Μπασμάδες κλπ.

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η Άλβανική κυβέρνηση είναι πολυκέφαλος. Ο Βήδ αποτελεί μίαν κυβέρνηση ο Έσοτ άλλην ο Τοιροχάν άλλην ή έπιτροπή του έλέγχου άλλην και έκαστος άλβανός φύλαρχος και από μίαν. Έν τοιαύτη περιπτώσει το καταλληλότερον σήμα διά το άρτισύστατον κράτος είναι το συμβολίζον την Λερναίαν Ύδραν.

Τί τρομερός κατακτητής αυτός ο Κινηματογράφος. Και Ταμερλάνος εάν ήτο πάλιν δέν θα προέβαινε με τόσην όρμήν και τόσην λύσαν εις τας κατακτήσεις του. Όπου στρέψει κανείς τα βλέμματα ήλλο δέν βλέπει και ήλλο δέν άναγινώσκει ή Cinema, Cinema, Cinema! Όλα ύποχωρούν εις το Cinema και τα πάντα φαίνεται θα μεταβληθοϋν εις Cinema. Κινδυνεύουν ίσως-ίσως και τα άποχωρητήρια του Ταξειμίου, μόλις ειδόν το φώς, να μεταβληθοϋν έξαφνα και αυτά εις Cinema. Μή χειρότερα!

Έπι τέλους έστάλη εκ των Πατριαρχείων ή επικύρωσις του διορισμού των νέων παγκαρδέζιδων του Πέραν και ήδυνήθησαν πλέον οϋτοι να άπολαύσωσι το άντικείμενον του έρωτος και της λατρείας των, το πολυθέλητρον παγκάρι. Με το «και άλλήλους περιπτυσόμεθα» το περιεπτύθησαν και προσκολληθέντες εις αυτό έγειναν σάρξ μία μετ' αυτού. Ω! ήτο τρομερόν το μαρτύριον, το όποιον ύπέστησαν από της έκλογής των μέχρι της ήμέρας της επισήμου άναγνωρίσεώς των. Δέν είναι μικρόν πράγμα να εύρίσκειται κανείς επί της φιλίας της νυμφικής παστάδος, να είναι καθ' όλα έτοιμος, να έχη βγάλη και τα παπούτσια του και να μη είμπορη να κάμη την είσοδόν του. Έπι τούτοις τοις συγχαίρομεν έγκαρδίως, εύχόμενοι αυτοίς την συμβίωσιν μακράν, ειρηνικήν, άσκανδάλιστον και άναμάρτητον.

Εις πέλαγος άρμονίας και μελωδίας πλέει κατ' αυτάς το Πέραν. Εκτός της έλληνικής όπερέτας έχομεν τας πολυπληθείς συναυλίας. Συναυλίας, συναυλίας, συναυλίας! Ο' Απόλλων μετά της συνοδείας του, καταλιπών τον Έλικώνα, διατρίβει από τινος εν τώ Πέραν, φιλοξενούμενος άλλοτε εις την Γαλλικήν Ένωσιν, άλλοτε εις τον Φιλολογικόν Σύλλογον και άλλοτε άλλαχοϋ.

Η σκηνή εν τινι συναυλίᾳ. Είς λεοντιδεϋς του Πέραν, όστις δέν έπαυσε καθ' όλην την διάρκειαν της συναυλίας να συνοδεϋή εκ της θέσεώς του διά του στόματος την καλλιτέχνηδα, προς την πρό αυτόϋ καθημένην δεσποινίδα: — Ποία είναι αι έντυπώσεις σας, δεσποινίς; — Ω! σās βεβαιῶ, δέν είμπορω ν' άποφανθῶ. — Πῶς! — Ο σκύλος σας άπ' όπισω μου δέν μ' άφησε να παρακολουθῆσω.

ANT... ΠΑΠ...

Τὸ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΣΠΥΡΟΥ ΘΕΟΧΑΡΗ

μετεφέρθη

εις Όμερ Άμπιτ χάν, αρ. 11.

παρά τὸ Κουρείον Δραπανάσκη

ένεκα κατεδαφίσεως τοῦ Χρηματιστηρίου.

Εἶν' έμορφη σάν ψεύτικη ή Νίτσα. Έχει κορμάκι σάν της Αφροδίτης. Κορίτσι τέλειο... Σπάνια καρδίτσα! — άν εξαιρέσης τή... διαγωγή της.

Άμεμπτα τὰ ματάκια της, τὰ φρύδια, τὸ στόμα, τὸ λαιμάκι τὸ παχύ της. Σωστή παντοῦ. Μ' αὐτὴν δέν βρίσκεις ἴδια. — άν εξαιρέσης τή... διαγωγή της.

Ζήτω ή γυναίκα! ξεφωνίζεις δίκια σὺ πού τὰ κάλλη της παντοῦ διακηρϋττεῖς. Εἶν' άγγελος, χωρίς γεβεζεληκία, — άν εξαιρέσης τή... διαγωγή της.

Η Νίτσα τὰ κορίτσια μας, λές, συμβολίζει: Όλα, θαρρεῖς, τὴν έχουν συγγενή των. Σ' όλα των ὕμνος και λιβάνισμα άξίζει, — άν εξαιρέσης τή... διαγωγή των.

Όλα των χάρι κι' όλα νοστιμάδες: τέλεια ή ντυσιὰ κι' οἱ τρόποι οἱ κομποῖ των. Όλα έπιτηροϋνται από της μομάδες, — άν εξαιρέσης τή... διαγωγή των.

ΚΟΠΑΝΟΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΒΑΡΙΕΤΕ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΠΕΡΕΤΤΑ

Από της Κυριακής του Πάσχα ή πόλις μας έχει το εύτύχημα να φιλοξενή την Μεγάλην Όπερέταν Κυπαρίση Κολυβά. Ο θιασος αυτός, ο όποιος καθ' εκάστην έσπέραν γοητεύει το πολυπληθές συρρέον εις το «Βαριετέ» άκροατήριον, είναι κάλλιστα συγκροτημένος, αποτελούμενος από πρόσωπα πολλής καλλιτεχνικής άξίας. Η δεσποινίς Κολυβά σκορπίζει πάντοτε με τούς γλυκεῖς τόνους της φωνής της την χάριν και την έμορφιά, ή κ. Κυπαρίση επίσης εις ζηλευτόν ναλλιτεχνικόν ὕψος και εύθύς μετ' αυτάς ή κ. Αφεντάκη αποτελοϋν τα πρώτα στοιχείμ εκ των γυναικείων μελῶν του θιάσου.

Εκ των άνδρῶν διακρίνονται οἱ κ. κ. Αφεντάκης και Δράμαλης. Αλλά και τὰ λοιπά πρόσωπα εις τούς ρόλους τούς όποιους άναλαμβάνουν ὑποκρίνονται άρκετά και ως κορίστ επιτυχάνουν. Η όρχήστρα πολυμελής, είναι κατηρητισμένη πολύ καλάς, διευθυνομένη από τον κ. Κυπαρίση.

Είς συμπλήρωσιν δέ του θιάσου τούτου, μπαλέττο, από εξ' Αγγλίδας χορευτριάς, προκαλεί τον θαυμασμόν και στολίζει τας παραστάσεις.

Ο θιασος έχει ωραίον ρεπερτουάρ. Μας έδωσε με επιτυχίαν ὑπέροχον τον «Λεμπλεμπιτζή», την «Εϋθυμον χήραν», τον «Κόμητα του Λουξεμβούργου», τὰ «Φθινοπωρινά γυμνάσια», την «Εϋαν», την «Πριγκήπισσαν των Δολλαρίων».

Καθ' εκάστην το Βαριετέ συγκεντρώνει πολὺν και έκλεκτόν κόσμον, ο όποιος φεύγει καταγοητευμένος από την μουσικήν και καλλιτεχνικήν άπόλαυσιν, ή όποία του παρέχεται από την Όπερέταν. Έν μέγα εύγε εις αὐτήν.

Η μόνη

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

δμογενής κυρία οδοντοῖατρος

ΜΑΡΙΑ Κ. ΓΑΒΡΙΗΛ

Μεγάλη οδός Πέραν, 204, Αζαριάν χάν, 2, έναντι του Λυκείου του Γαλατᾶ Σεραγίου.

ΑΠ' ΕΔΩ ΚΑΙ ΑΠ' ΕΚΕΙ

Η άνοιξις καθως φαίνεται όριστικῶς άπεφάσισε να εγκατασταθῆ εις τὰ μέρη μας. Τα άνοιξιάτικα κέντρα συγκεντρώνουν όχι όλίγον κόσμον. Τα δε έρωτικά ειδύλλια είναι εις την ήμερησίαν διάταξιν και όταν έπιτρέπη και το φεγγαράκι εις την νυκτερινήν διάταξιν.

Και γάρ έποχή έρώτων έστι. Είς τον κήπον του Τυξειμίου δύναται τις να παρατηρήσει εις κανέν άποκεντρον μέρος πολλά από αυτά τὰ έρωτικά ζευγαράκια, τὰ όποια έξομολογοϋσι τὰ κατακλύζοντα την καρδίαν των παθητά όποια μαζύ με τὰ μυαλάτων έχουν πάθει πρό πολλού.

Μαζύ με την άνοιξιν ήροχισαν να αναφαινώνται πού και πού και κανένα ψαθάκι. Με την τελευταίαν καλοκαιρίαν μάλιστα ο αριθμός των ψαθοφόρων ηΰξησε. Τα ψαθάκια όμως ως επί το πλείστον μαρτυροϋσιν μικροχρόνειον ζωήν, καθως επίσης και την οϋχι άνθηράν οικονομικήν κατάστασιν εις της τσέπαις μερικῶν. Είς κάποιον φίλον μου πού τον έκαμα την παρατήρησιν μου είπε:

— "Ε! αγαπητέ. La vie est dure et les femmes sont...!

Κάποιος από τούς γνωστούς μπλαζέδες πού όλη την ήμερα δέν έχουν άλλη δουλειά παρά να γυρίζουν στα πεζοδρόμια του Πέραν παρηκολούθει ένα θελκτικό κορμάκι. Την ήκολούθει άνω της ήμισείας ώρας. Εκείνη βιαστική χωρίς να γυρίξη να διή πίσω της έξηκολούθει τον δρόμον της και άμφιβάλω άν ήξευρε ότι κάποιος την κυνηγοϋσε.

Ότε εις μίαν καμπήν των Μνηματακίων στρέψασα έδειξε το πρόσωπόν της εις τον νέον μας!

«Άς το διάβολο ήτανε ή άδελφή μου» είπε και έξηκολούθησε τον δρόμον του διά να κυνηγήση βέβαια κάμμίαν άλλην!

Τὰ σχόλια περιττά...

Σοφός καθηγητής διμιλῶν προς τούς μαθητάς του. — Προκειμένου σήμερα να σās διμλήσω περι ρινοκέρου, σās παρακαλῶ να επιστήσητε όλην σας την προσοχήν, διότι δέν είναι δυνατόν να λάβητε ιδέαν περι του ζητήματος άν δέν με παρακολουθήτε διά του βλέμματος.

ΤΡΙΚ. ΤΡΑΚ

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΣ ΘΙΚΟΣ ΘΕΜ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

ΜΕΓΑΛΗ ΟΔΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΑΝ,

(παραπλεύρως της Σάντα - Μαρίας).

Τὸ μόνον δμογενές κατ' άστυμα, τὸ όποιον άμιλλάται προς όλα τὰ εύρωπαϊκά διά την

φιλοκαλίαν,

κομψότητα,

καλαισθησίαν.

Τὸ μόνον, τὸ όποιον έχει

τὰ ωραιότερα,

τὰ στερεώτερα

ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΚΑ

ΡΦΑΣΜΑΤΑ.

Ίδιαίτερον τμήμα γυναικείων ένδυμάτων.

Ευφρόσυνοι γάμοι. — Με πολλήν χαράν άγγέλλομεν, ότι τή Κυριακήν εις στενόν οικογενειακόν κύκλον έτελεσθησαν έν Φαναριώ οί γάμοι τής προσφιλοῦς αδελφής του Σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Άμασειας κ. Γερμανού δεσποινίδος Εύρουδικης Καραβαγγέλη μετά του γαστού τής πόλεως μας Ιατροῦ κ. Σεργίου Χαϊζηλαπιστόλου. Του μυστηρίου προέβητο ο Σεβ. μητροπολίτης Προύσης κ. Δωρόθεος. Είς το άρμονικόν ζεύγος τό ‘Ασ’Ολα’ εύχεται πάν άγαθόν.

Διδασκαλικές Σύνδεσμος. — Αύριον, Κυριακήν, έν τή αίθουση του Έλλ. Φιλολογ. Συλλόγου κατά τήν 10 1/2 π. μ. ώραν, τελείται ή επέτειος έορτή του Διδασκαλικού Σύνδεσμου, καθ’ ήν ο άντιπρόεδρος αυτού κ. Δ. Η. Οικονομίδης, καθηγητής, θέλει αναγνώσει τήν έκθεσιν των πεπραγμένων, ο δε ρήτωρ τής ημέρας κ. Π. Παπακωνσταντίνου, καθηγητής, θέλει έκφωνήσιν τον πανηγυρικόν τής εορτής: θά προστή Ιδιαίτερος άντιπροσωπος τής Α. Θ. Π. του Οίκουμενικου Πατριάρχου.

Συναυλία. — Αύριον, Κυριακήν, ώρα 2 1/2 μ. μ., έν τή αίθουση του Έλλ. Φιλολ. Συλλόγου διδεται συναυλία υπό τής διακεκριμένης κλειδοκυμβαλιστριας δεσποινίδος Ελένης Θεοδοριδου. Το πρόγραμμα τής συναυλίας ταύτης είναι ποικιλώτατον, περιχει έργα του Scarlatti Tausig, του Beethoven, Grieg, Chopin, επί πλέον δε και δύο έργα πρωτότυπα τής δεσποινίδος Θεοδοριδου Nuit Tranquille και Thème Varié. Είμεθα βεβαιοι, ότι πλείοσι φίλοι τής έκλεκτής μουσικής θά σπεύσωσιν εις τήν καλλιτεχνικήν αυτήν άπολαυσιν, ήτις τους άναμένει αύριον εις τήν συναυλίαν τής δεσποινίδος Θεοδοριδου.

Άναχωρήσεις. — Διά τής «Μηδείας» τής εταιρίας Πακέ άνεχώρησεν ο κ. Francis Douglas Watson γενικός διευθυντής τής ‘Εταιρίας των Τηλεφώνων μετά τής μεγαλειέρας αυτού θυγατρός δεσποινίδος Betty Douglas-Watson, κατευθυνόμενος εις Παρισίους και Λονδίον.

— Είσης εις Λονδίον άνεχώρησε διά τής συμβατικής και ο έπιθεωρητής τής αυτής εταιρίας κ. Sydney Smith.

— Τήν Τρίτην διά του αιγυπτιακού ‘Ισμαηλία’ άνεχώρησαν εις Αθήνας και εκείθεν εις Κεφαλληνίαν χαριν άναψής ο κ. Η. Τρωιάνος μετά των δεσποινίδων θυγατρων του Ελένης, Αφρηλίας και Ανθούλας. Είς τους άπελθόντας εύχόμεθα τό ταχέδιον εύχαριστον και αίσαν τήν επιστροφήν.

Μνημόσυνον. — Αύριον εις τήν έκκλησίαν του Άγιου Γεωργίου έν Μακρίκι τελείται τεσσαρακονθήμερον άρχιερατικόν μνημόσυνον υπέρ άναπαύσεως τής ψυχής τής τόσο άφώως και σκληρώς μεταστάντος ‘Αθηνάς Σ. Εύτυχιδου. Οί τιμώντες τήν μνήμην τής μακαριτιδος θά σπεύσωσι να ένώσωσι τάς δεή εις των.

Ποδοσφαιρικά άγώνες. — Τήν Κυριακήν έτελέσθησαν έν Ταταούλοις μεταξύ τής δευτέρας ποδοσφαιρικής ομάδος του Γυν. Συλλόγου Ταταούλων ‘Ηρακλής’ και των ‘Strugglers’ Μ διου οί τελικοί ποδοσφαιρικά άγώνες. Τα άποτελέσματα ύπληξαν ίσα των ποδοσφαιριστών του ‘Ηρακλέους’ και των ‘Strugglers’ σχοντων άνά δύο τέρματα. Ούτω οί του ‘Ηρακλέους’ μένου νικηταί με τά δύο τέρματα τής προπαραλήθουσας Κυριακής. Έν τῷ πεδ.ο του Κεατχανέ είσης ήγωνίζετο ή τρίτη ποδοσφαιρική όμής του ‘Ηρακλέους’ μετά των ‘Star Club’ σχούσα δύο τέρματα.

Πανταζοπούλειον Διαγώνισμα (Αήλωσις). — Είς τους φίλους και συνδελφους όσοι έξ ένδιαφέροντος με διηρώτησαν, δηλώ και σήμερα δημοσιάζ ότι δέν έπρόφθασα να λάβω κ’ έγώ μέρος εις το Πανταζοπούλειον Διαγώνισμα προς συγγραφην Άναγνωστικού. Σπουδαία και άλλεπαλληλα οικογενειακά γεγονότα, πρωτίστως δε ή μακρά και άθεραπευτος τής μητρός μου ασθένεια, δέν μου επέτρεψαν, άτυχώς, να προχωρήσω πέραν του 20ου κεφαλαίου τής Διηγησης μου, — είδους άποκλειστικώς έλληνοπρεπούς Ροβινσώνας, έν συνδυασμῷ προς τά τελευταία βήματα τής επιστήμης και τής τέχνης. ‘Επιφυλάσσομαι μολαταύτα

να συμπληρώσω τό έργον μου, και να τό εκδώσω άνεξαρτήτως πάσης ύποχρεώσεως. — Δημ. Μελισσόπουλος, καθηγητής Ρωσ. Σχολής.

Νέος δικηγόρος. — Ο έκ των άπεφοίτων τής Νομικής Σχολής κ. Χριστόφορος Πανιαζίδης, κατοπιν των άπειτουμένων εξετάσεων, έλαβε τήν άδειαν τῷ δικηγόρειν. Είς τον εύγλυδα νέον δικηγόρον εύχόμεθα παρομοίαν έπιτυχίον και έν τῷ πρακτικῷ του σταδίῳ.

Έκ Κουρίου. — Αύριον τελούνται εις τό Κουρίον Γιάλοβας οί γάμοι του έκ των προκριτων τής κοινότητος κ. Σωκράτους Ζαμπέτογλου μετά τής θελικής δεσποινίδος Δεσποίνης Καρδζόγλου. Ο γάμος αυτός θ’ άποτελέσῃ γεγονός κοινωνικόν πρώτης τάξεως εις τήν κοινόπολιν εκείνην, διότι δι’ αυτόν από σήμεραν μετεβησαν εκεί πολλαί επιστημονικές έκ του έπιστημονικου και έμπορικου κόσμου τής πόλεως μας.

Έκδρομαι εις Παρισίους. — Τρεις έκδρομαί προετοιμαζονται διά τους Παρισίους. Η πρώτη άναχωρεί τήν 11 Ιουνίου, ή δευτέρα τήν 25 Ιουνίου και ή τρίτη τήν 9 Ιουλίου. Έκαστη έκδρομή θά διαρκέσῃ 34 ήμέρας. Αί έκδρομαί θά γίνουσι διά των άτμοπλοίων Πακέ, οιοσδήποτε και άν είναι ο άριθμός των έκδρομέων. Πρώτη θέσις λ. Τ. 32, Β’ λ. Τ. 27, Γ’ θέσις λ. Τ. 16. Όλα τά έξοδα περιλαμβάνονται εις τό εισιτήριον. Διά περισσοτέρας πληροφορίας ζητήσατε τό εικονογραφημένον πρόγραμμα από τον οργανωτήν κ. Θ. Βαλαλάν, Γαλατά, Χάνιον Άγιου Πέτρου, 10.

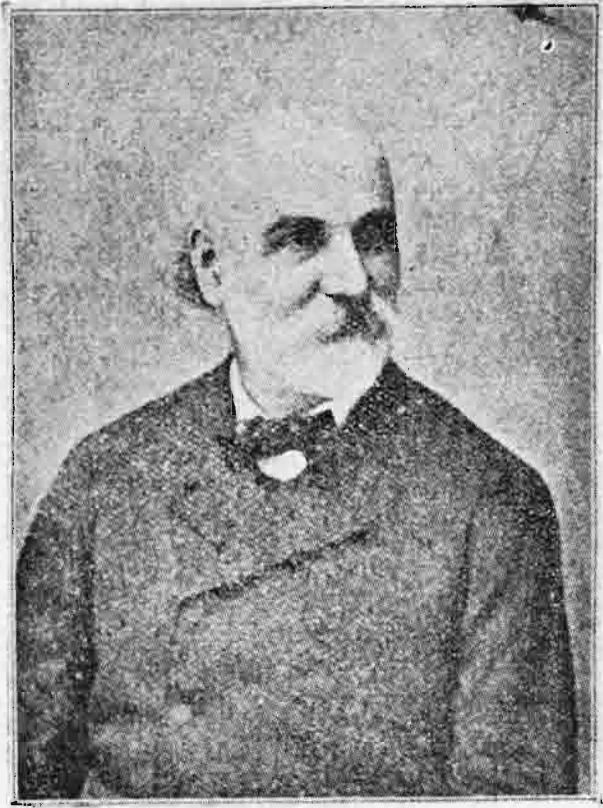
Διά τους φίλους τής έξοχής. — Έχομεν να κάμωμεν μίαν σύστασιν διά τους φίλους τής έξοχής: να μη λησμονούν εις τάς έκδρομάς των και τό Τσεγκέλικι. Έκει εις τό καφενεϊον και ζυθοπωλείον του αγιάσματος, του αγ. Παντελεήμονος έκτός τής ωραίας και μαγευτικής τοποθεσίας και του ρομαντικου όρίζοντος θά εύρωσι πᾶσαν άεσιν, πρόθυμον περιποίησιν, ποτά πρωτίστως ποιότητος συνοδευόμενα με μεζέδες έκλεκτους και άφθόνους. Όλη αυτή ή διοργάνωσις όφείλεται εις τον άκάματον διευθυντήν του ζυθοπωλείου κ. Κωνστ. Βασιλειάδην, ο όποιος ουδένος κόπου έφείσθη όπως Ικανοποιήσῃ και εύχαριστήσῃ έκείνους οίτινες θά έκδράμουν μέχρι του αγιάσματος. Έξάπαντος τό άγιασμα του αγ. Παντελεήμονος θά άποτελέσῃ έφέτος τό έντευκτήριον όλων των φίλων τής έξοχής και τής χαράς.

Μουσικαί εκδόσεις. — Το έκδοτικόν κατάνστημα μουσικων έργων του κ. Σ. Χρησιδου, Μεγάλη όδός Πέραν, τό όποιον καθ’ έκαστην εβδομάδα τροφοδοτεί τους φιλομούσους τής κοινότητος μας με νέα έργα, επ’ έσχάτων έξεδωκε τά εξής: E. Becucci, Tesoro Mio, L. Lempers, One Step, Chopin Marche funebre κα’ άλλα. Αί εκδόσεις του κ. Σ. Χρησιδου διακρίνονται διά τήν επιμέλειαν, φιλοκαλίαν και ευθηνίαν των.

ΕΥΦΗΜΙΑ Κ. ΜΠΟΝΑΤΣΟΥ
ΚΑΙ
ΣΤΑΥΡΟΣ Χ. ΤΖΕΛΕΠΙΔΗΣ
ΕΣΤΕΦΘΗΣΑΝ
‘Εν Πέραν’, τῇ 13/26 Απριλίου 1914.

Ο ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΣΤΟΥΓΙΑΝΝΙΔΗΣ ειδοποιεί τήν αξιότιμον πελατεϊαν του, ότι καταστραφέντος υπό πυρκαϊά, του έν τῇ όδῳ ‘Υψηλής Πόλης αριθ. 19-20 κτιρίου έν τῷ όλοῳ εύρισκετο ή κλινική αυτού, δέχεται επισκέψεις εις τήν έν Πέραν Σακίς Άγάς όδός Νανέ, αριθ. 22, οίκίαν του μέχρι τής επιδιορθώσεως του άνωτέρου κτιρίου όποτε και πάλιν θέλει έγκατασταθῆ έν αὐτῷ.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΒΟΖΩΡΗΣ ειδικῶς επί μακρόν σπουδάζων έν Παρισίοις, περι τά μαιευτικά-γυναικολογικά και παθολογικά νοσήματα, εκείθεν δε νεωστί επιστρέψας, ίδρυσεν Ιατρικόν γραφειον και δέχεται έν τῇ κατοικίᾳ του: Πέραν, όδός Σεργί, αριθ. 22, πλησίον τής Άγγλικής Πρεσβείας, από τής 2-5 μ. μ. Θεραπεία ασφαλής των διαφόρων παθήσεων τής μήτρας (μητρίτιδος, δυσμηνορροίας, αλμορραγίας κτλ.) διά νεωτάτων όλως μεθόδων. Τους άπόρους δωρεάν έκαστην Παρασκευήν τήν ίδίαν ώραν.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

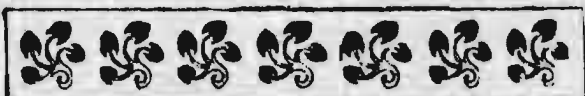
Θαλεζός γέρων, γλυκειά φυσιογνωμία και γνωστή προσωπικότης, ο Ζαχαρίας Χατζόπουλος, απέθανε τό παρελθόν Σάββατον εις ηλικίαν 93 έτων.

Καίτοι ο μεταστάς ήναγκάζετο λόγω νοσήματος, από έτων να οικουρή, καιτοι τά έτη επέθετον επί του γέροντος τό φορτίον των, έν τούτοις διετήρει μέχρι τελευταίας πνεύσης άνμαίας τάς διανοητικάς δυνάμεις και ουδέν ίσχυσε να μεταβληθῆ ή γλυκύς χαρακτήρ και ή συμπαθής ψυγή του αοιδίμου.

Ο βίος του Ζαχαρία Χατζοπούλου, πολλαχώς και έπωφελώς δράσαντος εις τά έθνικά ήμῶν πράγματα, ύπήρξε πρότυπον φιλοπονίας και ευθύτητας. Δημιούργημα έαυτου, ήγάπα τά γράμματα και ως πρόεδρος τής κοινότητος Σταυροδρομίου πολλά συνετέλεσεν υπέρ των εκπαιδευτηρίων αυτής, δι’ ιδίων δε δαπανων έκτισε και συνετήρει τά έν Σαλματαμβρουκίῳ Έκπαιδευτήρια, άτινα φέρουσι τό όνομά του. Επίσης ως μέλος του Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου διεκρίθη διά τήν μετ’ άφοσιώσεως εκπλήρωσιν των καθηκόντων αὐτου.

Η κηδεία του αοιδίμου έγένετο μετά πολλής έπιστημότητος έν τῷ Ιερῷ ναῷ των Εισοδίων τής Παναγίας τήν Τετάρτην προεξαρχόντων των μητροπολιτων Άμασειας, πρῆγην Δεδρων και Αργυρουπόλεως. Το πένθος ήγεν ή κόρη του μακαρίτου κυρία Κυμπρίτη σύζυγος του άλλοτε ένταθθα Γενικου Προξένου τής Ελλάδος, παρέστησαν δε κατά τήν τελετήν αντιπροσωπεύει τής Α. Θ. Π. του Οίκουμεν. Πατριάρχου του Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου τής Έλλ. Πρεσβείας και των διαφόρων σωματειων, άτινα ευεργέτησεν ο μεταστάς, είσης δε πολλά πρόκριτα μέλη τής περαικῆς κοινότητος τιμώντα τήν μνήμην του μεταστάντος.

Άπευθύνομεν τά θερμά μας συλλυπητήρια εις τήν οικογένειαν του μεταστάντος ευχόμενοι αὐτῷ τήν γαίαν έλαφράν και αιωνίαν τήν μνήμην.

« ΑΔΙΚΗ ΩΡΑ »

Ὁ γνωστός τῆς πόλεώς μας δημοσιογράφος καὶ λογογράφος κ. Β. Ἡλιαδῆς ἐξέδωκε κατ' αὐτὰς ἐν κομψὸν τεῦχος σειρὰν διηγημάτων τοῦ ἐπὶ τὸν τίτλον «Σπιθῆς». Ἐκ τῶν διηγημάτων αὐτῶν, τὰ ὁποῖα διακρίνει πρωτοτυπία καὶ ἐμπνευσις στο λῆξει δὲ πολλὴ παραστατικότητα, δημοσιεύομεν χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας τὸ κατωτέρω.

Μὲ μαλλιά πλεγμένα σὲ δυὸ κατάμακρες πλεξοῦδες, ποῦ κατέβαιναν ὡσαμε τὸ δλόγυμνα ὁμοροφοτορνευμένα πόδια τῆς ἄπλωνε ἡ Ἀγγέλω τὰ κατάλευκα καλεμκεριά καὶ τὰ μοσχοπλυμμένα ἀσπρόροχά της. Κι' ἀπλῶνοντας ἓνα σιγανὸ σιγανὸ λιανοτράγουδο ἀνέβαινε ὡς τὰ ροδοβαμμένα της χειλάνια καὶ χάνονταν τὸ τραγοῦδι μέσα στὰ ἀπλωμένα σενδόνια καὶ στὰ ἀνέγγικτα καινούργια πανιά ποῦ εἶχε μονάχη της νύκτες δλόκληρες φάνη :

*Ἦθελα νάχω σὴν καρδιά ἓνα παραθυράκι
γιὰ νὰ τανοίγω τὸ πρωὶ νὰ βγάλῃ τὸ φαρμάκι.*

Μὲ διπλωμένα πόδια καθισμένη ἡ κυρὰ ρινῆ, ἡ μητέρα της, στὸ διπλανὸ δωμάτιο ὕμωνε μὲ χέρια ἀνασκουμπωμένα μέσα σὲ ἄ τετραγωνικὴ σιάφη κι' ἀφίνοντας κάποτε τὸ ζυμάρη της γιὰ νὰ πάρη τὴν ἀναπνοή της καὶ νὰ σφογγίση μὲ νερὸ τάλευρωμένα χέρια της ἔρριχνε μιὰ στρογγυλὴ ματιὰ σὴν Ἀγγέλω της, ποῦ γιὰ νὰ φθάσῃ τὸ ἀψηλοδεμένο σχοινὶ πότε ἀνέβαινε σ' ἓνα σκαμνὶ καὶ πότε ἀνασηκώνονταν σὶς ἄκρες τῶν ποδιῶν της. Μασσοῦσε τὸ πηγουνάκι της, τὸ ὀρθωμένο ὡς πάνω στὰ χεῖλια της, καὶ μέσα στὸ μάσσημα τοῦ πηγουνιοῦ της μασσοῦσε δυὸ τρία λόγια γιὰ τὴν ὁμορφιά καὶ τὴν προκοπὴ τῆς κόρης της, ποῦ σιγοτραγουδοῦσε.

*Τ' δλόξανθά μου τὰ μαλλιά χαλάλι θὰ τὰ κάνω
Κ' ὄθε περῆς, ἀγάπη μου, μπροστά σου θὰ τὰ ράνω.*

— Μητέρα μου! ἐφώναξε ἔξαφνα ἡ Ἀγγέλω ἀφίνοντας τὸ ἄπλωμα καὶ τὸ γέλοιο καὶ τὸ τραγοῦδι. Κι' ὀρμώντας στὸ διπλανὸ δωμάτιο ποῦ ζύμων ἡ κυρὰ Κρινῆ σωριάσθηκε σὴν ἀγκαλιά της. Ἀνατινάχθηκε ἐκείνη καὶ βλέπωντας τὴν ὄψι τῆς Ἀγγέλωσ κερένια χλωμή, σὰν ὄψι πεθαμένου ἀγκάλιασε αὐτὴν καὶ μιὰ πνιγμένη φωνὴ ξεχείλησ' ἀπ' τὸν λάρυγγά της :

— Τί ἔπαθες, Ἀγγέλω μ' ; ...

Ἐνα παραπονιαρικό ἀναφυλλητὸ ἀποκρίθηκε σὴν ἐρώτησι τῆς κυρὰ-Κρινῆσ καὶ ὕστερα δύο λόγια μόλις ξεκολλῆσαν ἀπὸ τὰ πονεμένα χειλάνια της :

— Πές τὴν νὰ μὴν τὸν βλαστημᾷ μητέρα μου !

Καὶ τὴν ἔσυρε ὡς ἔξω στὴ σαλίτσα μὲ τὰ τετράγωνα ξυλένια κάγκελα γιὰ νὰ ἀκούσῃ κάτι φοβερὲς βλαστήμιες τῆς κυρὰ Ἀκριβῆσ, τῆς γειτόνισσας :

— Ἄδικο ὦρα νὰ σ' ἐρῆθῃ ! Ἀναθεματισμένε ! Κακόχρονο νάχῃς ! Ἐσκυψε ἀπὸ τὰ κάγκελλα ἡ Κρινῆ καὶ εἶδε τὴν Ἀκριβῆ μὲ μισὸ δόντι καὶ μ' ἓνα τσουβάλι στὴ μέση

νὰ ἀποβγάξῃ μὲ βροσιὲς τὸ μοναχογυιὸ της τὸ Στράτο ποῦ, φορτώνοντας τὰ πλεμμάτια στὸν ὄμο του, ἔσπρωχνε τὴν ἔξωπορτα ψιθυρίζοντας : « Γουρσοῦζα ! » Κι' ὅταν ἔγεινε ἄφαντος ὁ Στρατῆς καὶ σβύσανε δλότελα τὰ βήματά του ἐφώναξε καὶ πάλι ἡ Ἀκριβῆ μὲ μιὰ στριγγιά φωνή :

— Ἄδικωρισμένε ! Κακὴ ὦρα ποῦ γεννήθηκες.

— Ἀμαρτία, ἀμαρτία κυρὰ γειτόνισσα ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τῆς Κρινῆσ.

Μὰ εἶχε πνιγῆ ἡ φωνὴ αὐτὴ μέσα στὸ ἀνατρίχιασμα καὶ τὸ ἀναφυλλητό της μὲσ' τὴν κακία τῆς Ἀκριβῆσ, ποῦ ἔμπαινε σὴν κάμαρῆ της κτυπώντας μὲ ὀρμὴ ἀκόμη τὰ φύλλα τῆς πόρτας καὶ βλασφημώντας ἀκόμη μὲ τὸ μισὸ της δόντι.

— Ἐλα κ' ἡσύχασε παιδάκι μου εἶπε παρακλητικὰ ἡ Κρινῆ ἀγκαλιάζοντας πονετικὰ τὴν Ἀγγέλω. Δὲν ἀκούει ὁ Θεὸς τέτοιες βλαστήμιες. Τῆς ἔχει συνειθίση πειὰ κι' Αὐτός. Δὲν μπορεῖ δὰ ἂν δὲν βλαστημήσῃ. Ἐχει γιὰ προσφάγι της τὴν βλαστήμια. Πόσες φορές δὲν τὴν συμβουλέψαμε νὰ μὴ βλαστημᾷ ἔτσι ἄσχημα τὸ γυιὸ της ! Δὲ ξεύρω ποῦ θὰ ψωμοζητᾷ σὰν σφαλίξῃ μιὰ μέρα τὰ μάτια του ὁ Στρατῆς !

Ἐσκούπισε μὲ τὴν ἄκρη τῆς κεντημένης ποδιᾶς της τὰ μάτια της ἡ Ἀγγέλω καὶ κάθισε σὴν ἀλευρωμένη ἀγκαλιά τῆς μητέρας της γιὰ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὸ κλάμμα καὶ τὰ βογγὰ ἀναφυλλητά. Μέσα στ' αὐτιά της ὁμως βοῦζανε φρικιαστικὰ τὰ λόγια τῆς γρηὰ στρίγγλας : « Ἄδικη ὦρα ! »

Καὶ ὅλη ἡ ταραχὴ καὶ τὸ ἀνατρίχιασμα της δλόκληρο σ' ἓνα μεγάλο κῦμα φόβου, ποῦ πλημμύρισε τὴν ψυχὴ της. Ἄν ἔπιανε ἡ μητρικὴ αὐτὴ βλαστήμια ! Χτυποῦσανε τὰ μηνίγια της καὶ τὰ μαργαριταρένια δόντια της ἀπ' τὴν ἀνατριχίλα τοῦ φόβου καὶ σὰν ἓνα φρικαλέο ὄνειρο, περνοῦσε μέσα στὴ σκοτεινιασμένη φαντασία της μιὰ ζουγραφιὰ ἀπαίσια. Ἀναταράζονταν ἡ Ἀγγέλω ἀπ' τ' ὄνειρο ποῦ ἔβλεπε μ' ὀλοάνοικτα ἀγριεμμένα μάτια. Ὅλη της ἡ ζωὴ καὶ ἡ χαρὰ της καὶ ἡ εὐτυχία της καὶ ἡ ψυχὴ της κρεμιότανε στὰ χέρια τοῦ Στρατῆ. Ἀγαπιότανε ! Κ' ἔβλεπε τώρα τὸ Στρατῆ ἀποσβολωμένο, σαστισμένο, μ' αὐτιά ποῦ βοῦζαν ἀπ' τὴν ἀπάνθρωπη βλαστήμια τῆς μητέρας του νὰ ἀκολουθῆ ἓνα δρόμο ἄγνωστο. Ἦταν ὀλωσδιόλου ἄγνωστος ὁ δρόμος αὐτός ! Καὶ διάβαινε φορτωμένος μὲ τὸ πλεμμάτι καὶ μὲ τὴ βλαστήμια ὁ Στρατῆς μὲ μάτια τυφλωμένα, γυρνώντας μόνο κάποτε γιὰ ν' ἀφιγκρασθῆ μέσα σὴν ἐρημιὰ τοῦ ἄγνωστου δρόμου μὴ καὶ τὸν ἀκολουθεῖ ὁ ἦχος τῆς βλαστήμιας : « Ἄδικη ὦρα ! » Ναι, ἀκούονταν πειὸ δυνατὰ θαρρεῖς, πειὸ ἀγριεμμένα θαρρεῖς καὶ ἔτρεχε τώρα ὁ Στρατῆς σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦσε κάποιος. Δὲν εἶδε τὸ μεγάλο γκρεμνὸ καὶ τὸ ματωμένο ποτάμι ποῦ φιλοῦσε τὰ πόδια τοῦ γκρεμοῦ. Καὶ τρέχοντας τσακίσθηκε ἐπάνω στὸ γκρεμνὸ καὶ φούσκωνε ὄλο φούσκωνε τὸ ποτάμι ἀπ' τὸ ἀδικοποτισμένο αἷμά του. Κτυποῦσαν ἀκόμη τὰ μηνίγια καὶ τὰ μαργαριταρένια δόντια της καὶ μὲ τὸ χέρι σὴν καρδιά της κουλουριάσθηκε σὰν ἓνα φεῖδι γιὰ νὰ ζεσταθῆ. Ἄ ! πῶς βοῦζαν ἀκόμη μέσα στ' αὐτιά της τὰ λόγια τῆς κυρὰ-Ἀκριβῆσ ! Καὶ ξυπνώντας ἀπ' τὸ φρικτὸ ὄνειρο τινάχθηκε κι' ἀφίνοντας τὸ ἄπλωμα καὶ τὴ μητέρα της νὰ ζυμώνῃ ὀλομό-

ναχη χύθηκε ἔξω στὸ δρόμο καὶ σπρώχνοντας τὴν ἔξωπορτα τοῦ διπλανοῦ σπητιοῦ ὄρμησε σὴν κάμαρῆ τῆς κυρὰ-Ἀκριβῆσ. Τὸ κορμάκι της σπαρταροῦσε δλόκληρο. Καὶ ἡ γρηὰ στρίγγλα βλέπωντας αὐτὴν ἀρχίνισε νὰ φωνάζῃ ἄγρια :

— Τί θέλεις πάλε ἐδῶ. Τί θέλεις ξελαγιασμένη ! Μπᾶς καὶ νομίζεις πῶς θ' ἀνταμώσῃς τὸν ἀδικωρισμένο τὸ γυιὸ μου . . .

— Σώπα ! Σώπα ! ἀπολογήθηκε πνιγμένα ἡ Ἀγγέλω.

— Τί θές ἐδῶ ; Τί θέλεις ;

— Κυρὰ-Ἀκριβῆ, ἐφώναξ' ἡ Ἀγγέλω. Τὰ λόγια σου καὶ τίς κατάρες καὶ τίς βλαστήμιες σου ὄλα τὰ ἄκουσα. Πᾶρ' τίς βλαστήμιες πίσω κυρὰ-Ἀκριβῆ. Γιὰ ἔλεος ! Νὰ τὰ δικά μου στήθεια, νὰ ὄλη μου ἡ ζωὴ ! Μπροστά σου ! Ἀδημόνησε ἐπάνω μου, σὶς τρίχες τοῦ κεφαλιοῦ μου βλαστήμησε. Σ' ἐμένα ἡ ἄδικη ὦρα ὄχι στὸ γυιὸ σου ! ὄχι σ' αὐτόνα !

Κι' ἐγονάτισε μὲ μάτια καὶ μὲ χεῖλια βουρκωμένα ἀπὸ τὸ κλάμμα κι' ἀπὸ τὸ παρακάλιο.

— Πᾶρ' τίς βλαστήμιες πίσω . . . Σ' ἐμένα ἡ ἄδικη ὦρα !

Κάτι μεγάλο ξύπνησε μέσα στῆς στρίγγλας μάννας τὴν ψυχὴ, κάτι ποῦ πρώτη φορὰ ἔννοιωθε μέσα στὰ στήθεια της. Ἐνα βάρος, ἓνα μεγάλο βάρος. Κι' ἀφίνοντας γονατισμένη τὴν Ἀγγέλω νὰ κλαίῃ ὄρμησε στοὺς δρόμους σὰν τρελλὸ. Λαχανιασμένη ἔτρεχε μὲ μάτια, ποῦ σὰν νὰ ζητοῦσαν κάτι. Ἄπλωνε τὰ χέρια της σὰν νὰ ὀδιωχνε κάποια ἀσύλληπτη στοιχειωμένη σκία καὶ τὰ χεῖλια της στεγνά, κολλημένα ἐνώνονταν σὲ μιὰ πνιγμένη κραυγὴ ποῦ μόλις κ' ἔβγαινε ἀπ' τὸ στόμα της « Στράτο ! Στράτο ! » Τὰ πόδια της γυμνὰ πατοῦσαν ἐπάνω στὰ γυαλιὰ καὶ σὶς μυτερὲς πέτρες καὶ τρέχανε τὰ αἵματα ποτάμι. Κι' ἀνέβαινε τίς ἀνηφόρες καὶ τὰ μονοπάτια σὰν στοιχειὸ οὐρλιάζοντας. Τὰ σκυλλιά τοῦ χωριοῦ ἀντικρύζοντας μιὰ ματωμένη σκία νὰ τρέχῃ ἔτσι οὐρλιάζοντας ἀρχίνισαν νὰ γαυγίζουν ἄγρια, ἀπειλητικά. Μὰ δὲν φοβοῦνταν τὰ γαυγίσματα τῶν σκύλων ἡ κυρὰ-Ἀκριβῆ, οὔτε καὶ τίς φωνὲς τῶν μικρῶν παιδιῶν ποῦ κυνηγῶντας τὴν ἐφώναζαν : « Ἐλάτε νὰ διῆτε τὴν κυρὰ-Ἀκριβῆ ποῦ μέθυσε. Εἶναι στουπὶ στὸ μεθύσι. Κιοῦπ, κυρὰ-Ἀκριβῆ, κιοῦππ ! » Ἐκείνη ἀνέβαινε τρεχάτη, λαχανιασμένη τὸν ἀνήφορο καὶ κατέβαινε τὰ μονοπάτια τὰ φραγμένα μὲ ἀγκαθιὲς καὶ ἀβατσινιὲς καὶ φώναζε μέσα στὸ στόμα της « Στράτο ! Στράτο ! » Καὶ σταματώντας πάνω ἀπὸ μιὰ βαθειὰ στέρνα ἀντιπέγγισε τὴν τρελλὴ ὄψι της καὶ σκύβοντας κατόπιν στὰ πετρώνια χεῖλια της, ἀκουμπώντας ἐπάνω στὸ νερὸ σχεδὸν τὸ στόμα της ἐφώναξε μ' ὄλη τὴ δύναμί της : « Στὰ βάθεια σου ἡ βλαστήμια μου. Σ' ἐμένα ἡ ἄδικη ὦρα ». Σὰν νὰ ξανάσαινε λιγάκι καὶ πλένωντας μὲ τὸ νερὸ τῆς στέρνας τὸ κεφάλι της καὶ τὸ μέτωπό της τὸ καταξοχισμένο σ' ἀγκάθια τῶν μονοπατιῶν ξακολούθησε τὸ δρόμο της φωνάζοντας δυνατώτερα ὀλοένα :

— Στράτο ! Στράτο !

Καὶ ἡ ἡχώ ἐπανελάμβανε :

— Στράτοooo !

Σταματοῦσε ἀπὸ τὸ φόβο της στὸ ἄκουσμα τῆς ἡχοῦς καὶ ἔσφιγγε κατόπιν μὲ τὰ χέρια τὸ στόμα της. Κι' ἀπ' τὰ βεργόλυγα

ΠΟΙΚΙΛΑ - ΑΝΕΚΔΟΤΑ - ΕΥΘΥΜΑ

Η καλλονή ανά τους αιώνες.

Κατά το έτος 1900 οι 'Ακαδημαϊκοί κ. κ. 'Ιούλιος Λεμαίτρ, Ρενέ Δουμίκ, 'Εδμόνδος Ροσάν, Παύλος Μπουρζέ, Γουσταύος Λαρουμέ, Γάστων Παρί, Γαστώ Μπουασιέ, Αιμύλιος Γκεμπάρ, 'Ερρίκος Ούσαϊ και οι κ. κ. Μασπερό και Γουσταύος Σλουμβέρζε, μέλη οι δύο τελευταίοι της 'Ακαδημίας των 'Επιγραφών και Καλών Τεχνών, συνεζώνησαν μετά μεγάλου έκδοτικού καταστήματος των Παρισίων ν' αναλάβουν την συγγραφήν βιβλίου, το όποιον θα έπραγματεύετο περί της γυναικείας καλλονής ανά τους αιώνες.

Τοιούτου είδους βιβλία έχουν, ως γνωστόν, έκδοθη πολλά· εκείνο όμως του οποίου την σύνταξιν θ' ανέλαμβάνον οι δώδεκα 'Ακαδημαϊκοί, θα είχε τούτο κυρίως τὸ γνώρισμα, ὅτι θα έβρασιζέτο ἐπὶ παρατηρήσεων ιστορικῶν καὶ πᾶν ὅ,τι θ' ανεγράφετο ἐν αὐτῷ θα ἦτο ἀπόρροια βαθείας ἐπιστημονικῆς μελέτης, εἰς τρόπον ὥστε ἐκείνοι, οἱ ὅποιοι θὰ τὸ ἀνεγίνωσκον, νὰ ἦσαν βεβαίοι, ὅτι θὰ εἰδάνθων πράγματα ιστορικῶς ἀποδεδειγμένα καὶ ὄχι φαντασιοπληξίας τοῦ συγγραφέως.

Τὸ κύριον θέμα, τὸ ὅποιον θὰ ἐπραγματεύετο τὸ βιβλίον αὐτὸ ἦτο: «Πῶς διήρχοντο τὰς ἡμέρας τῶν αἰ κομραὶ γυναῖκες τῶν διαφόρων ἐποχῶν, ἀπὸ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων μέχρι τῶν Παρισίων τῆς σήμερον».

'Εννοεῖται ὅτι οἱ δώδεκα 'Ακαδημαϊκοί, οἱ ὅποιοι θὰ συνειργάζοντο διὰ τὴν συγγραφήν τοῦ τόσον ἐνδιαφέροντος τόμου, ἐπρεπε καὶ ν' ἀμειψθῶσιν... ἀκαδημαϊκῶς, δηλαδὴ πλοσιοπαρόχως, καὶ ὁ ἐκδότης, θέλων νὰ εἶναι βεβαίος ὅτι δὲν ἐζημιώνετο, ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἀρχίσῃ τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ βιβλίου, ἀν προηγουμένως δὲν ἐνεγράφετο ὁ ἀναλογικὸς ἀριθμὸς τῶν συνδρ μητῶν. Καὶ ἐδέησε νὰ παρέλθουν δεκατρία εἴη ἕως ὅτου συμπληρωθῇ ὁ ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς.

'Απὸ τοὺς δεκατρεῖς 'Ακαδημαϊκοὺς, οἱ πέντε— Γουσταύος Λαρουμέ, Γάστων Παρί Γαστώ Μπουασιέ, Αἰμύλιος Γκεμπάρ καὶ 'Ερρίκος Ούσαϊ—δὲν ὑπάρχουν πλέον, ἀποθανόντες κατὰ τὸ δαρρεῦσαν χρονικὸν διαστήμα. Οἱ ἐναπομειναντες συνεργαται κατώρθωσαν, κατόπιν ἐνδελεχοῦς καὶ εὐσυνειδήτου ἐργασίας, νὰ ἔρουν εἰς περὶ τὸ ἔργον καὶ τὸ βιβλίον ἐκδίδεται κατ' αὐτὰς πολυτελεστατον καὶ κομψότατον, ἐπὶ πλέον δέ, ἐκτός τῆς εἰδικῆς ἐκδόσεως τῆς προσωρισμένης διὰ τοὺς συνδρομητάς, πρόκειται νὰ γινῇ καὶ συνήθης εὐθνή τοιαύτη, ἣ

ὁποία θὰ δοθῇ εἰς τὸ βιβλιοπώριον. Εἰς τὴν Γαλιαν ἀναμένεται μὲ μεγαλην ἀνυπομονησιαν, δικαιολογουμένην πληρέστατα καὶ ἀπὸ τὸ θέμα τοῦ ἔργου καὶ ἀπὸ τὰ ὀνόματα τῶν συγγραφέων.

Ὁ ἀπαιτούμενος ὕπνος.

'Επιστημονικαὶ ἔρευναὶ καθόρισαν τὸ ποσὸν τῶν ὥρων, αἵτινες ἀπαιτοῦνται ὅπως κοιμῶνται τὰ παιδιὰ, τὰ μεταβαίνοντα εἰς τὸ σχολεῖον καὶ συνεπῶς ἐργαζόμενα πνευματικῶς.

Διὰ τὰ τετραετῆ παιδιὰ ἀπαιτεῖται ὕπνος δωδεκάωρος τὸ ἡμερονύκτιον, τὰ ἐπταετῆ ἐνδεκάωρος, τὰ ἐννεαετῆ δεκάωρος, τὰ δωδεκαετῆ ἢ δεκαετῆ ἐτῆ ἐννεαωρος, διὰ τὰ ἀπὸ τῆς ἡλικίας δεκατεσσάρων μέχρι εἴκοσι ἐτῶν ἀπαιτεῖται ὕπνος ὀκτὼ ἕως ἐννεα ὥρων.

Μητέρες, ἀφίνετε τὰ παιδιὰ σας νὰ κοιμῶνται ἐπαρκῶς.

Τὸ χρέος.

'Η κυρία Κοὲν μίαν νύκτα λέγει εἰς τὸν ἄνδρα τῆς, ὁ ὅποιος ἦτο τεταραγμένος:

— Γιατί, καλέ μου, δὲν κοιμᾶσαι ἀπόψε, γιατί εἶσαι τόσο ἀνήσυχος;

— Χρεωστῶ εἰς τὸν κύριον Λεβύ, τὸν ἀντικρυνόν μας γσίτονα, εἰκοσιπέντε λίρες καὶ δὲν ἔχω νὰ τοῦ τὰς ἐπιστρέψω, ἐνῷ τοῦ ὑπεσχέθη, ὅτι αὐριον θὰ τοῦ τὰς ἐδίδα.

— Κι' γι' αὐτὸ χολοσκάνεις;

'Η κυρία Κοὲν ἀνοίγει τὸ παράθυρον καὶ φωνάζει τὸν κύριον Λεβύ, ὁ ὅποιος ἐκάθητο ἀντικρυν. Ὁ κύριος Λεβύ ἐφάνη εἰς τὸ παράθυρόν του νεγκλίξε.

— Τί εἶναι; τί μὲ θέλετε; ἐρωτᾷ.

— Κύριε Λεβύ, ὁ ἄνδρας μου σὰς χρεωστεῖ εἰκοσιπέντε λίρες;

— Ναί!

— Λοιπόν, δὲν θὰ εἰμπορέσῃ νὰ σὰς τὰς πληρώσῃ, τοῦ ἤλθαν ἡ δουλειὰς ἀνάποδα.

'Επειτα ἡ κυρία Κοὲν κλείει τὸ παράθυρον καὶ στρέφεται εἰς τὸν σύζυγόν τῆς.

— Ἄνδρα μου, τοῦ λέγει, κοιμήσου ἤσυχα, τώρα εἶναι ἡ σειρά τοῦ κυρίου Λεβύ νὰ μὴ κοιμηθῇ.

Εὐγλωττία ἐπισκόπου.

Εἰς Ἄγγλος ἐπίσκοπος, ἐπισκεφθεὶς τελευταίως ἄσυλον φρεν βλαβῶν, ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας

— Κυρὰ 'Ακριβῆ! ἐπιθύρισε ὁ χωριανός. Κυρὰ 'Ακριβῆ!

Καὶ μὴ λαμβάνοντας ἀπάντησι:

— Σήκω καλότυχῃ καὶ θὰ σὲ κάψ' ὁ ἥλιος! Κάποιο παράδοξο γέλοιο ὤρμησε ἀπὸ τὸν λάρυγγά τῆς καὶ πνίγηκε τὸ γέλοιο τὸ παράδοξο καὶ τὸ βραχνὸ μέσα στὸ τράνταγμα καὶ σὲ μιὰ ἄγρια φωνή:

— Στράτοσο μου! Γ' υἱόκα μου!

Κι' ὀρμώντας στὸ λαιμὸ τοῦ χωριανοῦ τῆς ἀρχίνισε νὰ φωνάζῃ ἀκόμη δυνατώτερα φιλώντας τὰ μάγουλά του:

— Ἦταν καὶ πεθαμένος ὁμορφος ὁ γυιός μου! Ἦταν ὁμορφος... Δὲν εἶναι ἔτσι;

Μόλις καὶ κρατοῦσε τὸ κλάμμα του ἐκεῖνος βλέπωντάς τιν νὰ κτυπιέται καὶ νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ ἀνοίγῃ ἀπελπιστικὰ τὰ χέρια τῆς.

— Ἐλα κυρὰ 'Ακριβῆ! Μὴν πικραίνεσαι ἔτσι... Ζωὴ σὲ λόγου σου... Ὅλοι θὰ πεθάνουμε...

'Αναίσθητα, σχεδὸν κοκκαλιασμένα ἔπασαν τὰ χέρια τῆς 'Ακριβῆς. Σὰν κάποιο χέρι μυστικὸ νὰ σφάλισε τὸ στόμα τῆς.

νὰ κάμη λαμπρὸν κήρυγμα δι' ἐκείνους ἐκ τῶν τροφίμων τοῦ ἀσύλου, ὅσοι ἦσαν εἰς κατάστασιν ἐπιτρέπουσαν εἰς αὐτοὺς νὰ παρίστανται εἰς τὸν ναῖσκον τοῦ καταστήματος. Μετὰ τὸ κήρυγμα λοιπὸν καὶ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ὁ σεβασμιώτατος ἠρώτησε τὸν διευθυντὴν τοῦ ἀσύλου, ἐάν ἡ δουλία του ἤρθε εἰς τοὺς ἀκροατάς του. Καὶ ὁ διευθυντῆς ἀπεκρίθη:

— Θαυμασία, σεβασμιώτατε! Εἰς τοὺς ἡλιθίους πρὸ πάντων οἱ λόγοι σας προὔξηνσαν ἔκτακτον ἐντύπωσιν.

Προνοητικός.

Ὁ Τοτὸς εἰσέρχεται ἀποτόμως εἰς τὸ καλλυντήριον τῆς μητρὸς του.

— Παιδί μου, τοῦ λέγει ἡ μαμά του, σὲ παρακαλῶ ἄλλοτε νὰ κτυπᾷς τὴν πόρτα πρὶν ἐμβρῆ.

Καὶ ὁ Τοτὸς:

— Ὡ! δὲν ἐπείραζε! τὸ εἴξουρα· εἶχα πρὶ ἕτερα κυττοξεῖ ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα.

Δόγια τοῦ θεάτρου.

— Σὰς συνιστῶ θερμῶς τὸν κομικὸν αὐτὸν τοῦ θιάσου, εἶναι κύριος πολὺ σοβαρός.

Ἐκλογή.

— Ὡ! τί ὄμορφο κορό! Πῶς τὸ λέτε;

— Ἀριστοτέλη, κύριε!

— Διαβολε. Τί σὰς ἤρθε νὰ δώσετε τόσο σοβαρὸ ὄνομα σ' ἓνα τόσο μικρὸ παιδάκι!

Εἰς τὸ θέατρον.

— Πῶς εὐρίσκετε τὴν τραγωδίαν μου, κυρία;

— Εἶναι πράγματι γιὰ νὰ κλαίῃ κινεῖς...

Φυσικόν.

— Τραγούδησε καλὰ χθὲς ὁ Κ. εἰς τὸν Τροβ ἄτορε τὸ «Μιζερέρε».

— Τέλεια.

— Τὸ ἐπερίμενα.

— Πῶς;

— Ἀφοῦ ὑπανδρεύθηκε δύο φορές.

Ὁ ἰατρὸς

Α. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ, ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

δέχεται τοὺς πάσχοντας ἀπὸ γυναικεία καὶ παθολογικά νοσήματα, καθ' ἐκάστην ἀπὸ τῆς 9-12 καὶ ἀπὸ τῆς 4-7 μ. μ. ἐν τῇ ἐν Πέραν Παθολογικῇ αὐτοῦ Κλινικῇ, Καλιοντζῆ Κολλούκ, διαμερίσματα (appartements) Ναούμ, ἀριθμὸς 2. Ἀπὸ δὲ τῆς 1-4 μ. μ. ἐν τῷ φαρμακείῳ τοῦ κ. Δημ. Γιτσοπούλου, Μεγάλῃ ὁδῷ Γαλατᾶ, ἀριθμὸς 77. Τοὺς ἀμόρους δέχεται δωρεὰν κατὰ πᾶσαν Παρασκευὴν.

Χαμήλωσε τὸ κεφάλι τῆς καὶ ὕστερα μὲ μιὰ πνιγμένη, ἀδύνατη φωνὴ εἶπε:

— Ἦσαν κοντὰ στὸ Στράτο μου σὰν πέθνησκε!

'Ανύποπτος ὁ χωριανός διηγῆθηκε πῶς γλυστρῶντας ἀπ' τὸ γκρεμνὸ ὁ Στράτος σκοτώθηκε πάνω στοὺς βράχους τοῦ ποταμοῦ τὴν ὥρα ποῦ τραγουδῶντας ψάρευε μὲ τὸ πλεμμάτι καὶ μὲ τὸ καλαμάκι του.

— Ἄδικι ὥρα συμπεθέρα τί νὰ γείνη. Ἔτσι ἦταν γραμμένο του.

'Ἄδικη ὥρα! ἄδικη ὥρα προσέθεσε ἡ κυρὰ 'Ακριβῆ καὶ ἀφίνοντας τὸ ἴδιο γέλοιο τὸ παράδοξο καὶ τὸ βραχνὸ ὤρμησε στοὺς δρόμους καὶ τὰ μονοπάτια φωνάζοντας ἀκόμη:

— Στράτοσοσο μου... Στράτοσοσοσο μου!

Β. ΗΛΙΑΔΗΣ

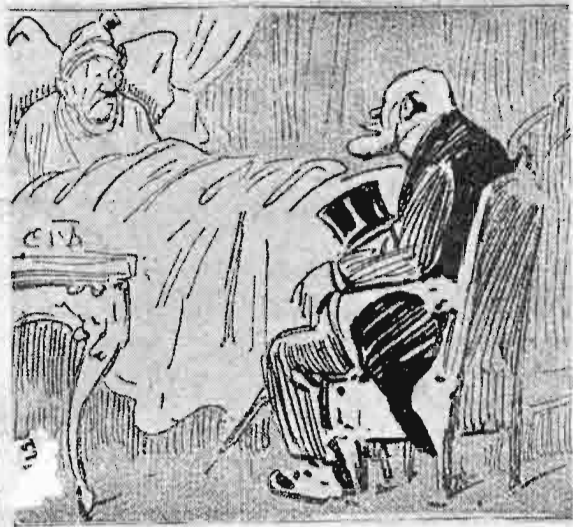

δάκτυλά τῆς τὰ κεχριμπαρένια ξέφευγε πάλιν ἢ στριγγιὰ κραυγῇ «Στράτο!»

Κουρασμένη ὕστερα ἔπασσε ἀναίσθητη κάτω ἀπὸ μιὰ γέρικη ἐλιά κι' ἓνας ὕπνος ἐχαύνωσε τὴν ὑπαρξί τῆς. Ἐνας ὕπνος βυθισμένος σὲ μαῦρα ὄνειρα λές, καὶ περνοῦσαν φαντάσματα ἀπ' ἐμπρὸς τῆς. Κι' ἄπλωνε τὰ χέρια τῆς κι' ἀνασηκώνονταν γιὰ νὰ διώξῃ τὰ φαντάγματα καὶ κατόπι μ' ἓνα δυνατὸ ἀναπαλμὸ τῶν στηθεῶν τῆς ξανάπεφτε στὸν ὕπνο. Ἐσοῦρωνε τὰ χεῖλια τῆς, σιγοσφαλοῦσε τὰ μάτια τῆς καὶ μέσα ἀπὸ τῶν ματιῶν τῆς τὸ σιγοσφάλισμα ξεχύνονταν μιὰ φλόγα ἄγρια κι' ἓνα ὄνομα. Κι' ὄλο τὸ ἴδιο ὄνομα.

Ἐνας χωριανός εἶδε σωριασμένη τὴν μητέρα τοῦ Στράτου νὰ κοιμᾶται, καὶ νὰ παραμιλᾷ κάτω ἀπ' τὸ καλοκαιρινὸ μεσημεριάτικο ἥλιοπῦρι! Ἦταν ἀγνώριστη! Τὰ μάτια τῆς εἶχανε σβύση θαρρεῖς καὶ μιὰ φρίκη ἀνατριχιαστικῆ εἶχ' ἀπλωθῇ πάνω στὴν ὄψι τῆς.

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

— Έμεινε πού είναι παρήγορον, αγαπητέ μου, είναι ότι και εγώ είχα την ίδια ανρώστειαν και όμως, έσώθην.
— Ναί, αλλά σεις, ιατρέ μου, είχατε άλλον ιατρόν.

— Έλα να με φιλήσης, κόρη μου, σε έζητησαν εις γάμον.
— Άλλά, πατέρα, δέν θέλω να αφήσω την μαμά.
— Σου έπιτρέπω να την πάρης μαζί σου.

— Και αν σας δανείσω το χρήμα, πού μου ζητείτε, μου υπόσχεσθε ότι δέν θα εύρω κατόπιν δυσκολίας;
— Να είσθε βέβαιος ότι δέν θ' ακούσετε πλέον να σας όμιλήσω δια το πεσόν αυτό.

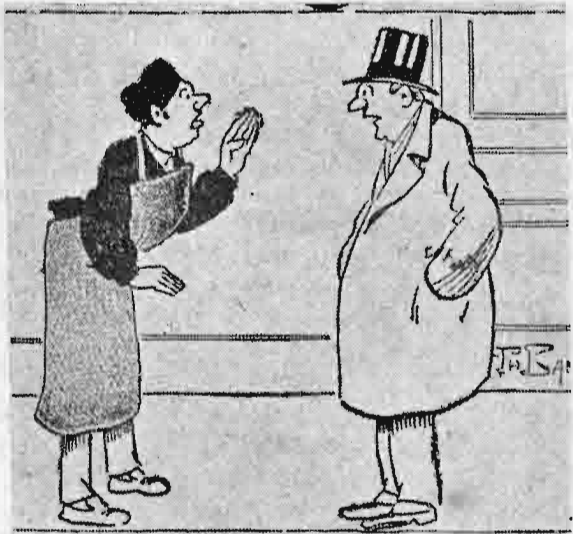
— Πηγαίνω εις την διάλεξιν. Θα όμιλήσουν περι περιφρηήσεως της πολυτελείας.
— Δια να σε πείσω καλλίτερον θέλεις να σου κόμω μιá καινούργια φορεσιά;

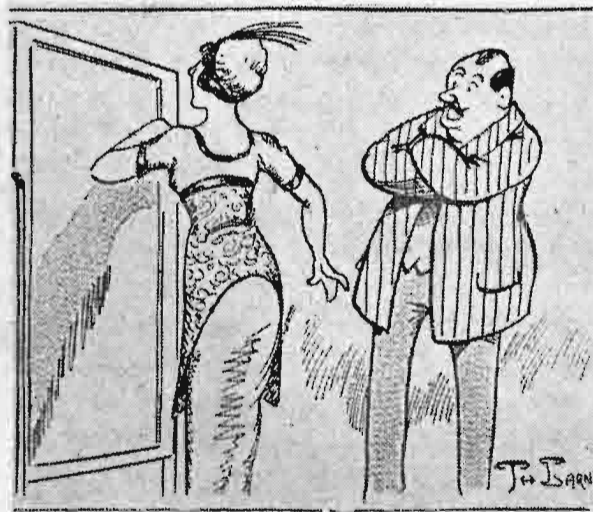
— Ω, δεσποινίς, δια να ζήσω μαζί σας, θα θυσιάσω τα πάντα: γονείς, τιμήν, περιουσίαν.
— Και τότε τί θα σου μείνη;

— Η εξέλιξις του συρμού. — Όλλανδός χωρικός χαρίζει την φορεσίαν του εις κυρίαν του συρμού.

— Κύριε, είπτετε ότι δέν έχετε σκύλους, γάτες, παπαγάλους;
— Μάλιστα, είμεθα μόνον εγώ, ή γυναικά μου και ή πεθερά μου.
— Άδύνατον δέν ένοικιάζομε το σπίτι, παρά εις φιλησούχους ανθρώπους

— Και γιατί αγαπη μου, θέλεις να πάμε απόψε εις το θέατρον. άφου παίζουν μιá πολύ σαχλή κωμωδία;
— Δέν το ξεύρεις; όσο πειδ άνούσιο είναι το έργον, τόσοσ ό κόσμος θα προσέχη εις την καινούργια μου τουαλέττα.

— Όταν μ' ήρονήθησαν την χειρα της αγαπης μου, ήθελα να ριφθώ από το παραθυρον.
— Και σε ήμπόδιαν οι γονεις της;
— Όχι, το ύψος.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ ΣΤΑΪΝ

ΜΕΤΕΦΕΡΘΗ

έν τή όδω Βοεβόδα, όπου άλλοτε ήτο ή Τράπεζα Άθηνών.

Υπόψιν: Άριστοβόλου Άναστασιάδου και Ζαχ. — Υπεύθυνος: Άριστοβόλος Δ. Χρηστίδης.

ΔΕΛΤΙΟΝ
των Έβδομαθιαίων Διαγωνισμών
του «ΑΠ' ΟΛΑ»
Άριθμ. 17